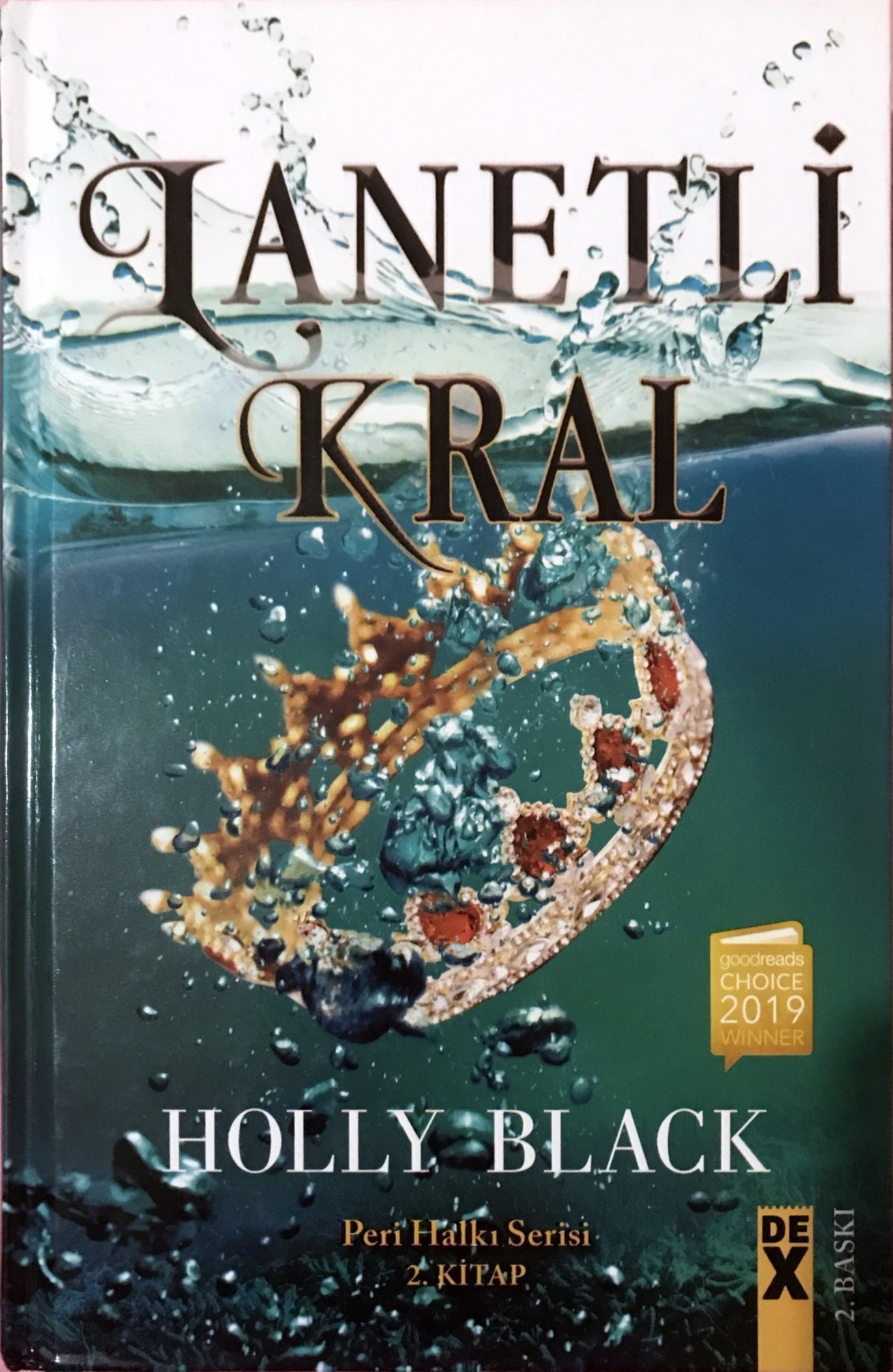
LANETLİ KRAL

goodreads CHOICE 2019 WINNER

HOLLY BLACK

Peri Halkı Serisi
2. KİTAP

DEX

2. BASKI

İktidarı ele geçirmek zordur,
ama korumak daha da zordur.

Jude, bir fani olarak kendini Periler Diyarı'na kabul ettirmeyi sonunda başarıyor. Üstelik zalim prens Cardan'ı kral yapıp, onu kendine bağlayarak. Ancak bir yıl bir gün sürecek gölge iktidarı tehlikelerle örülü. Küçük kardeşi Oak'ı korumalı ve entrikalarla dolu taht kavgalarından sağ salim çıkmayı başarmalı. Ama bu, sandığı kadar kolay görünmüyor; bir taraftan Yüce Kral Cardan'ı ve ona karşı hissettiği karmaşık duygularını kontrol etmek, diğer taraftan sürekli değişen ittifaklara karşı uyanık olmak zorunda. Öz babasının katili General Madoc ve taht için her türlü ihaneti göze alan Balekin ile Sualtı Kraliçesi onun ufak bir hatasını bekliyor. Daha da kötüsü, nefesini ensesinde hissettiği beklenmedik ihanete karşı da hazırlıklı olmak zorunda.

Bir zamanlar uzun gibi gelen bir yıl bir günlük süre artık bitmek üzere. Jude hem kendi hem sevdiklerinin hayatı için savaşmak, her zaman güçlü olmak zorunda; yorulmadan, art arda, daha güçlü vurabilmek için...

Çoksatan yazar Holly Black'ten, *Peri Halkı* Serisi'nin ikinci kitabı *Lanetli Kral*...
İktidar mücadeleleri ve entrikalarla dolu bir peri masalı.

"Holly Black gerçek bir Periler Kraliçesi."
Victoria Aveyard

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub
THG 0508454 SZR
ISBN 978-605-09-8630-3
9 786050 986303
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı

LANETLİ KRAL

HOLLY BLACK

Çeviren: Kerem Sanatel

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Peri Halkı Serisi
Zalim Prens
Hiçliğin Kraliçesi

Lanet İşleyiciler Serisi
Beyaz Kedi
Kırmızı Eldiven
Kara Yürek
Zehir Yiyenler

LANETLİ KRAL

Orijinal adı: Wicked King
© 2019, Holly Black
Yazan: Holly Black
Çeviren: Kerem Sanatel
Editör: Ali Deniz

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.
1. baskı / Temmuz 2020
2. baskı / Temmuz 2021 / ISBN 978-605-09-8630-3
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk
Grafik uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

Bir merfolk olan Kelly Link'e

BİRİNCİ KİTAP

"Ona de ki, 'Meydan okuyorum
İftiralarına da kepazeliğine de,
Ve de fani düşmanı olarak,
Cümle aleme ifşa ediyorum:
Ben hayatta olduğum sürece,
Takamaz peri tacını başına,
Ondan intikam alınmadıkça,
Tek kişi bile kral diyemez ona.'"

Michael Drayton, "Nimfidya"

Giriş

Jude ağır idman kılıcını kaldırıp hazır duruşa geçti. *"Ağırlığına alış,"* demişti Madoc ona. *"Yeterince güçlenmelisin ki yorulmaksızın art arda vurabilesin. İlk dersin, kendini o denli güçlü kılmak. Canın yanacak. Acı seni güçlendirir."*

Çimenlere ayağını sağlam bastı. Saçını rüzgârda savurarak duruştan duruşa geçiyordu. Bir: Kılıcı önde, yana eğik; gövdesini koruyan duruş. İki: Kabza yukarıda duruş; yalımı alnından fışkıran bir boynuz gibi. Üç: Kabza kalça hizasında; kılıcını indirmiş gibi gösteren yanıltıcı duruş. Derken dördüncüsü: Kılıç tekrar yukarıda, omuz hizasında. Her bir duruşta hücum veya savunmaya kolayca geçmek mümkündü. Dövüşmek satranç gibiydi, rakibinin hamlesini tahmin edip, vurmasına zaman tanımadan karşılık veriyordun.

Ne var ki tüm bedeninle oynadığın bir satrançtı bu. Onun berelenmesine, yorulmasına ve hem tüm dünyaya hem de kendine öfkelenmesine yol açan bir satranç.

Belki de daha ziyade bisiklete binmek gibiydi. Vaktiyle gerçek dünyada bisiklete binmeyi öğrenirken defalarca düşmüştü. Dizlerini o kadar çok paralamıştı ki annesi yara izleri kalacak diye kaygılanmıştı. Jude dört tekerlekli alıştırma bisikletinin iki tekerini kendisi sökmüş, hatta Taryn'in aksine kaldırımda dikkatli sürme fikrini küçümsemişti. Jude bisikletini yolda sürmekten yanaydı; Vivi gibi süratli. Çakıl taşları etine batacak olursa da, eh, akşamleyin babası cımbızla hepsini ayıklar, olur biterdi.

Bazen Jude bisikletini özlüyordu ama Periler Diyarı'nda hiç bisiklet yoktu. Onun yerine dev kurbağalara, yeşilimtırak sıska midillilere ve gölgeden farksız deli bakışlı atlara biniyordu.

Silahları da vardı.

Ailesinin katili de artık üvey babasıydı. Yüce Kral'ın generali Madoc ona hızlı at binmeyi ve ölümüne dövüşmeyi öğreten kişiydi. Jude kılıcını ona ne denli haşin savurursa savursun adamı güldürmekle kalıyordu. Adam onu kızdırmayı seviyordu. *Alev*, derdi öfkeye.

Öfkelenmek Jude'un da hoşuna gidiyordu. Öfkelenmek korkmaktan iyiydi. Canavarların arasında bir fani olduğunu anımsamaktan iyiydi. Alıştırma bisikleti seçeneği sunan hiç kimse yoktu artık.

Madoc sahanın öbür tarafında Taryn'e bir dizi duruş gösteriyordu. Taryn de kılıç dersi alıyordu, gerçi onun sorunları Jude'unkilerden farklıydı. Duruşları daha mükemmeldi ama hücum vuruşlarından nefret ediyordu. Belli saldırıları belli savunma vuruşlarıyla karşıladığından, bir dizi hamleyle onu gafil avlamak, sonra da tek vuruşla savunmasını kırmak kolaydı. Her seferinde aynısı oluyor,

Taryn küplere biniyordu, sanki Jude galip çıkmıyordu da adımlarını şaşırıp bir dansı berbat ediyordu.

"Yaklaş," diye seslendi Madoc, gümüşi çayırın öbür ucundaki Jude'a.

Jude kılıcı omuzuna dayayıp ona doğru yürüdü. Güneş yeni batıyordu, ancak periler akşam yaratıkları olduklarından onlar için günün yarısı bile değildi henüz. Gökyüzü bakır ve altın rengine çalıyordu. Jude çamların kokusunu doyasıya içine çekti. Bir anlığına yeni bir spor dalı öğrenen bir çocuk gibi hissetti kendini.

"Dövüşün," dedi adam, Jude yanaşınca. "İki kız kardeş, bu ihtiyar kızıl bereliye karşı."

Taryn yere sapladığı kılıcının kabzasına dayandı. Böyle yapmaması gerekirdi –kılıca zarar verebilirdi– yine de Madoc onu azarlamadı.

"İktidar," dedi. "İktidar, istediğini elde etme yetisidir. İktidar, kararları veren kişi olma yetisidir. İktidarı nasıl ediniriz?"

Jude ikiz kardeşinin yanına geçti. Madoc'un bir yanıt beklediği belliydi, üstelik yanlış yanıt vermelerini beklediği de ortadaydı. "İyi dövüşmeyi öğrenerek mi?" dedi, *laf olsun* diye.

Madoc ona gülümseyince diğer dişlerinden daha uzun olan köpek dişlerinin sivri uçları meydana çıktı. Jude'un saçını karıştırdı; pençe gibi tırnaklarıyla kafa derisini hafifçe tırmalayarak, acıtmadan ama özünde kim olduğunu Jude'a hatırlatarak. "İktidarı zorla ele geçiririz."

Üzerinde bir tanecik alıç ağacı olan alçak bayırı işaret etti. "Bir sonraki dersi bir oyunla işleyelim. Şurası benim bayırım olsun. Koşun ve orayı ele geçirin."

Taryn görev duygusuyla hemen oraya koştu, Jude da arkasından. Madoc tüm dişleri meydanda sırıtışıyla onlara ayak uydurdu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Taryn'in sorusu heyecandan yoksundu.

Madoc kuralları düşünüp taşınıyormuş gibi ufka dikti bakışlarını. "Şimdi burayı savunun."

"Nasıl yani?" Jude'du soran. "Sana karşı mı?"

Taryn kaşları çatık sordu. "Bu bir strateji oyunu mu yoksa savunma alıştırması mı?"

Madoc tek parmağıyla kızın çenesini alttan itti ki Taryn kafasını kaldırıp doğruca onun altın sarısı kedi gözlerine baksın. "Aceleye getirip, oyun stratejisi kurmadan savunma olur mu?" dedi kıza büyük bir ciddiyetle. "Kardeşinle kafa kafaya verin. Güneş şu ağacın gövdesine değdiğinde bayırımı geri almaya geleceğim. Beni biriniz yere serdi mi ikiniz de galip sayılırsınız."

Sonra da biraz uzaktaki koruluğun yolunu tutup gitti. Taryn çayıra çöktü.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

"Alt tarafı bir oyun," diye anımsattı Jude sinirlenerek.

Taryn onu uzun uzadıya süzdü. İkisinden biri her şey normalmiş gibi davrandığında birbirlerine böyle bakarlardı. "Tamam, *sence* ne yapmamız lazım?"

Jude kafasını kaldırıp alıç ağacının dallarına baktı. "Birimiz dövüşürken diğerimiz taş atsa mesela?"

"Olur," dedi Taryn, yerden kalktı ve taş toplayıp eteğinde biriktirmeye koyuldu. "Öfkeden delirmez mi sence?"

Jude kafasını iki yana salladı ama Taryn'in sorusu yersiz değildi. Madoc ya onları kazara öldürürse?

Hangi bayırda öleceğini insan kendi seçer, derdi annesi babasına. Yetişkinlerin çocuklarına bir şey anlatırken başvurduğu şu acayip deyişlerden biriydi, halbuki hiçbir anlam ifade etmezlerdi, tıpkı *eldeki bir kuş daldaki iki kuştan iyidir* veya *her sopanın iki ucu vardır* ya da ona tümüyle esrarengiz gelen *bakan göze bağ olmaz* gibi. Şimdi elinde kılıçla sahiden bir bayırda dikilirken, annesinin o deyişini çok daha iyi anlıyordu.

"Yerine geç," dedi Jude. Taryn de hiç zaman kaybetmeden alıç ağacına tırmandı. Jude güneşin konumuna baktı, Madoc'un ne hileye başvuracağını merak ediyordu. Madoc oyalandıkça hava daha da kararacaktı. Jude ile Taryn'in aksine Madoc karanlıkta görebilirdi.

Lakin neticede hiç hileye başvurmadı. Ağaçların arasından fırlayarak üzerlerine hücum etti. Peşine yüz kişilik bir ordu takmış gibi uluyordu. Dehşetten Jude'un dizlerinin bağı çözüldü.

Bu alt tarafı bir oyun, diye tekrarladı içinden deli gibi. Gelgelelim adam yaklaştıkça Jude daha da telaşlandı. Tüm hayvani içgüdüleri kaçmasını söylüyordu.

Adamın koca cüssesi ile kendi çelimsizlikleri kıyaslandığında, hele ki ödü patlamış haldeyken, stratejileri ona aptalca geliyordu artık. Annesinin kanlar içinde yatan hali geldi gözünün önüne, dökülen iç organlarının kokusunu anımsadı. Bu hatırası şimşek çarpmışa döndürdü onu. Ölecekti.

Kaç, diye haykırıyordu bedeni. *KAÇ!*

Hayır, kaçmak annesine göreydi. Jude sağlam duruşunu korudu.

İlk savunma pozisyonunu almak üzere hareketlendi,

halbuki bacakları titriyordu. Bayırı tırmanarak yaklaşmasına rağmen üstünlük Madoc'taydı çünkü koşarak geliyordu. Taryn'in yukarıdan yağdırdığı taşlar karşısında zerre yavaşlamamıştı.

Jude yan dönerek kenara kaçtı, ilk darbeyi karşılayarak önlemeye zahmet bile etmedi. Ağacı siper alarak ikinci ve üçüncü darbeden de kaçtı. Dördüncü darbe onu yere serdi.

Gözlerini yumup ölümcül darbeyi bekledi.

"Bir punduna getirip herhangi bir şeyi ele geçirebilirsin. Ama tüm üstünlük senden yana olsa bile savunması kolay iş değildir," Madoc gülerek söyledi bunu. Jude gözünü açınca adamın uzattığı yardım eliyle karşılaştı. "İktidarı ele geçirmek onu muhafaza etmekten çok daha kolaydır."

Jude'un içine su serpildi. Alt tarafı bir oyundu sonuçta. Yine dersini almıştı.

"Adil değildi," diye sızlandı Taryn.

Jude bir şey demedi. Periler Diyarı'nda hiçbir şey adil değildi. Adalet beklememeyi öğrenmişti.

Madoc, Jude'u ayağa kaldırdıktan sonra ağır kolunu onun omzuna attı. İkiz kardeşleri bağrına basarak sarıldı. İs ve kurumuş kan kokusu yayılıyordu üzerinden. Jude salmıştı kendini. Kucaklanmak güzeldi. Bir canavarın bağrında olsan bile.

1. Bölüm

Perilerin yeni Yüce Kral'ı tahtına kurulmuştu, tacı alnında tasasızca eğikti, uzun ve çirkin kızıl pelerininin eteği yerleri süpürüyordu ve yakası ilikliydi. Sivri kulaklarından birinin üst ucunda parlak bir küpe vardı, parmaklarındaysa kocaman ışıltılı yüzükler. Yine de en gösterişli takısı somurtkan dudaklarıydı.

Tam bir pislik olduğu kılığından belliydi.

Şerefli vekillik payesiyle yanında dikiliyordum. Bana düşen vazife gereği Yüce Kral Cardan'ın en güvenilir danışmanıydım. Ben de rolümü oynuyordum, halbuki gerçek rolüm bu değildi. Tahtın arkasındaki idareciydim ben, benimle zıtlaşmaya yeltendiğinde onu caydıracak güce sahibtim.

Gölgeler Meclisi'nden gelecek bir casusu görmek için kalabalığı süzdüm. Cardan'ın abisinin hapis yattığı Unutuş Kulesi'nden yollanan mesaj, asıl alıcısına ulaşmadan ele geçirilmişti ve bana getirilecekti.

En yakın tarihli kriz şimdilik bundan ibaretti.

Cardan'ı kukla kralım olarak Elfhame tahtına zorla oturtmamın, aileme ihanet etmemin üzerinden beş ay geçmişti. Bu süre zarfında ablam küçük erkek kardeşimi faniler dünyasına götürüp hakkı olan taçtan uzaklaştırmış, ben de Madoc'a kılıç çekmiştim.

Beş aydır güzelce uzanıp birkaç saatten fazla uyuyamamıştım.

Görünüşte iyi bir pazarlıktı, tam da *peri* tarzı; Oak tehlikeden uzak kalsın diye, benden nefret eden birini tahta oturtmuştum. Cardan'ı kandırıp ondan bana bir yıl bir gün boyunca hizmet etme sözü almak heyecan vericiydi, planımın işe yaramasıysa sarhoş ediciydi. İlk başta o bir yıl bir günlük süre bana sonsuzluk gibi gelmişti. Oysa şimdi onu bir süre daha pençemde –ve beladan uzak– tutmayı nasıl sürdüreceğimi bulmanın derdindeydim. Oak'un benim mahrum kaldığım şeyi, çocukluğunu yaşamasını sağlamak içindi her şey.

Meğer bir yıl bir gün, göz açıp kapayıncaya kadar geçiyormuş.

Cardan'ı kendi dalaverelerimle tahta oturtmama, onu orada tutmak için entrikalar çevirmeme rağmen, halinden hoşnut görüntüsü ister istemez sinirimi bozuyordu.

Periler Diyarı hükümdarları toprağa bağlıdır. Tam anlayamadığım mistik bir şekilde kendi alemlerinin kalbidirler, can suyudurlar. Cardan'ın öyle biri olmadığı kesindi, hele ki idari işlerle hiç ilgilenmeyen, aylaklığa bu kadar düşkün biriyken.

Genelde yerine getirdiği sorumluluklar, yüzüklerle kaplı ellerini öptürmek ve yağ çeken halkın iltifatlarını dinlemekle sınırlıydı. İşin o kısmından keyif aldığına

emindim; el pençe divan duranlar, öpücükler... Kesinlikle şaraba da düşkündü. İri mücevherlerle süslü tombul kadehindeki uçuk yeşil içkiyi sürekli tazeletiyordu. Sırf kokusu bile başımı döndürmeye yetiyordu.

Bir ara kara kaşının tekini kaldırıp bana baktı. "Keyfin yerinde mi?"

"Senin kadar değil," dedim.

Okuldayken bana ne denli nefret beslediğinin bir önemi yoktu. Bütün olanlardan sonra hissettiği kinin sönmez ateşi yanında o zamanki nefreti cılız bir mum alevi gibi kalırdı.

Yandan gülümsüyordu. Gözlerinde haince bir parıltı vardı. "Maiyetine bir bak. Gerçek hükümdarlarının kim olduğunu tek kişinin dahi bilmemesi ne kötü."

Bu sözler üzerine yüzüme biraz ateş bastı. Bir iltifatı hakarete dönüştürmekte üstüne yoktur. Altında bir anlam aramayayım desen de, yalnızca konuşması bile yeterince inciticidir.

Sayısız şenlikte göze batmamaya uğraşmıştım. Oysa o anda herkesin gözü önünde, mum ışıklarının altındaydım; her akşam giydiğim, birbirinin neredeyse tıpatıp aynısı olan siyah uzun ceketli üç takımdan biri üzerimdeydi, kılıcım Zifirkara da belimde. Kraliyet kürsüsünden, çember halinde dönerek dans edenleri seyrediyordum; kendi şarkılarını çalıyorlar, kendi altın rengi şaraplarından içip kâh dedikodu çeviriyor kâh ileniyorlardı. Hem güzel hem korkunçtular. Muhtemelen faniliğimi hor görüp alay ediyorlardı, ama kürsüde duran bendim, onlar değil.

Malum, bu da saklanmaktan çok farklı değildi. Ortalık yerde saklanmaktı belki de. Yine de elimdeki gücün

şevk verdiğini reddedemezdim. Ne zaman düşünsem keyif alıyordum. Bunu bir türlü Candan'dan gizleyemediğime üzülüyordum.

Dikkatli bakınca ikiz kardeşim Taryn'i seçebildim, nişanlısı Locke ile dans ediyordu. Bir zamanlar bana âşık olduğunu zannettiğim Locke. Bir zamanlar âşık olduğumu zannettiğim Locke. Asıl özlediğim Taryn'di gerçi. Bunun gibi gecelerde kürsüden indiğimi, yanına gittiğimi ve tercihlerimi açıklamaya çalıştığımı hayal ediyordum.

Düğününe sadece üç hafta kalmıştı ve biz hâlâ küstük.

İlk adımı atmasını sürekli ondan bekliyordum. Locke ile bir olup beni aptal yerine koymuştu. İkisini gördükçe kendimi salak gibi hissediyordum. Özür dilemeye niyeti yoksa bile hiç değilse ortada özür dilenecek bir şey yokmuş gibi davranmalıydı. O bile kabulümdü. Ama Taryn'in ayağına gidip yalvaran ben olmayacaktım.

Gözümü dansından ayırmıyordum.

Kalabalıkta Madoc'u aramaya tenezzül etmedim. Onun sevgisi bu makam için ödediğim bedelin küçük bir kesitiydi.

Pofuduk gümüş saçlı, kızıl ceketli, bodur ve pörsük bir peri kürsünün dibinde diz çöktü, huzura kabul edilmeyi bekliyordu. Manşetleri mücevherliydi, pelerinini yakasında tutan güve iğnesinin kanatları pırpır ediyordu. İtaatkâr duruşuna rağmen bakışları açgözlüydü.

Bayır halkından soluk tenli iki kişi yanında, ayakta duruyordu; kolları elleri uzundu, saçları arkalarında dalgalanıyordu, halbuki hiç esinti yoktu.

Cardan –ister sarhoş olsun ister ayık– artık Yüce Kral olduğundan, en küçük sorunun çözümü için bi-

le olsa, ona danışan veya iyilik bekleyen vatandaşlarına kulak vermek zorundaydı. Kaderlerini onun eline nasıl emanet ettiklerine hiç aklım ermiyordu, Periler Diyarı'nın talepleri hiç bitmezdi zaten.

Şansımıza, kulağına fısıldayarak ona akıl vermek üzere hazırdım, her vekilin yaptığı gibi. Fark şu ki, lafımı dinlemeye mecburdu. Feci birkaç hakaret edecek olursa da... Eh, en azından onu da kulağıma fısıldamak zorundaydı.

Bu gücü hak edip etmediğim sorusu akla geliyordu haliyle. *Sırf eğlencesine pislik yapmayacağım,* dedim içimden. *Yapacaksam buna değmeli.*

"Aa," dedi Cardan, tahtında öne eğilince tacının alt kenarı alnına düştü. Şarabından koca bir yudum alıp üçlüye tepeden gülümsedi. "Yüce Kral'ın huzuruna geldiğinize göre mesele ciddi olsa gerek."

"Şanımı duymuşsunuzdur," dedi bodur peri. "Başınızdaki tacı yapan benim. Bana Demirci Grimsen derler, Gürgenkral'la beraber uzun zamandır sürgündeydim. Mezarında huzur içinde yatsın, Pakhöyük'ün yeni bir Gürgenkralı var artık, burada da yeni bir Yüce Kral."

"Severin," dedim.

Demirci, konuşmuş olmama şaşarak bana baktı. Sonra yine Yüce Kral'a döndü. "Yalvarırım Yüce Divan'a geri dönmeme izin verin."

Cardan, huzurundaki talep sahibini görmekte zorlanır gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Demek sürgündeydin. Yoksa kendi tercihin miydi?"

Cardan'ın Severin'den az da olsa bahsettiğini hatırlıyordum ama Grimsen'den hiç söz etmemişti. Adını duy-

muştum elbette. Mab için Kan Tacı'nı yapan ve efsunlayan demirciydi. Rivayete göre metalden her şeyi yapabilirmiş, canlı varlıklar bile; mesela uçan metal kuşlar, sinsice yaklaşıp sokan metal yılanlar. İkiz kılıçlar Yürekdeşen ile Yürekçökerten'i yapan da kendisi; biri asla ıskalamaz, diğeri de her şeyi keser. Maalesef ikisini de Gürgenkral için yapmıştı.

"Kendisine uşaklık edeceğime ant içmiştim," dedi Grimsen. "Sürgüne gönderilince mecburen peşinden gittim, bu yüzden de itibarımı kaybettim. Pakhöyük'te kendisi için yalnızca ıvır zıvırlar ürettiysem de babanız beni onun kulu olarak görmekten hiç vazgeçmedi. Artık ikisi de öldüğüne göre rica ederim sarayınızda bana bir yer açın. Beni daha fazla cezalandırmayın ki muazzam hikmetinize layık bir sadakat göstereyim."

Bücür demirciyi pür dikkat süzerken, birden onun kelimelerle oynadığı dank etti kafama. İyi de amacı neydi? Grimsen'in talebi içten gözüküyordu ama tevazusu o kadar içten değildi. Eh, şanı düşünülürse pek de şaşırtıcı değildi bu.

"Pekâlâ," dedi Cardan, kolay bir taleple karşılaştığına memnun bir halde. "Sürgünün sona erdi. Bana ant içersen Yüce Divan'da yerin hazır."

Grimsen'in yerlere kadar eğilirken sıkkın olduğu suratından okunuyordu. "Asil kral, uşağınızdan talep ettiğiniz şey çok cüzi, son derece makul, ne var ki ben böyle yeminlerden çok çektim, aynısını yapmak hiç içimden gelmiyor. İzninizle bir önerim olacak, size bağlayıcı sözlerle kendimi adamak yerine sadakatimi eylemlerimle göstereyim."

Cardan'ın koluna dokundum ama ikaz amaçlı tema-

sımdan silkinerek kaçtı. Bir şey söyleyebilirdim, o da altta kalmamak için benimle zıtlaşmadan son sözü söylerdi. Ama ne desem bilemiyordum. Demirciyi aramıza almak, onu Elfhame yararına çalıştırmak hiç de eften püften bir şey değildi. Yemininin eksikliğini bile telafi edebilirdi.

Buna karşın Grimsen'in bakışları aşırı özgüvenliydi, kendinden fazlaca emindi sanki. Bir tuzaktan kuşkulanıyordum.

Bir bit yeniği yakalamama fırsat kalmadan Cardan söze girdi. "Şartını kabul ediyorum. Hatta seni mükâfatlandıracağım. Saray mıntıkasının eteğinde, tav ocağı bulunan eski bir bina var. Orası senindir artık, istediğin kadar çok metal de sağlanacak. Bize üreteceklerini sabırsızlıkla bekliyorum."

Grimsen yerlere eğildi. "Gösterdiğiniz nezaket unutulmayacak."

Bu durum hoşuma gitmedi, belki de fazla pimpirikliydim. Demirciyi şahsen gözüm tutmadığı için de olabilirdi. Üzerinde fazla düşünmeye kalmadan talepte bulunmak için başka birisi öne çıktı.

Bir kocakarıydı. İhtiyardı ama sihir gücü yerindeydi herhalde ki etrafındaki havayı cızırdatarak yaklaşıyordu. Parmakları kuru dallar gibi, saçı duman rengiydi; burnu da bir tırpanın yalımını andırıyordu. Boynunda taşlardan yapılmış bir kolye vardı, her boncuğa insanın gözünü alan sarmallar yontulmuştu. Yürürken kalın cübbesi aralanınca pençeli ayakları gözüme ilişti; bir yırtıcı kuşun pençeleri gibiydi.

"Kralcık," dedi kocakarı. "Marrow Ana size armağanlar getirdi."

"Senden tek beklentim bağlılık yemini." Cardan'ın sesi cılızdı. "Şimdilik."

"Ha, taca yeminle bağlıyım zaten, ona ne şüphe," dedi kadın, elini ceplerinden birine sokup tün karanlığından daha kara bir bez çıkardı. O kadar karaydı ki, sanki ortamın ışığını emiyordu. Kumaş elinde kıpır kıpırdı. "Ben bunca yolu size bu nadir ganimeti takdim etmek için geldim."

Periler borçlanmayı sevmezler, bu yüzden bir iyiliğe teşekkür etmekle yetinmezler. Onlara bir tane yulaflı kurabiye verirsin, evinin bir odasını tahılla doldururlar, misliyle karşılık verip seni borçlu kılarlar. Buna karşın Yüce Kral'a kâh altınla, kâh hizmetle, kâh isim takılmış kılıçlarla saygı sunmak âdettendir. Ne var ki bunlara genelde *armağan* demeyiz. Hele ki *ganimet* asla.

Kadının kısacık konuşmasından ne anlam çıkarsam bilemedim.

Sesi mırlama gibiydi. "Kızımla beraber bunu örümcek ipeği ve kâbuslarla dokuduk. Bu kumaştan biçilen giysiye kılıç işlemez, ama teninizi bir gölge gibi okşar."

Cardan kaşlarını çatsa da bakışları sürekli ama sürekli mucizevi kumaşa kayıyordu. "İtiraf edeyim ki bunun bir benzerini daha görmedim."

"Demek hediyemi kabul ediyorsunuz?" dedi kadın, gözünde sinsi bir parıltıyla. "Ben babanızdan da annenizden de yaşlıyım. Bu sarayın taşlarından da yaşlı. Topraktaki kemikler kadar yaşlı. Lakin Yüce Kral sizsiniz, Marrow Ana sizin sözünüze bakar."

Cardan gözlerini kıstı. Kadına sinir olduğunu anlamıştım.

Bir oyun olduğunu hissediyordum ve bu kez olayı çöz-

düm. Cardan'a fırsat bırakmadan lafa girdim. "*Armağanlar* getirdim,' dediniz ama bize sadece elinizdeki mucizevi kumaşı gösterdiniz. Onu karşılıksız hibe ediyorsanız eminim kralımız memnuniyetle kabul edecektir."

Kadın bana baktı, bakışları acımasız, gece ayazı gibi kan dondurucuydu. "Sen kimsin ki Yüce Kral namına konuşuyorsun?"

"Ben vekiliyim, Marrow Ana."

Cardan'a sordu. "Bu fani kızın sizin namınıza yanıt vermesine müsaade mi edeceksiniz?"

Cardan'ın bana lütfeder gibi bakışı karşısında yanaklarıma alev bastı. Gözlerini ayırmıyordu. Dudağını büktü. "Galiba edeceğim," dedi sonunda. "Beni beladan uzak tutmak onu eğlendiriyor."

Ben dilimi ısırırken ifadesini sertleştirerek Marrow Ana'ya döndü.

"Kız gayet zeki," dedi kocakarı, hışımla lanetlercesine. "Pekâlâ, çaput sizindir Majesteleri. Hibe ediyorum. Size verip vereceğim en fazla budur."

Cardan öne eğilip dalga geçti. "Öbürlerini de söylesene ya. Oyunları ve tuzakları severim. Kıl payı kurtulduklarımı bile."

Marrow Ana ağırlığını bir ayağından diğerine vererek tedirginliğini ilk kez belli etti. İddia ettiği kadar yaşlı bir kocakarı olsa bile Yüce Kral'ın gazabı tehlikelidir. "Pekâlâ. Size bahşedeceğim her şeyi kabul etseydiniz, size bir yasak kondurmuş olacaktım ve elimdeki çaputu dokuyan kişiden başkasıyla evlenemeyecektiniz. Sadece benimle ya da kızımla."

Olabilecekleri düşününce başımdan aşağı kaynar su-

lar döküldü. Yüce Peri Kralı bu tür bir evliliğe zorlanabilir miydi? Mutlaka bir çıkar yolu vardı. Aklıma hiç evlenmemiş son Yüce Kral geldi.

Periler Diyarı hükümdarların evliliği alışılmış değildir çünkü bir hükümdar tahta geçti mi feragat edene ya da ölene dek hükümdar kalır. Avam tabakası ile soylular arasındaki peri evlilikleri feshedilmeye açıktır: Fanilere özgü "ölüm bizi ayırana dek" akdinin tersine, "karşılıklı feragat etmedikçe" veya "öfkeyle birbirlerine vurmadıkça" veya daha akıllıca ifade edilmiş "bir ömür boyu" gibi öznesi belirsiz ifadelerle evlilik bağı kurarlar. Ancak kralların ve kraliçelerin evliliği asla feshedilemez.

Cardan evlenecek olursa Oak'u tahta oturtabilmem için onu devirmem yetmeyecekti. Gelinini de devirmem gerekirdi.

Cardan'ın kaşları kalktı, ancak hali tavrı fevkalade kayıtsızdı. "Beni ihya ettiniz hanımefendi. Bana talip olduğunuzu hiç bilmiyordum."

Kadın armağanını Cardan'ın fedaisine uzatırken gözlerini kırpmadı. "Danışmanlarınızdan ayrı akıl fikir diliyorum size."

"Hepimiz aynısına duacıyız," dedi Cardan. "Söylesene. Kızın da seninle beraber mi geldi?"

"O da burada," dedi kocakarı. Bir kız kalabalığın arasından sıyrılıp Cardan'ın önünde eğildi. Gençten biriydi, gür saçını toplamayıp serbest bırakmıştı. Anası gibi onun da uzuvları acayipti, dal gibiydi ancak bir deri bir kemik anasının aksine zarif bir edası vardı. Ayakları kuş pençesine benzemiyor diyeydi belki de.

Açık konuşmak gerekirse onunkiler de ters dönüktü.

"Benden iyi koca olmaz," dedi Cardan, kıza bakarak. Onun bakışına maruz kalan kız da büzüşüp ufaldı sanki. "Ama bana bir dans lütfedersen sana başka becerilerimi gösteririm."

Cardan'a kuşkuyla baktım.

"Yürü," dedi Marrow Ana kızına, sonra da kızı kolundan yakaladığı gibi peşinden sürükleyerek hışımla kalabalığın arasına daldı. Giderken de arkasına dönüp Cardan'a baktı. "Üçümüz tekrar görüşeceğiz."

"Herkes sizinle evlenmeye can atıyor, bilesiniz," dedi Locke, tane tane. Onu sesinden hemen tanıdım. Dönüp bakınca, Marrow Ana'dan boşalan yerde durduğunu gördüm.

Cardan'a sırıtarak bakıyordu, kendinden pek hoşnut bir hali vardı, dünya umurunda değildi sanki. "Eş bulmak iyidir," dedi Locke. "Bir sürü ama bir sürü eşin olmalı."

"Evliliğe hazırlanan bir damat gibi konuştun," diyerek hatırlattı Cardan.

"Aman, boş verin. Marrow Ana gibi benim de size bir armağanım var." Locke kürsüye bir adım yaklaştı. "Kancası az ama." Benden yana bakmıyordu. Beni görmüyordu sanki, ya da bana alelade bir süs eşyası muamelesi yapıyordu.

Keşke buna alınmasaydım. Malikanesindeki en yüksek kulenin tepesinde yan yana durduğumuzu, bedeninin sıcaklığını hissettiğimi hatırlamaz olaydım keşke. Kardeşimin ona beslediği aşkı sınamak için beni kullanmasaydı keşke. Keşke ona göz yummasaydım.

"Sırf atın temennisi yetseydi," derdi fani babam, *"dilencilerin de bineği olurdu."* Uygun yeri gelmedikçe hiçbir anlam ifade etmeyen şu deyişlerden biri daha.

"Ya?" Cardan meraklanmaktan ziyade şaşırmış görünüyordu.

"Sizden ricam, *beni*... Cümbüşçübaşı atamanız," dedi Locke, ilan edercesine. "Bana bu makamı layık gördüğünüz takdirde görevimi zevkle icra eder, Elfhame'in Yüce Kralı'nın sıkılmasına asla mahal vermem."

Sarayda sayısız iş sahası vardır; uşaklar, bakanlar, elçiler, generaller, danışmanlar, terziler, soytarılar, bulmacacılar, seyisler, örümcek terbiyecileri ve daha aklıma gelmeyen bir düzine meslek. *Cümbüşçübaşı* diye bir mevki olduğunu bile bilmiyordum. Belki de o ana dek yoktu.

"Asla hayal edemeyeceğiniz keyifler yaşatırım size." Locke'un gülümsemesi bulaşıcıydı. Başımıza dert açacağı kesindi. Benimse dertle uğraşacak vaktim yoktu.

"Diline hâkim ol," diyerek Locke'un dikkatini ilk kez üzerime çektim. "Eminim Yüce Kral'ın hayal gücüne hakaret etmek istememişsindir."

"Hiç olur mu öyle şey," dedi Cardan. Bunu söyleyiş şeklini anlatmak zordu.

Locke hâlâ gülümsüyordu. Hop diye kürsüye atlayınca, iki yandaki şövalyeler onu durdurmak üzere derhal harekete geçtiler. Cardan eliyle adamları kışkışladı.

"Onu Cümbüşçübaşı ilan edecekseniz..." diye lafa girdim hemen, huzursuzlanıp.

Cardan kaşlarını kaldırıp lafımı kesti, "Bana emir mi veriyorsun?"

Locke'un önünde evet dememe imkân olmadığını biliyordum. "Ne münasebet," dedim dişlerimi sıkarak.

"İsabet," dedi Cardan, kafasını benden öte yana çevi-

rip. "Dileğini yerine getirmek niyetindeyim Locke. Son zamanlarda her şey çok sıkıcı."

Locke'un pis pis sırıtışını görünce müdahale etmemek için yanağımı ısırdım. Sahip olduğum nüfuzu onun önünde sergileyerek caka sattığımda nevrinin döndüğünü görmek müthiş keyifli olurdu.

Keyifli ama aptalca.

"Eskiden Sığırcıklar, Tarlakuşları ve Şahinler hanedanlığın kalbini kazanmak için yarış ederlerdi," dedi Locke; eğlence, sanat ve savaş alanlarında uzmanlaşmış hizipleri kastederek. Eldred'in ölümüyle gözden düşen gruplaşmalardı. "Oysa şimdi hanedanlığın kalbinde bir tek sen varsın. Hadi kıralım o kalbi."

Cardan ona bir tuhaf baktı, galiba Yüce Kral olmanın *eğlenceli* olabileceği ihtimalini ilk kez idrak ediyordu. Ona taktığım tasmanın boyunduruğundan kurtulduğu takdirde hükümdarlığın ne lanet bir şey olacağını hayalinde canlandırıyormuş gibi bir hali vardı.

Derken, nihayet, kürsünün öbür tarafında duran Bomba'yı gördüm; Gölgeler Meclisi'nin bir casusuydu, beyaz saçı esmer yüzünü bir hale gibi çevrelemişti. Bana işaret ediyordu.

Locke ile Cardan'ın beraberliği hoşuma gitmiyordu – eğlence anlayışlarından hazzetmem– yine de kafaya takmamaya çalışarak kürsüyü terk ettim ve kızın yanına gittim. Zaten Locke eğlenmeyi bir kez aklına koymuşsa onu imkânı yok yolundan döndüremezdiniz...

Bomba'nın beklediği yere varmama az kala, Locke'un çın çın öten sesiyle kalabalığa seslendiğini işittim. "Avcı Kameri'ni Sütağaç'ta kutlayacağız, Yüce Kral orada siz-

lere öyle bir sefahat alemi düzenleyecek ki ozanların şarkılarına konu olacak, söz veriyorum."

Locke kalabalığın arasından birkaç *periyi* kürsüye çekti, hepsinin yanardöner kanatları mum ışığında pırıl pırıldı. Bir tanesi kahkahalarla gülerek Cardan'ın kadehini kaptığı gibi kafaya dikti. Cardan onu şimdi benzetecek, ya yerin dibine sokacak ya da kanatlarını koparacak diyordum ki gülümsemekle yetinip şarabın tazelenmesini istedi.

Locke'un çıkınında her ne varsa Cardan ona ayak uydurmaya dünden razı gibiydi. Perilerin taç giyme törenlerini bir ay süren şenlikler takip eder; ziyafet sofraları, içkiler, bilmeceler, düellolar gırladır. Halk güneşin batışından doğuşuna kadar ayakkabılarını paralarcasına dans eder. Cardan'ın Yüce Kral oluşunun üzerindense beş ay geçmişti ama kraliyet salonu hâlâ tıklım tıklımdı, boynuz kadehler bal ve yonca şarabıyla dolup taşıyordu. Şenlikler hiç hız kesmemişti.

Elfhame çok uzun zamandır bu kadar genç bir Yüce Kral görmemişti, o yüzden saray halkına da bir uçarılık, bir pervasızlık sirayet etmiş durumdaydı. Avcı Kameri'nin tarihi yakındı, Taryn'in düğününden de yakın. Locke'un niyeti şenlik alevini besleye besleye iyice harlatmaksa ne kadar sonra tehlike arz etmeye başlayacaktı acaba?

Zorlanarak da olsa sırtımı Cardan'a döndüm. Hem zaten onu göz hapsinde tutmanın ne amacı vardı ki? Öyle bir nefret besliyordu ki ben ne desem boştu, istese bana rahatlıkla kafa tutardı. Meydan okumada üstüne yoktur.

Benden oldum olası nefret etmiştir diyeceğim ama bir dönem, kısa bir süreliğine, birbirimizi anlar gibi olmuş,

hatta birbirimizden hoşlanmıştık da. Hançerimi gırtlağına dayamamla başlayan olasılık dışı ittifakın sonucunda güvenini kazanmıştım, bu da onu avucumun içine almama yetmişti.

O güvene ihanet ettim.

Eskiden bana eziyet ederdi çünkü toydu, canı sıkılıyordu, öfkeli ve zalimdi. Bir yıl bir günlük süreyi devirdikten sonra bana edeceği muhtemel eziyetler için daha iyi gerekçeler bulmuştu muhtemelen artık. Onu sürekli parmağımın ucunda herhalde çok zor olacaktı.

Bomba, yanına vardığımda elime bir kâğıt parçası sıkıştırdı. "Balekin'den Cardan'a yazılmış bir not daha," dedi. "Bu seferki biz ele geçirene kadar tüm sarayı dolaştı."

"İlk ikisinin aynısı mı?"

Başıyla onayladı. "Tıpatıp. Balekin hapishanede ziyaretine gelsin diye Yüce Kralımızı pohpohluyor. Bir pazarlık yapmak niyetinde."

"Ona eminim," dedim, Gölgeler Meclisi'ne katıldığıma ve beni hâlâ kollamalarına bir kez daha sevindim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Gidip Prens Balekin'le görüşeceğim. Yüce Kral'la pazarlığa oturmak istiyorsa önce Yüce Kral'ın vekilini ikna etmek zorunda."

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Seninle geleceğim."

Kürsüye tekrar göz atıp belli belirsiz geçiştirdim. "Olmaz. Burada kal. Cardan'a göz kulak olmaya çalış ki başını belaya sokmasın."

"Asıl bela kendisi," diye anımsattı, endişe verici açıklamasından hiç de endişelenmiş gibi bir hali yoktu ama.

Sarayın iç koridorlarına yürürken, salonun öbür ucun-

da duran Madoc gözüme çarptı; kuytuya sinmiş, kedi gözleriyle beni dikizliyordu. Konuşacak kadar yakınımda değildi, ama iki çift laf etme imkânı bulsaydı ne diyeceğini tahmin ediyordum.

"İktidarı ele geçirmek onu muhafaza etmekten çok daha kolaydır."

2. Bölüm

Balekin, Elem Adası Insweal'in en kuzeyindeki Unutuş Kulesi'nde hapis yatıyordu. Insweal, Elfhame'deki üç adadan biridir. Insmire ile Insmoor'a büyük kayalıklar ve adacıklarla bağlıdır. Üzerinde yalnızca birkaç köknar ağacı, gümüşi geyikler, tek tük de ağaçgil yaşar. Taştan taşa sekmeyi, Sütağaç'ı tek başınıza yürüyerek geçmeyi, olasılıkla biraz da ıslanmayı göze alırsanız Insmire ile Insweal arasını yayan katetmek mümkündür.

Ben bunların hiçbirini göze alamayıp atla gitmeye karar verdim.

Yüce Kral'ın vekili olarak onun bineklerini kullanmaya hakkım vardı. Usta binici olmadığımdan, nispeten uysal görünümlü bir at seçtim; rengi mat siyah, yelesi muhtemelen efsunlu düğümlerle örülüydü.

Ben hayvanı ahırdan çıkarırken bir goblin seyis gem ve yular getirdi.

Sonra sırtına atlayıp atı doğruca Unutuş Kulesi'ne sürdüm. Aşağıdaki kayalıkları dalgalar dövüyor, fışkı-

ran tuzlu sular havayı puslandırıyordu. Insweal yasaklı adadır, arazisi büyük ölçüde yeşillikten yoksundur, kapkara kayalar ve gelgit gölcükleri vardır, bir de toprağına soğuk demirle teyellenmiş gibi yükselen bir kulesi.

Atı kulenin taş duvarındaki siyah metal halkalardan birine bağladım. Hırçınca kişneyerek kuyruğuyla kendi bedenini kırbaçlıyordu. Yatışsın diye burnunu okşadım.

"Fazla gecikmem, burada kalmayacağız," dedim –keşke seyise hayvanın adını sorsaymışım.

Ağır ahşap kapıyı çalarken benim de hislerim atınkinden pek farklı değildi.

Kapıyı tüylü, iri bir yaratık açtı. Üzerinde usta işi güzel bir zırh vardı, zırhın aralık kalan kısımlarından sarı tüyler fışkırıyordu. Belli ki bir askerdi. Eskiden olsa Madoc'un hatırına bana iyi davranacağını düşünebilirdim, oysa şimdi tam tersi olabilirdi.

"Ben Jude Duarte, Yüce Kral'ın vekiliyim," dedim. "Bir kraliyet meselesi için buradayım. Müsaade edin de gireyim."

Kapıyı ardına kadar açarak kenara çekildi, ben de Unutuş Kulesi'nin loş antresine girdim. Fani gözlerim içerinin zayıf ışığına yavaş yavaş alıştı. Perilerin aksine yarı karanlıkta görme yetisinden yoksunum. İçeride en az üç muhafız daha vardı ama onları birer karaltı gibi seçiyordum.

"Prens Balekin'i görmeye geldin herhalde," dedi arkadan bir ses.

Konuşanı tam olarak görememek ürkütücüydü, tedirginliğimi belli etmeden kafa salladım. "Beni ona götürün."

"Vulciber," dedi ses. "Sen götür şunu."

Unutuş Kulesi'nin adı, hükümdarın oraya hanedanlığın belleğinden silinmesi istenen kişileri hapsetmesinden geliyordu. Çoğu suçlu zekice lanetlerle, külfetlerle veya muzip peri yargısının ürünü başka yöntemlerle cezalandırılırdı. Birisinin burayı boylaması için önemli bir şahsiyeti sahiden kızdırması gerekirdi.

Muhafızlar genellikle mizacı oranın tenhalığına ve çoraklığına uygun askerlerden seçilir ya da kumandanlarınca tevazu öğrensinler diye gönderilirdi. Karşımdaki karaltıların hangi kategoriye girdiğini kestirmek zordu.

Vulciber yanıma gelince kapıyı açan tüylü askerin o olduğunu anladım. Hiç değilse kısmen trol kılıklı, kalın kaşlıydı; kolları uzundu.

"Düş önüme," dedim.

Terslenerek baktı. Benim neyimden hazzetmediğini bilmiyordum; faniliğimdendi belki, mevkimden de olabilirdi, ya da akşamını bölmüş olduğum için kızıyordu. Sormadım. Peşinden taş merdivenleri inerek nemli, mineral kokan bir karanlığa daldım. Yaş toprak kokusu baskındı, bir de tam çıkaramadığım küflü, mantarsı bir koku vardı.

İyice zifiri karanlık olunca takılıp düşmekten çekinerek durdum. "Kandilleri yak," dedim.

Vulciber dibime sokuldu, nefesi suratımdaydı, ıslak yaprak kokusu çarptı burnuma. "Ya yakmazsam?"

Kol yenime gizlediğim incecik hançeri bir çırpıda avucuma kaydırıp ucunu böğrüne, kaburgalarının hemen altına bastırdım. "Yanıtı bilmesen daha iyi."

"Ama göremiyorsun ki," diye üsteledi, sanki umduğu-

nun aksine ondan korkmuyor gibi görünerek pis bir numara çeviriyormuşum gibi.

"Azıcık ışık bile yetiyordur belki bana," dedim, sesimin titrememesine gayret ederek. Yine de kalbim deli gibi atıyor, avuçlarım terliyordu. Merdivende kapışmamız gerekirse hızlı ve sert bir darbe vurmam şarttı çünkü muhtemelen tek vuruş şansım olacaktı.

Vulciber suratımın dibinden de hançerimden de geri çekildi. Basamaklardaki ağır ayak seslerini işittim. Körlemesine takip etmek zorunda kalırım diye adımlarını saymaya başladım. Derken bir meşale harladı, alevi yeşildi.

"Ee," dedi. "Geliyor musun?"

Basamaklar birkaç hücrenin önünden geçerek iniyordu. Hücrelerin bazıları boştu. Bazılarında ise meşale ışığının aydınlatamayacağı kadar uzağa oturmuş mahkûmlar vardı. Son hücreye varana dek hiçbiri bana tanıdık gelmedi.

Prens Balekin, kara saçını soylu kökeninden yadigâr bir taçla toplamıştı. Hapiste olmasına rağmen hiç de mağlup görünmüyordu. Nemli taş zemin üç kilimle örtülüydü. El oyması bir koltukta oturuyor, mahmur bakışlı puhu gözleriyle bana bakıyordu. Ufak, zarif bir sehpada altın bir semaver duruyordu. Balekin musluğunu çevirince incecik porselen fincanına buharı tüten, mis kokulu bir çay aktı. Güzel kokusu bana deniz yosunlarını çağrıştırdı.

Ne kadar zarafet gösterisi yaparsa yapsın anlamsızdı, hâlâ Unutuş Kulesi'nde hapisti. Tepesindeki duvara birkaç güve konmuştu. Eski Yüce Kral'ın kanını döktüğünde kan damlaları güveye dönüşmüş, güveler gözden kay-

bolmadan önce bir süre havada uçuşmuştu. Ben hepsi öldü sanıyordum, ama anlaşılan birkaçı onu takip etmişti, günahlarının yadigarı olarak hâlâ yanındaydılar.

"Gölgeler Meclisi'nden Leydimiz Jude," dedi, sevimlilik taslayarak. "Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?"

Diğer hücrelerde bir hareketlilik oldu. Ben yokken ne tür çay partileri veriyordu kim bilir.

Gölgeler Meclisi'nden ve benim onlarla bağlantımdan haberdar olması hoşuma gitmemişti ama çok da şaşırmamıştım. Casusbaşımız ve işverenimiz Prens Dain, Balekin'in kardeşiydi. Eğer Balekin, Gölgeler Meclisi'ni biliyorsa, muhtemelen bizden birinin Kan Tacı'nı çaldığından ve Cardan'ın başına taksın diye kardeşime teslim ettiğinden de haberdardı.

Balekin'in ziyaretimden pek hoşnut olmaması için sağlam sebepleri vardı.

"Maalesef ikramını geri çevirmek zorundayım," dedim. "Fazla kalmayacağım. Yüce Kral'a bir mektup yollamışsın. Bir anlaşma teklifi mi neymiş. Pazarlık peşinde misin? Ona iletmek istediğin bir şey varsa bana söyleyebilirsin, onun namına buradayım."

Gülümsemesi daha bir yayıldı sanki, çirkefleşiyordu. "Benim küçük düştüğümü sanıyorsun," dedi Balekin. "Ama ben hâlâ Periler Diyarı prensiyim, hapiste olsam bile. Vulciber, senin için bir mahsuru yoksa kardeşimin vekilinin şu ufacık güzel suratına bir tokat çarpar mısın?"

Okkalı bir tokat geldi, beklediğimden de hızlıydı, tenime çarpan avucun şaklaması şok edecek kadar yüksekti. Yanağımda acısı kaldı, kan beynime sıçradı.

Hançerim yine sağ elimde, çifti de sol avucumdaydı.

Vulciber hevesli bir ifadeye büründü.

Gururum beni dövüşmeye zorluyordu ama hasmım benden iriydi, ayrıca mekâna benden daha aşinaydı. İdman dövüşlerine hiç benzemezdi bu. Yine de onu alt etme arzusu baskın, küstah yüz ifadesini alaşağı etme arzusu baş döndürücüydü.

Gurur şövalyelere mahsustur, diye anımsattım kendime, *casuslara değil.*

"*Yüzüm güzel* demek," diye söylendim Balekin'e, hançerlerimi usulca kınlarına sokarken. Elimi yanağıma götürdüm. Vulciber bana o kadar sert vurmuştu ki dişlerim dudağımı içten kesmişti. Taş zemine kan tükürdüm. "Amma yalakalık. Seni tacından ettim, o yüzden ağır laflar etmene göz yumabilirim sanıyorum. Bilhassa iltifat eşliğinde sarf edildiklerinde. Yalnız sakın sabrımı bir kez daha zorlamaya kalkma."

Vulciber birden bocalar gibi oldu.

Balekin çayından bir yudum aldı. "Senin dilin çok uzamış, ölümlü."

"Neden olmasın?" dedim. "Yüce Kral'ın bana verdiği hakla konuşuyorum. Elinden çok çektiği abisiyle görüşmek için sarayını bırakıp, keyfini bozup ta ayağına kadar gelir mi sanıyorsun?"

Prens Balekin iskemlesinde öne eğildi. "Ne demek istedin, merak ettim."

"Ben de Yüce Kral'a iletmemi istediğin mesajı merak ediyorum."

Balekin beni tartı. Yanağımın kızardığından kuşku yoktu. Çayından sakince bir yudum daha aldı. "Duyduğuma göre faniler için âşık olmak korku duymaya denk

bir hismiş. Kalbiniz hızlı atarmış. Duyular hassaslaşırmış. Başınız döner, hatta sersemlermişsiniz." Beni süzdü. "Doğru mu bunlar? İki duyguyu kıyaslamak hata belki ama türünüz hakkında çok şey söylüyor."

"Ben hiç âşık olmadım," dedim, istifimi bozmadan.

"Haliyle yalan da söyleyebiliyorsunuz," dedi. "Cardan'ın bundan nasıl faydalandığını görebiliyorum. Niçin Dain de faydalanmasın. Seni küçük asiler çetesine dahil etmesi zekiceydi. Madoc'un seni esirgemesi zekice. Kardeşim hakkında dilediğini söyleyebilirsin, onun duygusuzluğu takdire şayan.

Kendi adıma seni zerre kafaya takmıyorum, bence hünerlerin Cardan'ı kışkırtmakla kalıyor, o kadar. Ama sende Cardan'da hiç olmayan bir şey var: *Hırs*. Keşke ben de hırslı olsaydım, şimdiye tacı takmıştım. Ama sen beni de yanlış değerlendiriyorsun."

"Ya?" Bunun arkası hoşuma gitmeyecekti, biliyordum.

"Cardan'a iletmek istediğim mesajı seninle paylaşmayacağım. Ona bir şekilde ulaşır, eli kulağındadır zaten."

"Öyleyse ikimiz de zaman harcıyoruz," dedim, sinirlenip. Onca yolu tepip tokat yemiş, bir de yok yere gözdağına maruz kalmıştım.

"Aa, zaman," dedi. "Bir tek senin zamanın kıt, ölümlü." Vulciber'e kafasıyla beni işaret etti. "Ona kapıyı gösterebilirsin."

"Yürü," dedi muhafız, hiç de kibar olmayan bir şekilde ve beni merdivene doğru dürttü. Basamakları çıkmak üzereyken dönüp Balekin'e göz attım, yeşil meşale ışığında yüzü haşindi. Cardan'a rahatsız edici ölçüde benziyordu.

Tam yarı yoldayken uzun parmaklı bir el parmaklıkların arasından fırlayıp ayak bileğimi yakaladı. İrkilince takılıp basamaklara iki seksen serildim, dizlerim ve avuçlarım yaralandı. Sol elimin avucundaki eski hançer yarası zonklamaya başladı. Ta aşağıya kadar yuvarlanmama çok az kalmıştı ki bir yere tutundum.

Yanı başımda bir peri kadının narin yüzü belirdi. Kuyruğunu parmaklıklardan birine dolamıştı. Şakaklarındaki güdük boynuzlar geriye kıvrıktı. "Eva'yı tanıyordum," dedi bana, karanlıkta gözleri ışıl ışıldı. "Anneni tanırdım. Onun küçük sırlarını pek iyi bilirim."

Apar topar ayağa kalkıp basamakları aceleyle tırmandım. Karanlıkta Vulciber'le kapışmak zorunda kalacağımı zannettiğim andakinden bile hızlı çarpıyordu kalbim. Soluğum kesik kesikti, hızlıydı, ciğerlerim yanıyordu sanki.

Merdivenin başına varınca durdum ve sızlayan avuçlarımı ceketime silerek kendimi toparlamaya çalıştım.

"Aa," dedim Vulciber'e, soluğum azıcık düzene girince. "Az kaldı unutuyordum. Yüce Kral bana bir ferman vermişti. Abisini düşünerek hapishane koşullarıyla ilgili birkaç değişiklik yaptı. Heybemde bırakmışım. Benimle gel de vereyim..."

Vulciber, ona beni Balekin'e götürmesini emreden muhafıza, soran gözlerle baktı.

"Çabuk git gel," dedi karaltı.

Böylece Vulciber, Unutuş Kulesi'nin koca kapısından çıkıp dışarı kadar bana eşlik etti. Ay ışığının aydınlattığı siyah kayalar, üzerlerine sıçrayan tuzlu sular yüzünden elma şekeri gibi parlıyordu. Yıllardır işitmediğim an-

nemin adını zihnimden atmaya, muhafıza odaklanmaya uğraştım. O ismi niye önemsediğime de şaşırdım bir an.

Eva.

"Bu atta sırf gem ve yular var," dedi Vulciber, duvara bağlı kara beygire kaşlarını çatarak bakıp. "Hani heybe..."

Ceketimin astarına sakladığım ufacık iğneyi koluna batırıverdim. "Yalan söyledim."

Onu kaldırıp atın terkine koymak epey uğraş gerektirdi. Neyse ki hayvan eğitimliydi, askeri komutlara aşinaydı, buna diz çökme dahildi ve çok faydası oldu. Muhafızlardan biri kolaçan etmeye gelir de yakalanırım korkusuyla elimi çabuk tuttum, neyse ki şanslıydım. Kimsecikler gelmeden yola düştük.

Insweal'e yayan değil de atla gitmek için bir gerekçe daha: Oradan dönerken yanınıza kimi alacağınızı asla bilemezsiniz.

3. Bölüm

"Çalışma tarzın istihbarat casusbaşını aratmıyor," dedi Kakalak, bir bana bir tutsağıma bakıp. "Açıkgözlüğün de cabası. Müdana etmemek yakayı ele vermek için birebirdir. Bir dahaki sefere yanına bir kraliyet muhafızı al. Bizden biriyle git. Ya bir pırtıl sürüsü götür ya da sarhoş bir spriggan. Yeter ki yalnız gitme."

"Sırtımı kollayan birini götürürsem beni sırtımdan bıçaklamalarına davetiye çıkarırım," diye anımsattım.

"Madoc gibi konuştun," dedi Kakalak, uzun eğri burnundan sinirle pofurdayıp. Gölgeler Meclisi'ndeki ahşap masada oturuyordu. Elfhame Sarayı altındaki tünellerin derinliklerinde, gizli casus inindeydik. Tatar yayı oklarının uçlarını aleve tutup yaktı, sonra da zifte bandı. "Bize güvenmiyorsan söyle. Orta yolu bir kez bulduk, gene konuşur anlaşırız."

"Öyle demek istemedim," dedim. Başımı ellerime dayayıp uzun süre kaldırmadım. Onlara sahiden güveniyordum. Güvenmeseydim bu kadar rahat konuşmazdım, yine de kızgınlığımı dışa vurduğum aşikârdı.

Kakalak'ın karşısına geçip peynir, tereyağlı ekmek ve elma yedim. O gün ağzıma lokma sürmemiştim ve midem gurulduyordu. Bedenimin onlarınki gibi olmadığının başka bir göstergesi daha: Perilerin midesi guruldamaz.

Belki de açlıktan aksiliğim tutmuştu. Yanağım sızlıyordu, her ne kadar durumu lehime çevirmiş olsam da başıma geleni bir türlü sindiremiyordum. Artı, Balekin'in Cardan'a ne söylemek istediğini hâlâ bilmiyordum.

Kendimi ne kadar hırpalarsam o kadar çok hata yapacaktım. İnsan bedeni hain. Acıkıyor, hastalanıyor, tükeniyor... Farkındaydım ama yapacak işler hiç bitmiyordu.

Vulciber yanımızda oturuyordu, iskemleye bağlıydı, gözlerini de bağlamıştık.

"Biraz peynir ister misin?" diye sordum.

Muhafız homurdanıp beni çözün der gibi bağlarını çekiştirdi. Birkaç dakikadır uyanıktı, ona hitaben konuşmadığımız süre uzadıkça daha çok endişeleniyordu.

"Burada ne işim var?" diye bağırdı nihayet, iskemlesini ileri geri sarsarak. "Bırakın beni!" İskemle devrilince yanlamasına yere yapıştı. Gayretle bağlarından kurtulmaya uğraşıyordu.

Kakalak omuz silkerek ayağa kalktı ve Vulciber'in göz bağını çözüp "Merhabalar," dedi.

Bomba, odanın öbür ucunda hilal şeklinde uzun bir bıçakla tırnak aralarını temizliyordu. Hayalet bir köşede o kadar sessiz oturuyordu ki varla yok arasındaydı. Aramıza yeni katılan birkaç çömez –serçe kanatlı bir oğlan, üç spriggan, bir de dişi *sluagh*– gelişmeleri ilgiyle seyrediyordu. Burada seyirci kitlesine alışkın değildim.

Vulciber, Kakalak'a dik dik baktı. Teni goblin yeşili, gözleri turuncuydu; uzun burunluydu, kafasında da bir tutam saç vardı. İçeriye göz gezdirdi.

"Yüce Kral buna göz yummaz," dedi Vulciber.

Acı acı gülümsedim. "Yüce Kral'ın haberi yok, dilini kopardım mı sen de gidip yetiştiremezsin."

Korktuğunu görmek neredeyse şehvetli bir haz veriyordu bana. Hayatım boyunca aciz olan ben bu hisse karşı kendimi kollamalıydım. Güce kavuşmak peri şarabı gibi tez almıştı aklımı.

"Dur tahmin edeyim," dedim, iskemlemi ters döndürüp yüzüne kasten duygusuz bakarak. "Bana attığın tokadın sonuçları olmayacak sandın."

Lafım üzerine büzüldü. "Ne istiyorsun?"

"Bir şey istediğimi kim söylüyor?" diye karşılık verdim. "Belki sırf ödeşesim vardır..."

Sanki provasını yapmışız gibi Kakalak belinden en pis bıçağını çekip Vulciber'e doğrulttu. Muhafıza tepeden bakarak sırıttı.

Bomba tırnaklarıyla uğraşmayı bırakıp, dudaklarında küçük bir tebessümle Kakalak'ı seyre koyuldu. "Galiba gösteri başlamak üzere."

Vulciber kafasını silkeleyerek bağlarını zorladı. Tahta iskemlenin gıcırdadığını işittim ama kurtulamadı. Nefes nefese pes etti.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Aklıma o anda bir fikir gelmiş gibi çeneme dokundum. "Ya da bize yardım edebilirsin. Balekin, Cardan'la bir pazarlık yapmanın peşinde. Sen anlatırsın belki."

"Hiçbir şey bilmiyorum ben," diye sızlandı.

"Çok fena." Omuz silkip ağzıma bir lokma daha peynir attım.

Kakalak'a ve elindeki çirkin bıçağa gözü kaydı. "Ama başka bir sırrı biliyorum. Kendi canımdan daha değerli, Balekin'in Cardan'dan beklentisi her neyse ondan da değerli bir sır. Söylersem bu gece kılıma zarar vermeden beni bırakacağınıza söz veriyor musunuz?"

Kakalak bana baktı, ben de omuz silktim. "Olur," dedi Kakalak. "Sahiden o kadar iddialı bir sırsa, bir de Gölgeler Meclisi'yle konuştuğunu kimselere söylemeyeceğine yemin edersen olur. Anlat, biz de seni salalım."

"Sualtı Kraliçesi," dedi Vulciber. Konuşmaya daha hevesliydi şimdi. "Onun halkı geceleri kayalara tırmanıp Balekin'le fısıldaşıyor. Kuleye sinsice giriyorlar, nasıl yapıyorlar bilmiyoruz ama ona deniz kabukları, köpekbalığı dişleri falan bırakıyorlar. Karşılıklı mesajlaşıyorlar ama yazışmaları çözemiyoruz. Orlagh'ın karadakilerle yaptığı anlaşmayı bozacağına dair söylentiler var. Balekin sağladığı istihbaratla Cardan'ı mahvedecek diyorlar."

Cardan'ın hükümdarlığına yönelik onca tehdit arasında Sualtı Diyarı hiç aklıma gelmezdi. Sualtı Kraliçesi'nin tek kızı Nicasia karada büyümüştü ve Cardan'ın şu korkunç dostlarından biriydi. Locke'la olduğu gibi Nicasia'yla da aram limoniydi. Yine Locke gibi, onunla da mazim pek parlak değildir.

Gelgelelim, Cardan'ın Nicasia'yla samimiyetini göz önüne alınca, Orlagh oğlanın tahta oturmasına sevinmiştir diye düşünüyordum.

"Gelecek sefere yazışmalar el değiştirdiğinde," dedim, "doğruca bana geleceksin. İlgimi çekeceğini düşündüğün

herhangi bir şey kulağına çalınınca da yine doğruca bana yetiştireceksin."

"Ama böyle anlaşmamıştık," diye itiraz etti Vulciber.

"Haklısın," dedim. "Anlattığın hikâye fena değil. Bu gece seni serbest bırakacağız. Seni Yüce Kral'ın desteklemediği, asla da desteklemeyeceği cani bir prensten daha iyi ödüllendirebilirim. Unutuş Kulesi'nde bekçilik yapmaktan daha iyi mevkiler var, hepsi seni bekliyor. Altın da cabası. Balekin'in vaat edip de yerine getiremeyeceği tüm mükâfatlar."

Bana bir tuhaf baktı, muhtemelen kararsızlık alametiydi. Beni tokatlamasına, benim de onu zehirlememe rağmen müttefik olma ihtimalimiz hâlâ vardı. "Yalan da söylüyor olabilirsin," dedi sonunda.

"Ben kefilim," dedi Kakalak. Uzanıp korkunç bıçağıyla Vulciber'in bağlarını kesti.

"Beni kule dışında bir makama atayacağına söz ver," dedi Vulciber, bileklerini ovuşturarak ayağa kalkarken, "ben de sana Yüce Kral'mışsın gibi itaat edeyim."

Bomba bir kahkaha atıp bana göz kırptı. Cardan'a hükmettiğimi alenen bilmiyorlardı ama onunla aramızda bir pazarlık yaptığımızı, idarenin çoğunu benim üstlendiğimi, Gölgeler Meclisi'nin doğrudan kraliyet hesabına çalıştığını, paranın da nereden geldiğini biliyorlardı.

"Ben onun küçük piyesinde Yüce Kral'ı oynuyorum." Bir keresinde Cardan'ın bunu söylediğine kulak misafiri olmuştum. Kakalak ile Bomba gülmüştü; Hayalet hariç.

Vulciber'le karşılıklı sözler verildikten sonra, Kakalak onun gözlerini bağlayıp peşi sıra Folluk dehlizlerinden dışarı götürdü. Onlar çıktıktan sonra Hayalet gelip yanıma oturdu.

"Kavgacısın," dedi, tabağımdan bir dilim elma alıp. "Şu kavurucu öfkeni azıcık söndür."

Güldüm. "Hor görme. Isıyı sabit tutmak kolay değil," dedim.

"Çok sıcak da iyi değil," diye karşılık verdi, ela gözleriyle beni dikkatle süzüp. Soyunda insan kanı taşıdığını biliyordum, kulaklarının şeklinden, saman sarısı saçından belliydi; periler için alışılmadık özelliklerdi bunlar. Ne var ki bana mazisini anlatmış değildi. Bu sırlar mekânında sormak içime sinmiyordu.

Gölgeler Meclisi benden bağımsız çalışsa da dördümüz aynı andı içmiştik. Krallık makamını ve şahsını koruyacağımıza, daha az kan dökülmesi ve daha çok altın kazanılması ümidiyle Elfhame'in refahını ve güvenliğini sağlayacağımıza söz vermiştik. Yeminliydik yani. Bu yüzden, benim verdiğim söz onlarınki kadar bağlayıcı olmasa da, büyü kullanarak yemin etmeme göz yumuyorlardı. Ettiğim yeminlerde şerefim ve bana duydukları güven bağlayıcı oluyordu.

"Kral hazretleri son iki haftada Kakalak'la üç kez özel görüştü. Ondan yankesicilik öğreniyor. Dikkatli olmazsan kurnazlığıyla seni geride bırakabilir." Yüce Kral'ın özel fedailiğini Hayalet üstlenmişti. Bu sayede Cardan'ın güvenliğini sağlarken onun huylarını da öğrenme fırsatı buluyordu.

İçimi çektim. Akşam olmuştu ve şafak sökene dek daha yapacak çok işim vardı. Yine de gururumu gıdıklayan bu uyarıyı göz ardı etmek zordu. Özellikle de o an, vereceğim yanıta yeni casuslar kulak kesilmişken.

Aramıza yeni üyeler katmıştık, kraliyet cinayetlerinin

akabinde yerlerinden olan kişilerdi. Her prens ve prensesin birkaç elemanı vardır, artık onların hepsini biz işe alıyorduk. Sprigganlar kediler gibi uyanık ve bir skandalı ortaya çıkarmakta mükemmellerdir. Serçe oğlan benim eski halim gibi çaylaktı. Meydan okumadan vazgeçmediğimi göstermek için Gölgeler Meclisi'ni büyütmekten yanaydım.

"Asıl zorluk, birisi kralımıza kılıç kullanmayı öğretmeye kalkışırsa doğar," dedim. Balekin'in o konuda kardeşini paylayışı, Cardan'ın da ben katil değilim diyerek meziyetini ilk kez sergilemesi hatırıma geldi.

O meziyet bende yoktu.

"Öyle mi?" dedi Hayalet. "Belki ona sen öğretirsin."

"Gel," dedim ayağa kalkıp. "Bakalım *sana* öğretebilecek miyim."

Hayalet bu lafıma kahkahayı basıverdi. Madoc kılıç kullanmayı öğreterek yetiştirmişti beni, ancak Gölgeler Meclisi'ne katıldığım güne kadar yalnızca tek dövüş tekniği biliyordum. Hayalet o konuda çok daha idmanlı ve bilgiliydi.

Peşine takılıp Sütağaç'a geçtim. Akça kabuklu ağaçların tepesindeki kovanlarda kara dikenli arılar vızıldıyordu. Kökgiller uykudaydı. Adanın kayalık kıyılarını dalgalar yalıyordu. Yüz yüze durduğumuzda dünya adeta sus pus kesildi. Ne kadar yorgun olsam da kaslarım yapılması gerekeni benden daha iyi anımsıyordu.

Zifirkara'yı çektim. Hayalet hızla saldırdı, kılıcının ucu kalbime dönüktü, darbeyi bir çırpıda savuşturup kılıcımı böğrüne salladım.

"Korktuğum kadar hamlamamışsın," dedi vuruşmayı bırakmadan, karşılıklı birbirimizi tartarken.

Ayna önünde yaptığım alıştırmaları ona anlatmamıştım, tıpkı kusurlarımı gidermek için denediğim diğer yöntemleri anlatmadığım gibi.

Yüce Kral'ın vekili ve fiili hükümdar olarak öğrenmem gereken çok şey vardı. Askeri mutabakatlar, derebeylerinden gelen mesajlar, Elfhame'in dört bir yanından gelen sayısız dilde yazılmış dilekçeler... Daha birkaç ay öncesine kadar hâlâ okula gidiyor, ev ödevlerimde öğretmenlerin düzelttiği hatalar yapıyordum. Her şeyi tek başıma halletmek samanlıkta iğne aramak kadar imkânsızdı, yine de her gece güneş doğana dek uyanık kalıp elimden gelen gayreti gösteriyordum.

Kukla devletin sorunu da buydu. Kendi kendisini idare edemiyordu.

Adrenalin tecrübenin yerini tutmayabilirdi.

Temel hamlelerle sınaması bitince Hayalet asıl dövüşe girişti. Çayırda sekerek adeta dans ediyor, ayaklarından ses bile çıkmıyordu. Sersemletici bir hücum taktiğiyle vuruyor da vuruyordu. Can havliyle hepsini karşılıyordum, zihnim yalnızca buna odaklanmıştı: dövüşe. Dikkat kesildikçe endişelerim geri planda kaldı. Yorgunluğum düşüncelerimi üfürüp bir karahindibanın tüyleri gibi uçuşturdu.

Şahaneydi.

Karşılıklı vuruştuk, bir ileri bir geri, kâh saldırıp kâh geri kaçarak.

"Ölümlülerin dünyasını özlüyor musun?" diye sordu. Onun da nefes nefese kaldığını fark edince içime su serpildi.

"Hayır," dedim. "Aklıma bile gelmiyor."

Tekrar saldırdı, kılıcı karanlık denizde ok gibi fırlayan bir gümüş balığıydı.

"Gözün kılıçta olsun, askerde değil." Madoc'tan bunu defalarca işitmişimdir. *"Çelik asla yanıltmaz."*

Birbirimizin etrafında dönerken silahlarımız tekrar tekrar çarpıştı. "Mutlaka bir şeyler hatırına geliyordur."

Kule'deki parmaklıkların arasından annemin adının fısıldanması aklıma geldi.

Yana kaçar gibi yapıp dikkatimi dağıtınca amacını çok geç fark ettim. Kılıcın yassı tarafı omzuma çarptı. Kılıcı son anda yan bükmeseydi etimi yarabilirdi, şimdi orası moraracaktı.

"Üstünde durmaya değmez," dedim, acıya aldırmamaya çalışarak. Dikkat dağıtma oyununa ben de katılabilirdim. "Belki senin hafızan benimkinden iyidir. Sen neler hatırlıyorsun?"

Omuz silkti. "Ben de senin gibi orada doğdum." Deşme hamlesini karşıladım. "Ama yüz yıl önce her şey farklıydı galiba."

Kaşlarımı kaldırıp bir darbeyi daha savuşturdum, sekerek menzilinden çıktım. "Mutlu bir çocuk muydun?"

"Sihir biliyordum. Nasıl mutlu olmam?"

"Sihir," dedim, kılıcı bükmemle –Madoc'un öğrettiği bir hamleydi– Hayalet'in silahını elinden çalıverdim.

Bakakaldı. Gözleri çakmak çakmaktı. Ağzı hayretle açılmıştı. "Sen..."

"Ustalaşmış mıyım?" dedim, keyfimden omzumun acısını unutarak. Galip çıkmışım gibi hissediyordum ama sahiden dövüşmüş olsaydık omzumdaki yara son hamlemi muhtemelen olanaksız kılardı. Yine de yaşadığı şaşkınlık beni neredeyse zafer kazanmışım gibi heyecanlandırdı.

"Oak'un çocukluğunu yaşayacak olması güzel," dedim biraz sonra. "Saraydan uzak. Tüm bunlardan uzak."

Küçük kardeşimi en son gördüğümde Vivi'nin dairesinde masaya oturmuş, bulmaca çözer gibi çarpma işlemi öğreniyordu. Dil peyniri yiyordu. Gülüyordu.

"*Kral geri döndüğünde,*" dedi Hayalet, bir şarkıdan alıntı yaparak, "*yoluna güller saçılacak, onun gelişiyle gazap son bulacak.* İyi de Oak, Periler Diyarı'nı bizim ölümlüler dünyasını unuttuğumuz gibi unutursa nasıl hükümdarlık yapacak?"

Galibiyet sevinci soluyordu. Hayalet iğneleyici sözlerinin tesellisi olacakmış gibi bana mahcupça gülümsedi.

Dereye yanaşıp ellerimi suya daldırdım, soğuğu hoşuma gitti. Avuçlayıp kana kana içtim, çam iğnesi ve kil kokuyordu suyu.

Aklıma Oak düştü. Beklenmedik derecede normal bir peri çocuğuydu, zalimliğe ne meyilli ne de ondan muaf. Pışpışlanmaya, üzülmesin diye kuşkucu Oriana'nın kollamasına alışıktı. Şimdi de kahvaltılık gevreğe, çizgi filmlere ve kalleşliğin olmadığı bir hayata alışarak büyüyordu. Hayalet'i yenince kapıldığım eğreti zafer duygusunun verdiği zevki, tahtın ardındaki güç olmanın verdiği heyecanı, Vulciber'in ezilip büzülmesi karşısında duyduğum kaygı verici tatmin hissini düşündüm. Oak'un bu dürtülerden yoksun kalması daha mı iyiydi, yoksa bunlar olmadan hükümdarlık yapması imkansız mıydı?

İktidarı elde tutmanın tadını bir kez almışken ben de mi bundan feragat etmeye yanaşmayacaktım?

Yüzümü ıslatıp bu düşünceleri zihnimden kovdum.

Yalnızca şu an vardı. Yalnızca yarın, bu gece, şimdi, pek yakında ve asla vardı.

Şafak vakti gökyüzü altın sarısına çalarken beraber geri dönüyorduk. Uzaktan bir geyiğin sesi çalındı kulağıma, bir de davula benzer bir ses.

Yarı yolda Hayalet saygılarını sunar gibi başını hafifçe öne eğdi. "Beni bu gece yendin. Buna bir daha izin vermeyeceğim."

"Dediğin gibi olsun," dedim sırıtarak.

Saraya sabah olduğunda vardım, gözümden uyku akıyordu. Ne var ki daireme gittiğimde kapımın önünde bekleyen biriyle karşılaştım.

İkiz kardeşim Taryn.

"Yanağın morarmış," dedi, beş aydır benimle ilk kez konuşuyordu.

4. Bölüm

Taryn saçını bir defne tacıyla süslemişti, elbisesi açık toprak rengi, yeşil ve altın sarısı işlemeliydi. Göğüs ve kalça kıvrımlarını ortaya çıkaran bir elbiseydi. Vücut hatları elbiseyle vurgulanamayacak kadar narin olan perilere göre bunlar sıra dışı özelliklerdi. Elbiseler ona yakışıyordu, omuzlarına attığı yeni şey de yakışmıştı.

O bir aynaydı, benim de olabileceğim ama olmadığım kişiyi yansıtıyordu.

"Geç oldu," dedim sarsakça, dairemin kapı kilidini açarken. "Ayakta kimse kalmamıştır sanıyordum." Saat seher vaktini epey geçmişti, tüm saray ıssızdı. Sarayda ikindiye kadar böyle sürer, ancak ondan sonra uşaklar koridorlarda koşturur, aşçılar da fırınları yakar. Saray maiyeti ise çok sonra, hava iyice kararınca yataklarından kalkar.

Onunla görüşmeyi o kadar çok istememe rağmen, öyle karşımda bulunca gerildim. Mutlaka bir derdi vardı, yoksa zahmet edip de bu kadar ani damlamazdı.

4. Bölüm

Taryn saçını bir defne tacıyla süslemişti, elbisesi açık toprak rengi, yeşil ve altın sarısı işlemeliydi. Göğüs ve kalça kıvrımlarını ortaya çıkaran bir elbiseydi. Vücut hatları elbiseyle vurgulanamayacak kadar narin olan perilere göre bunlar sıra dışı özelliklerdi. Elbiseler ona yakışıyordu, omuzlarına attığı yeni şey de yakışmıştı.

O bir aynaydı, benim de olabileceğim ama olmadığım kişiyi yansıtıyordu.

"Geç oldu," dedim sarsakça, dairemin kapı kilidini açarken. "Ayakta kimse kalmamıştır sanıyordum." Saat seher vaktini epey geçmişti, tüm saray ıssızdı. Sarayda ikindiye kadar böyle sürer, ancak ondan sonra uşaklar koridorlarda koşturur, aşçılar da fırınları yakar. Saray maiyeti ise çok sonra, hava iyice kararınca yataklarından kalkar.

Onunla görüşmeyi o kadar çok istememe rağmen, öyle karşımda bulunca gerildim. Mutlaka bir derdi vardı, yoksa zahmet edip de bu kadar ani damlamazdı.

"Daha önce iki kez uğradım," dedi, peşimden içeri girip. "Yoktun. Bütün gün beklemek zorunda kalsam bile bu kez bekleyeceğim dedim."

Lambaları yaktım; dışarısı aydınlık olsa da sarayın en dibindeki dairemde pencere yoktu. "Seni iyi gördüm."

Eliyle geçiştirdi ama tutuktu. "Sonsuza dek küs mü kalacağız? Saçına bir çiçek tacı takıp düğünümde dans etmeni istiyorum. Fani dünyadan Vivienne de geliyor. Oak'u da getirecek. Madoc seninle dalaşmayacağına söz verdi. Lütfen sen de gel."

Vivi, Oak'u da mı getirecekti? İçimden sızlanarak, acaba onu caydırabilir miyim diye düşündüm. Belki ablam olduğundandır ama bazen beni ciddiye almasını sağlamak zor oluyordu.

Kanepeye çöktüm, Taryn de aynısını yaptı.

Onun dairemdeki varlığı yine kafamı kurcalıyordu. Özür dilemesini talep etsem mi yoksa geçmişe sünger çekmesine izin mi versem kararsızdım, ama tavrına bakılırsa ikincisini istediği barizdi.

"Olur," dedim, pes edip. Onu o kadar özlemiştim ki tekrar kaybetmeyi göze alamazdım. Kardeşliğin hatırına Locke'la öpüşmenin ne lanet bir his olduğunu unutmaya çalışacaktım. Kendi hatırıma, birbirlerine kur yaparlarken oğlanın benimle oynadığı oyunlardan Taryn'in haberdar olduğunu unutmaya çalışacaktım.

Düğününde dans da edecektim, her ne kadar hançerlerin ucunda dans etmek gibi olacağından korksam da.

Ayağının dibindeki torbaya uzanıp içinden pelüş kedimi ve yılanımı çıkardı. "Buyur," dedi. "Onları sahiden geride bırakacağın aklıma gelmezdi."

Bunlar eski fani hayatımızın yadigârları, tılsımlarıydı. İkisini de alıp birer yastık gibi bağrıma bastım. Kırılganlığımın andacı gibilerdi. Evcilik oynarken yetişkin taklidi yapan bir çocukmuşum gibi hissettiriyorlardı.

Bunları getirdiği için ondan biraz nefret ettim.

Bunlar ortak geçmişimizin hatırasıydı, zoraki bir hatırlatma, sanki kendi kendime hatırlamıyormuşum gibi. Ben duygularıma o kadar ket vurmaya çalışırken sinirlerimi ayağa kaldırıyorlardı.

Uzun süre sesim çıkmayınca lafa o girdi. "Madoc da özlüyor seni. Onun gözdesi hep sendin."

Burun kıvırdım. "Varisi Vivi. İlk doğan çocuğu o. Fani dünyaya sırf onu bulmak için gelmişti. Asıl gözdesi *o*. Arkasından sen geliyorsun, onunla aynı çatı altında yaşıyorsun ve ona ihanet etmedin."

"Onun gözdesi *hâlâ* sensin demedim," dedi Taryn gülerek. "Gerçi onu oyuna getirmeyi başarıp Cardan'ı tahta oturttuğun için seninle biraz gururlanıyor, orası ayrı. Yaptığın aptalca olsa bile. Cardan'dan nefret ediyorsun sanıyordum. Nefretimizin ortak olduğunu sanıyordum."

"Ediyordum," dedim, anlamsızca. "Ediyorum da."

Bana yadırgayarak baktı. "Yaptıkları için Cardan'ı cezalandırmak istediğini sanıyordum."

Cardan'ı kendi arzusu dışında dudaklarından öperek dehşete düşürüşüm hatırıma geldi, elimdeki hançerin ucunu tenine dayamıştım. O öpücüğün iç gıcıklayıcılığını, yıpratıcı zevkini anımsıyorum. Onu *cezalandırıyorum* gibi hissetmiştim, aynı anda hem onu hem de kendimi cezalandırıyormuşum gibi.

Ondan nasıl da nefret ederdim.

Taryn unutmak istediğim her hissi depreştiriyordu, geride bırakmak istediğim her şeyi.

"Bir anlaşmaya vardık," dedim. Nispeten doğru sayılırdı. "Cardan danışmanlığını yapmama izin verecekti. Ben de makam ve güç sahibi olup Oak'u tehlikeden kurtaracaktım." Gerisini de anlatasım vardı ama cesaretim yoktu. Madoc'a yetiştirebilirdi, hatta Locke'a bile yetiştirebilirdi. Sırlarımı onunla paylaşamazdım, böbürlenemezdim bile.

İtiraf edeyim ki böbürlenmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Sen de karşılığında ona Periler krallığını sunacaktın..." Taryn küstahlığım karşısında dumura uğramış gibi baktı. Ben kimdim ki sonuçta, fani kızın tekiydim, Elfhame tahtına kimin oturacağına karar vermek bana mı kalmıştı?

İktidarı cebren ediniriz.

Daha ne küstahlıklar ettiğimden hiç haberi yoktu. *Kralık tacını çaldım*, diyesim geldi. *Yüce Kral, Cardan, eski düşmanımız, benim emrimde.* Ama elbette bunları diyemezdim. Bazen bunları aklımdan geçirmek bile tehlikeli geliyordu bana. Bunların yerine, "Öyle de denebilir," dedim.

"Onun danışmanlığını yapmak yorucu bir iş olsa gerek." Saklamaya gerek görmeden odaya etraflıca göz gezdirdi. Bu daireye yerleşmiştim ama hademeler dışında özel uşağım yoktu, onları da nadiren içeri alıyordum. Kitaplık raflarında kirli çay fincanları vardı, yerde de meyve kabuklarıyla dolu tabaklar, ekmek kırıntıları. Üzerimden sıyırdığım gibi kenara fırlattığım giysiler her yerdeydi. Nereye baksan kitap ve kâğıt. "Kendini yün çilesi gibi salıyorsun. İpin sonu görününce ne yapacaksın?"

"Biraz daha ip eğireceğim," dedim, aynı benzetmeyle.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi, canlanıp.

Kaşlarım kalktı. "İplik mi eğiresin var?"

Göz devirdi. "Aman sen de. Vakit bulamadığın işleri ben yapabilirim. Seni iş başındayken gördüm. Galiba iki tane düzgün ceketin var. Eski elbiselerini ve takılarını getirebilirim. Madoc'un ruhu duymaz, hem fark etse bile umursamaz."

Periler işlerini borçlar, vaatler ve taahhütlerle yürütürler. Burada yetişmiş biri olarak onun bana ne teklif ettiğini iyi anlıyordum. Özür dilemek yerine bir armağan sunuyordu, bir lütufta bulunuyordu.

"*Üç tane* ceketim var," dedim.

İki kaşını da kaldırdı. "Oldu, hiçbir eksiğin yok yani."

O anda ister istemez ziyaretinden kuşkulandım, özellikle de Locke'un Cümbüşçübaşı ilan edilmesinin hemen ertesinde uğramasından. Bir de hâlâ Madoc'un evinde kaldığından, siyasi bağlılığının nereye varabileceğini merak ediyordum.

Bu düşüncelerimden utanıyordum. Onu herkesle aynı kefeye koymak istemiyordum. O benim ikizimdi, özlemiştim de, keşke uğrasa diyordum, kız uğramıştı ya işte.

"Peki," dedim. "Madem öyle istiyorsun, eski ıvır zıvırlarımı getirmen harika olur."

"Güzel!" Ayağa kalktı. "Ayrıca dikkatini çektiyse, bu gece nerelerde olduğunu ve nasıl yaralandığını sormayarak olağanüstü bir müsamaha gösterdim."

O anki gülümsemem içten ve hakikiydi.

Parmağını uzatıp oyuncak yılanımın pofuduk gövdesini okşadı. "Seni seviyorum, biliyorsun. Aynı Tıs Bey gibi! İkimiz de geride bırakılmak istemiyoruz."

"İyi geceler," dedim, bereli yanağımı öpünce de ona sarıldım, kısacık ama sımsıkı.

Gittikten sonra pelüş hayvanlarımı yanı başıma, kilime oturttum. Onlar bir zamanlar Periler Diyarı'ndan önceki mazimi hatırlatırdı, her şeyin normal olduğu zamanları. Bir zamanlar beni avuturlardı. İkisini son bir kez uzun uzun seyrettim, sonra da tek tek ateşe attım.

Artık bir çocuk değildim, avuntuya ihtiyacım yoktu benim.

* * *

O iş de hallolduktan sonra, pırıl pırıl cam şişecikleri önüme dizdim.

Mitridatizm deniyor buna, zehirden gıdım gıdım içtiğin bu süreci tamamlayınca ileride tam doz zehirlenmeye karşı bağışıklık kazanıyorsun. Bir yıl önce başlamıştım, bu da kusurlarımı giderme yöntemlerimden biriydi.

Yan etkileri hâlâ oluyordu. Gözlerim aşırı parlıyordu. Tırnak diplerim kanıma yeterince oksijen ulaşmıyormuş gibi morarıyordu. Uykularım da bir tuhaftı, fazla gerçekçi rüyalarla doluydu.

Ölümcül felce yol açan kızamık mantarı suyundan kan kırmızı bir damla. İnsanı yüz yıl uyutan ölümşekerden bir yaprak. Kan akışını hızlandıran ve bir kudurukluk halini tetikleyerek kalbin durmasına yol açan vahıdududan bir çimdik. Fanilerin zihnini bulandıran –peri meyvesi– ezelmazı çekirdeğinden bir tanecik.

Zehir kanıma işleyince biraz midemi bulandırıp başı-

mı döndürdü ama bir dozu atlarsam daha da fena olurdum. Bünyem alışmıştı, tiksineceğime aşeriyordum adeta artık.

Bu durum her konu için geçerliydi.

Kanepeye emekler gibi çıkıp oracığa kıvrıldım. Aynı anda Balekin'in sözleri çınladı kulağımda: *Duyduğuma göre faniler için âşık olmak, korku duymaya denk bir hismiş. Kalbiniz hızlı atarmış. Duyular hassaslaşırmış. Başınız döner, hatta sersemlermişsiniz. Doğru mu bunlar?*

Uyuduğumdan emin değildim ama rüya görüyordum.

5. Bölüm

Hayalet'in uyandırmasıyla, şöminenin karşısındaki kilimin üzerinde; bir battaniye, evrak ve tomar yığınının arasından tepinerek fırladım. Parmaklarımda mürekkep ve balmumu lekesi vardı. Etrafıma bakınarak, kanepeden ne zaman kalktığımı, kime neler yazdığımı hatırlamaya uğraştım.

Kakalak daireme çıkan gizli geçidin açık kapısında dikilmiş, parlak peri gözleriyle beni seyrediyordu.

Tenim terli ve soğuktu. Kalbim hızlı atıyordu.

Damağımda hâlâ zehir tadı vardı; acımtırak ve iğrenç.

"Gene bir işler çeviriyor," dedi Hayalet. Kimi kastettiğini sormaya gerek duymadım. Cardan'ı kandırıp tacı kafasına takmış olabilirdim ama bir krala yaraşır ağırbaşlılıkla davranmasını sağlayacak hileyi henüz öğrenmiş değildim.

Ben istihbarat peşindeyken o da Locke'la beraber arazi olmuştu. Başımıza dert açacağını biliyordum.

Nasırlı avucumla yüzümü ovuşturdum. "Kalktım," dedim.

Hâlâ dün geceki kıyafetimleydim, ceketimi fırçalamakla yetindim. Yatak odama geçip saçımı deri bir bağcıkla arkada topladım, sonra da dağınıklığını kadife bir kasketle kapattım.

Kakalak kaşlarını çattı bana. "Üstün başın kırış kırış. Majesteleri, yanında yataktan yeni kalkmış gibi görünen bir vekille dolaşmamalı."

"Val Moren son on yılını saçında çalı çırpıyla geçirdi," diye anımsattım, sonra da dolabımdan kısmen kurumuş birkaç yaprak nane alıp çiğnedim ki ağız kokum gitsin. Yüce Kral'ın son vekili benim gibi faniydi, abuk sabuk bir kehanetle aklını bozduğundan çoklarınca zırdeli sayılırdı. "Muhtemelen de hep *aynı* çalı çırpıyla dolaşmıştır."

Kakalak homurdandı. "Val Moren ozandır. Ozanlar için farklı kurallar işler."

Onu duymazdan gelip, Hayalet'in peşinden sarayın göbeğine kadar uzanan gizli geçide girdim, giysimin katlarına sakladığım hançerlerim yerinde mi diye yoklamak için duraksadım sadece. Hayalet'in adımları çok sessizdi, bendeki fani gözlerle etrafımı da seçemediğimden kendimi yapayalnız hissediyordum.

Kakalak peşimizden gelmiyordu. Homurdanıp tam ters istikamette uzaklaşmıştı.

Karanlıkta sordum. "Nereye gidiyoruz?"

"*Muhteremin* dairesine," dedi Hayalet, tam da Cardan'ın uyuduğu yerin alt katındaki bir hole, oradaki merdivene çıktığımızda. "Birtakım patırtılar oldu."

Yüce Kral'ın kendi dairesinde ne işler çevirdiğini hayal etmekte güçlük çeksem de öğrenmemiz uzun sürmedi. Oraya ulaştığımızda Cardan'ı bir enkazın ortasında

yatar vaziyette buldum. Perdeler kornişlerden ayrılmış, resim çerçeveleri kırık, tuvaller tekmelenmiş, mobilyalar paramparçaydı. Köşede küçük bir ateş köze dönmüştü, her yer is ve şarap kokuyordu.

Yalnız da değildi. Locke yanında iki güzel periyle –biri erkek diğeri kız– bir kanepede oturuyordu. Perilerden biri koç boynuzluydu, diğerinin kulaklarının ucu baykuşlarınki gibi püsküllüydü. Hepsi çırılçıplaktı ve körkütük sarhoşlardı. Odanın yanmasını hastalıklı bir hayranlıkla seyrediyorlardı.

Uşaklar koridora sinmişti, kralın gazabını göze alıp da temizliğe girişseler mi diye kararsızlardı. Kralın fedaileri bile ürkmüştü. Masif çift kanatlı kapının –kanadın teki menteşelerinden kopmuş, ha düştü ha düşecekti– önünde şaşkın şakın bekliyorlardı, Yüce Kral'ı kendisi hariç her tür tehlikeden korumaya hazırlardı.

"Carda..." Hemen toparlanıp yerlere kadar eğildim. "*Körolmayasıca* Majesteleri."

Dönüp bir anlığına beni tanımıyormuş gibi baktı. Ağzı altın yaldızlıydı, sarhoşluktan burun delikleri genişlemişti. Derken dudaklarına o tanıdık sinsi sırıtması yerleşti. "Sen."

"Evet," dedim. "Ben ya."

Elindeki şarap tulumunu uzattı. "Çek bir fırt." Geniş kollu keten av gömleğinin bağrı açık, ayakları çıplaktı. Galiba pantolonu üstünde olduğu için sevinmeliydim.

"Hiç içesim yok lordum," dedim. Çok ciddiydim, gözlerim uyarır gibi kısıktı.

"Ben senin kralın değil miyim?" diye sordu, meydan okurcasına. İkramımı hele bir geri çevir de gör, der gibi.

Milletin önünde olduğumuz için boyun eğip tulumu aldım ve sımsıkı kapalı dudaklarıma bastırıp koca bir yudum alır gibi yaptım.

Numaramı yutmadığı belliydi ama üstelemedi.

"Bizi yalnız bırakın." Kanepedeki perilere kapıyı gösterdim, Locke dahil. "Sen de. Yaylan. Hemen."

Tanımadığım ikisi yakarırcasına Cardan'a baksa da Cardan onları görmezden gelerek bana karşı çıkmadı. Uzun bir süre sonra miskince toparlanıp kırık kapıdan dışarı sıvıştılar.

Locke'un kalkması daha uzun sürdü. Giderken bana gülümsedi, imalı gülümsemesini baştan çıkarıcı bulmama inanamadım. Bana sırdaşmışız gibi bakıyordu, halbuki sır falan paylaştığımız yoktu. Hiçbir ortak yanımız yoktu.

Bu cümbüş başladığı sırada dairemin kapısında Taryn'in beklediği aklıma geldi. Acaba patırtıyı duymuş mudur diye meraklandım. Acaba Locke'la beraber geç saatlere kadar uyanık kalmaya, bir şeylerin yanmasını seyretmeye alışkın mıydı?

Hayalet, sarışın kafasını sallayıp bana işaret etti, gözleri keyiften cin gibiydi. Üzerinde saray üniforması vardı. Holdeki şövalyelerin ve seyreden diğer herkesin gözünde Yüce Kral'ın herhangi bir fedaisinden farksızdı.

"Herkesi işinin başına yollayacağım," dedi Hayalet ve kapıdan çıkıp diğer şövalyelere emirler yağdırmaya başladı.

"Ee?" dedim, etrafıma bakınıp.

Cardan omuz silkip yeni boşalan koltuğa geçti. Paralanmış döşeme kumaşından fırlayan dolgu malzemesini, bir parça at kılını çimdikleyip kopardı. Hareketleri der-

mansızdı. Ona uzun süre bakmam tehlikeliydi, çok bakarsam sefahat düşkünlüğü bana da bulaşacaktı sanki. "Misafir çoktu," dedi, her şeyin açıklaması buymuş gibi. "Ama gittiler."

"Şaşmadım," dedim, elimden geldiğince soğuk bir tavırla.

"Bana bir masal anlattılar," dedi Cardan. "Duymak ister misin? Evvel zaman içinde periler bir insan evladını çalmışlar, kız da bu yüzden onları yok etmeye ant içmiş."

"Vay be," dedim. "Bir kral olarak nasıl da feci çuvalladığının, hükümdarlığının Periler Diyarı'nı yok etmeye muktedir olduğunun itirafı gibi hikâye."

Yine de söyledikleri sinir bozucuydu. Amaçlarımın anlaşılmasını istemezdim. Nüfuzlu biriymişim gibi algılanmamalıydım. Dikkate bile alınmamalıydım.

Hayalet holden döndü ve kapının kırık kanadını iterek mümkün mertebe örttü. Ela gözleri gölgeliydi.

Cardan'a döndüm. "Bana masal anlatasın diye gelmedim. Neler oldu burada?"

"Bu oldu," dedi, sendeleyerek yatak odasına geçip. İçerideki tek yatak, düşen iki şimşekle kararmış, parçalanan yatak başının kıymıkları döşeğe saplanmıştı.

Tahmin yürüttüm. "Misafirlerinden biri yatağına ateş etti diye mi delirdin?"

Güldü. "Yatağa nişan almamışlardı." Gömleğini açtı. Kumaşında bir delik açılmıştı, böğründe de şerit gibi bir yara izi vardı.

Nefesimi tuttum.

Hayalet sordu. "Kim yaptı bunu?" Sonra da Cardan'a daha da yaklaşıp ekledi. "Kapıdaki muhafızlar neden o

kadar rahat? Bir suikast girişimini önlemeyi becerememişler gibi davranmıyorlar."

Cardan omuz silkti. "Sanırım muhafızlar misafirlerimle atış talimi yaptığımı sandılar."

Dağınık yatağa bir adım daha yaklaşınca yastıkların tekinde birkaç damla kan gördüm. Birkaç tane beyaz çiçek de saçılmıştı, sanki kumaşın içinden bitmişti bu çiçekler. "Başka vurulan oldu mu?"

Başıyla onayladı. "Şimşek kadının bacağına isabet etti, çığlık çığlığaydı, durduk yere niye bağırdığı da pek anlaşılmadı. Etrafta kimsecikler yokken bir punduna getirip onu benim vurduğumu zannetmeleri boşuna değil yani. Esas ateş eden, duvarların içine girip kaçtı." Hayalet'le bana gözlerini kısarak diklenir gibi baktı, kızgın ve suçlayıcıydı bakışı. "Anlaşılan gizli tünel gibi bir şey var."

Elfhame Sarayı bir bayırın içine inşa edilmiştir. Yüce Kral Eldred'in eski daireleri tam ortasındadır, duvarlarını kökler ve sarmaşıklar sarmıştır. Tüm saray halkı Cardan'ın o dairelere yerleşeceğini sanıyordu, oysa o dairelerden en uzakta kalanını tercih etmişti; bayırın en tepesindekini, kristalden gömme pencereleri olanı. Taç giyme töreninden önce bu daire hanedanlığın en sevilmeyen kişilerine aitmiş. Saray sakinleri yeni Yüce Kral'a daha yakın olmak için harıl harıl taşınmakla uğraşmıştı. Eldred'in –hiç kimsenin hakkıyla sahiplenemeyeceği kadar aşırı büyük ve metruk– daireleri ise boş duruyordu.

Cardan'ın dairesine giriş yollarının sadece birkaçını biliyordum; kırılmazlık büyüsüyle donatılmış kalın camlı tek penceresinden, çift kanatlı kapısından girilebilirdi, ama anlaşılan o ki şimdi buna gizli geçit de dahil olmuştu.

"Bizdeki tünel haritasında gözükmüyor," dedim.

"Ya," dedi. İnandığından emin değildim.

"Sana kimin ateş ettiğini gördün mü? Gerçekte neler olduğunu muhafızlarına neden anlatmadın?" Üsteledim.

Bıkkın bir bakış fırlattı bana. "Bir karaltı gördüm. Muhafızları neden aydınlatmadığıma gelince, seni ve Gölgeler Meclisi'ni koruyordum da ondan. Sizin şu gizli geçitlerinizi kraliyet muhafızları tutsun istemezsin herhalde."

Buna verecek yanıtım yoktu. Cardan'ın rahatsız edici bir huyu da kurnazlığını aptallık kisvesiyle çok iyi gizlemesiydi.

Yatağın öbür tarafında, bir duvarı boydan boya kaplayan bir gömme dolap vardı. Kapağına bir saat kadranı resmedilmişti, ama rakamların yerinde burçlar bulunuyordu. Saatin kadranları şehvetli bir aşığın burcunu gösteriyordu.

İçi görünüşte tıka basa Cardan'ın elbiseleriyle doluydu. Hepsini çıkarıp yere fırlattım. Yerde kadife manşetler, saten ve deriden ibaret bir yığın oluştu. Yataktan seyreden Cardan numaradan sızlandı.

Dolabın arka kaplamasına kulağımı yaslayınca rüzgârın uğultusunu işittim, bir hava akımı hissediyordum. Hayalet de öbür taraftan aynısını yaptı. Biraz yoklayınca mandalı buldu. İncecik bir yaylı kapak açıldı.

Sarayın tünellerle kaplı olduğunu bilsem de bir tanesinin Cardan'ın yatak odasına açıldığı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Gel gör ki... Meğer odasının duvarını karış karış incelemem gerekirmiş. İhmal etmiştim, en azından diğer casuslardan bunu yapmalarını isteyebilirdim. Kaytardım çünkü Cardan'la yalnız kalmaktan çekiniyordum.

"Kralın yanında kal," dedim Hayalet'e, sonra da, onun-

la yalnız kalmaktan yine çekindiğim için, bir mum alıp duvarın arkasındaki karanlığa girdim.

Sıra sıra altın dirseklere takılı ve dumansız yeşil alevlerle yanan meşalelerin aydınlattığı tünel loştu. Taş zemin yırtık pırtık bir halıyla kaplıydı, bir gizli geçit için tuhaf bir dekorasyon ayrıntısıydı.

Birkaç adım sonra bir arbalet buldum. Bendeki gibi ufak cinsten değildi. Koskocaman, neredeyse yarı boyum kadardı, belli ki sürüklenerek getirilmişti, oradan itibaren halının diğer kısmı toplanıp kırışmıştı.

Her kim ateş etmişse tam bu noktadan etmişti.

Üzerinden atlayıp yola devam ettim. Bu tür bir geçidin kollara ayrılması beklenir ama bu öyle değildi. Aralıklarla bir rampa gibi yokuş aşağı iniyordu, dönemeçleri vardı ama tek yönde, dümdüz gidiyordu. Koşturuyor, hızlandıkça hızlanıyordum, bir yandan da elimi muma siper ediyordum ki alevi sönmesin.

Derken üzerine kraliyet arması yontulmuş ağır, ahşap bir kapağa rastladım. Cardan'ın mühür yüzüğündeki armanın aynısıydı.

İttim, bir yiv üzerinde kayarak açıldı. Ardında bir kitaplık vardı.

Yüce Kral Eldred'in sarayın tam göbeğinde, höyüğün tam üzerinde bulunan odalarının ihtişamını, tahtından uzanan koca dalların duvarların içlerine kadar nüfuz ettiğini o ana dek sırf anlatılanlardan biliyordum. O odaları daha önce hiç görmediğim halde, tariflerden anladığım kadarıyla başka bir yerde olmam imkansızdı.

Eldred'in dairelerine ait mağara gibi odalarda, bir elimde mum, diğerinde hançerle dolaşıyordum.

Bir de ne göreyim, Yüce Kral'ın yatağında, suratı göz yaşlarıyla ıslak Nicasia oturuyordu.

Orlagh'ın kızı, Sualtı Prensesi. Orlagh ile Eldred arasında onlarca yıl önce yapılmış bir antlaşmanın parçası olarak Yüce Kral'ın sarayına beslemelik alınan Nicasia, bir zamanlar Cardan'ın en yakın ve en kötücül dostlarıyla kurduğu dörtlü çetenin üyesiydi. Aynı zamanda onun sevgilisiydi de, ta ki onu Locke'la aldatana dek. Cardan tahta çıktığından beri Nicasia'yı onun yanında pek görmüş değildim, zaten kızı görmezden gelsem bile ayıp sayılmazdı.

Balekin'in bahsettiği deniz entrikası bu muydu? Cardan'ı böyle mi mahvedeceklerdi?

"*Sen* ha?" diye bağırdım. "Cardan'ı vuran *sen* misin?"

"Sakın ona söyleme!" Islak gözlerini silerek hışımla bana baktı. "Şu hançeri de kınına sok."

Nicasia'nın üzerinde bir kaftan vardı; kabartmalı anka kuşları işlemeliydi, belini sımsıkı sarmıştı. Kulaklarında, kulak kepçelerinin mavimtırak perdeli uçlarına kadar dizili üç tane küpe parlıyordu. Saçı onu en son gördüğüme kıyasla daha koyuydu. Saçı daima denizin renklerini taşırdı, şimdiyse fırtınada çalkalanan bir deniz rengindeydi, koyu yeşilimtırak bir siyahtı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım. "Yüce Peri Kralı'na suikast düzenlemişsin."

"Suikast değildi," dedi. "Yeminle. Niyetim sadece yanındaki kızı öldürmekti."

Bir an kayıtsızlığı ve zalimliği karşısında öyle afalladım ki dilim tutuldu.

Onu tekrar tepeden tırnağa süzdüm, elleriyle sımsıkı

yapıştığı eteklerine kadar. Sözleri zihnimde hâlâ yankılanırken, olup bitenleri bir çırpıda kavradım. "Onun odasına girip sürpriz yapacaktın."

"Evet," dedi.

"Ama yalnız olmadığını gördün..." diye devam ettim, gerisini ondan dinlerim ümidiyle.

"Duvardaki arbaleti gördüğümde onunla nişan almanın o kadar zor olacağına ihtimal vermemiştim," dedi. Ta odanın ağzına kadar sürükleyerek götürme kısmını atlıyordu, halbuki o kadar ağır ve hantal bir silahı taşımak hiç de kolay bir iş değildi. Kim bilir ne kadar sinirlenmişti ki öfkeden gözü kararmış herhaldeydi.

Belki de gayet aklı başındaydı, olmayacak şey değildi.

"Bu yaptığın ihanettir, biliyorsun," dedim yüksek sesle. Titriyordum, farkındaydım. Birisinin Cardan'a suikast düzenlediğini, onun ölme ihtimalini düşünmenin yarattığı yan etkilerdi bunlar. "Seni idam ederler. Kor kesilmiş demir ayakkabılar giydirip ölene kadar dans ettirirler. Seni Unutuş Kulesi'ne tıkarlarsa şanslısın."

"Ben Sualtı Prensesiyim," dedi kibirle, ama sözlerimin onda yarattığı şoku yüzünden okuyabiliyordum. "Karadaki kanunlardan muafım. Ayrıca dedim ya, ona nişan almamıştım."

Okuldaki berbat davranışlarının sebebini şimdi anlıyordum. Meğer asla cezalandırılmayacağını sanıyormuş da ondanmış.

"Daha önce hiç arbalet kullanmış mıydın?" diye sordum. "Kralın hayatını riske attın. Ölebilirdi. *Ölebilirdi*, salak!"

"Dedim ya..." dedi bozuk plak gibi.

"Evet, evet, deniz ile kara arasında yapılan sözleşme falan," diye lafını kestim, hâlâ öfkeliyim. "Tesadüfe bak ki annenin sözleşmeyi bozmaya niyetli olduğunu biliyorum. Ne diyeceği de belli, anlaşma Kraliçe Orlagh ile Yüce Kral Eldred arasındaydı, Kraliçe Orlagh ile Yüce Kral Cardan arasında değil diyecek. Hükümsüz sayılır yani. Diğer deyişle o anlaşma seni korumaz."

Bunun üzerine Nicasia ağzı açık bakakaldı, ilk kez korkuyordu. "Sen nereden biliyorsun?"

Emin değildim, dedim içimden. *Artık eminim.*

"Diyelim ki her şeyden haberdarım," dedim bunun yerine. "Her şeyden. Daima. Yine de seninle bir anlaşma yapmaya razıyım. Bir isteğimi yerine getirirsen Cardan'a, muhafızlara ve diğer herkese saldırganın kaçtığını söylerim."

Daha ben şartları dile getirmeden "Olur," demesi çaresizliğinin boyutunu gösteriyordu. Bir anlığına intikam arzusuna kapıldım. Bir zamanlar küçük düşmeme kahkahalarla gülmüştü. Ben de şimdi onun rezilliğine oh çekebilirdim.

Güç böyle bir histir, dizginlenemeyen halis güç duygusu. *Muhteşem.*

"Orlagh'ın planlarını anlat," dedim, bu düşünceleri zihnimden kovup.

"Her şeyden haberdarsın sanıyordum," diye karşılık verdi surat asıp. Yataktan kalkacakmış gibi hareketlendi, bir eli hâlâ sımsıkı eteğindeydi. Galiba kaftanın altına doğru dürüst bir şey giymemişti, belki de hiçbir şey yoktu altında.

İçeri dalıverseymişsin, diyesim geldi ansızın. *Ona diğer kızı unutmasını söyleseydin. Belki razı gelirdi.*

"Bana sus payı ödemek istemiyor musun yoksa?" diye sordum, döşeğin kenarına ilişip. "Birisinin arkamdan

beni aramaya gelmesi an meselesidir. Seni gören olursa inkâr edemezsin."

Nicasia efkarla uzun bir iç çekti. "Annem onun için toy ve aciz bir kral diyor, başkalarının etkisinde çok fazla kalıyormuş." Ardından bana terslenerek baktı. "Kralı taleplerine boyun eğdireceği kanaatinde. Boyun eğerse hiçbir değişiklik olmayacak."

"Ya boyun eğmezse..."

Çenesi yukarı kalktı. "O zaman kara ile deniz arasındaki ateşkes son bulacak ve karadakiler mahvolacak. Elfhame Adaları sular altında kalacak."

"Ya sonra ne olacak?" diye sordum. "Anan sarayı sulara gömerse Cardan'ın seninle iş pişirmesi zor bir ihtimal."

"Anlamıyorsun. Annem evlenmemizi istiyor. Benim kraliçe olmamı istiyor."

Bir an için öyle şaşırdım ki ona bakakaldım, panikle karışık delice bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sen de *az önce* onu vurdun."

Bana bakışı sırf nefretle açıklanamazdı. "Eh, sen de Valerian'ı öldürdün, yalan mı? Ortadan kaybolduğu gece onunla görüşmüştüm, sürekli senden ve onu bıçakladığın için seninle ödeşeceğinden bahsedip duruyordu. Millet onun taç giyme töreninde öldüğünü söylüyor ama bence orada ölmedi."

Valerian'ın cesedi Madoc'un malikanesine gömülüydü, ahırların dibine, ayrıca cesedi bulunmuş olsaydı şimdiye kadar mutlaka kulağıma gelirdi. Sallıyordu.

Hem öldürdüysem ne olmuştu ki? Yüce Peri Kralı'nın sağ koluydum ben. O benim her suçumu bağışlardı.

Canımı kurtarma mücadelesi verirken yaşadığım deh-

şeti de anımsadım ister istemez. Bu da bana, Valerian'ın benimle uğraşmasından keyif alan Nicasia'nın ölümümü de keyifle karşılayacak biri olduğunu hatırlattı. Cardan'ın nefretinden keyif duyması gibi.

"Gelecek sefere ihaneti yakalayan *sen* olursan, beni *sırlarımı* açıklamaya zorlayabilirsin," dedim. "Ancak şu anda annenin Balekin'le beraber ne dolaplar çevirdiğini senden dinlemeyi yeğlerim."

"Hiçbir dolap çevirdikleri yok," dedi Nicasia.

"Periler yalan söyleyemez sanıyordum," dedim.

Nicasia odayı arşınladı. Ayaklarındaki terliklerin uçları eğrelti otu gibi kıvrıktı. "Yalan söylemiyorum. Annem Cardan'ın koşulları kabul edeceği kanaatinde. Balekin'i sadece pohpohluyor. Ona değer veriyormuş gibi yapıyor ama değeri yok. Adam değersiz."

Zihnimde entrikanın parçalarını yerine oturtmaya çalışıyordum. "Cardan seninle evlenmeye yanaşmazsa diye annen onu yedekte tutuyor."

Güçlü ihtimaller kafamı çorba etmişti. Cardan'ın Nicasia'yla evlenmesine izin veremezdim. Evlenecek olursa ikisini birden tahttan devirmem imkansızlaşırdı. Oak asla tahta geçemezdi.

Her şeyi kaybederdim.

Gözlerini kıstı. "Çok bile anlattım."

"Sen hâlâ oyun falan oynuyoruz sanıyorsun," dedim.

"Her şey bir oyun Jude," dedi. "Sen de biliyorsun. Hamle sırası sende şimdi." Bunu dedikten sonra çift kanatlı devasa kapıya yaklaşıp bir kanadını ardına kadar açtı. "Hadi durma git, onlara dilediğini anlat, ama şunu bilesin, güvendiğin birisi sana çoktan ihanet etti."

Önce ayağındaki terliklerin taş zeminde çıkardığı sesi, sonra da ağır ahşap kapının çarpışını işittim.

Geçitten gerisin geri dönerken aklım karman çormandı. Cardan, dairesindeki esas salonda, yüzünde kurnaz bir ifadeyle kanepeye yayılmış beni bekliyordu. Bağrı hâlâ açıktı ama yarası temiz bir sargıyla kapatılmıştı. Parmaklarında bir sikke sektiriyordu, Kakalak'tan bildiğim bir numaraydı.

Güvendiğin birisi sana çoktan ihanet etti.

Yüce Kral'ın özel fedaisinin yanında bekleyen Hayalet kırık kapıdan içeriyi dikizliyordu. Göz göze geldik.

"Ee?" Cardan sordu. "Muhtemel katlimin zanlısını buldun mu?"

Yalan söylemeye dilim varmadığından kafamı iki yana salladım. Dairenin enkaz haline göz gezdirdim. Buranın güvenliğini sağlamak mümkün değildi, ayrıca leş gibi is kokuyordu. "Haydi gel," dedim, Cardan'ın koluna girdim ve onu zar zor ayağa kaldırdım. "Burada uyuyamazsın."

"Yanağına ne oldu?" diye sordu, suratıma şaşı bakarak. Uzun kirpiklerini, siyah göz bebeğinin etrafındaki altın sarısı halkayı görebileceğim kadar yakınımdaydı.

"Hiç," dedim.

Onu tıpış tıpış hole götürdüm. Daireden çıktığımız anda Hayalet ve diğer muhafızlar derhal hazır duruşa geçti.

"Rahat," dedi Cardan elini sallayıp. "Vekilim beni emin bir yere götürüyor. Endişeye gerek yok. Eminim kafasında bir plan vardır."

Muhafızları peşimize takıldı, bazılarının kaşları çatıktı. Cardan'ı yarı sürükler, yarı taşır gibi kendi daireme

götürdüm. Onu daireme aldığıma pişmandım ama başka yerde kalırsa içim rahat etmezdi.

İçerinin dağınıklığına hayretle göz gezdirdi. "Hani... Sen sahiden burada mı uyuyorsun? Bence daireni sen de ateşe vermelisin."

"Olabilir," diyerek onu kendi yatağıma götürdüm. Elim sırtındaydı, tuhaf bir histi. İnce keten kumaşın altındaki sıcak tenini hissedebiliyordum, kaslarının devinimini hissedebiliyordum.

Ona alelade bir insanmış gibi, hem Yüce Kral hem de düşmanım değilmiş gibi dokunmam abes geliyordu.

Döşeğime serilmesi için teşvike ihtiyacı yoktu, başını yastığa koydu, kara saçı kuzgun tüyleri gibi örttü kılıfı. Gece rengi gözleriyle bana bakıyordu, aynı anda hem güzel hem de ürkütücüydü. "Bir an için," dedi, "beni vurmaya kalkışan acaba sen miydin diye düşünmedim değil."

Suratımı ekşittim. "Ben olmadığıma nasıl kanaat getirdin peki?"

Sırıttı. "Iskalamasından."

İltifat ederken incitmekte üstüne yoktur demiştim. Hatta hakaret anlamında öyle bir şey söyler ve bunu öyle bir tarzda ifade eder ki lafı gediğine oturtmuş gibi hissettirir.

Göz göze geldik, tehlikeli bir kıvılcım çaktı aramızda.

Senden nefret ediyor, diye hatırlattım kendime.

"Beni yine öpsene," dedi. Hem sarhoş hem şapşaldı. "Bıktırıncaya kadar öp beni."

Söyledikleri içime oturdu, karnıma tekme yemiş gibi oldum. Yüz ifademi görünce bastı kahkahayı, alay doluydu. Hangimize gülüyor kestiremiyordum.

Senden nefret ediyor. Seni arzulasa bile gene de nefret ediyor.

Belki de sırf bu nedenle daha çok nefret ediyor.

Biraz sonra göz kapakları ağırlaşıp kapandı. Sesi bir fısıltıya dönüştü, kendi kendine mırıldanır gibiydi. "Hastalığın ta kendisiysen derman olamazsın."

İçi geçti, ama ben cin gibi uyanıktım.

6. Bölüm

Sırtı yatak odamın duvarına dayalı bir iskemlede sabahladım. Babamın kılıcı kucağımdaydı. Aklımda Nicassia'nın sözleri dönüp duruyordu.

Anlamıyorsun. Annem evlenmemizi istiyor. Benim kraliçe olmamı istiyor.

Tam karşısında oturduğumdan gözüm sık sık yatağa ve orada uyuyan oğlana kayıyordu.

Kara gözleri yumuktu, zifir saçı yastığa yayılmıştı. İlk bakışta rahat değilmiş gibi gözüküyordu, ayakları nevresime dolanmıştı, ama son tahlilde nefesi düzgündü ve yatakta tepinmiyordu. Her zamanki gibi güzelliği akıllara zarardı, biçimli dudakları hafifçe aralıktı, kirpikleri öyle uzundu ki gözlerini yumduğunda neredeyse elmacık kemiklerine değiyordu.

Cardan'ın güzelliğine aşinaydım ama kırılganlığına hiç değil. Onu üzerinde süslü giysileri olmadan, zırh niyetine kuşandığı hain bakışlardan ve zehirli dilinden sıyrılmış görmek tedirgin ediciydi.

Anlaşmamızın ilk beş ayında en kötüsüne hazırlıklıydım. Onun benden uzak durmasını, beni göz ardı etmesini veya başından savmasını önleyecek yetkiler edinmiştim. Fanilerin hileyle uzun yıllar uşaklığa mahkûm edilmesini önleyecek kurallar icat etmiş ve hepsini ona kabul ettirmiştim.

Ne var ki bunların hiçbiri yeterli değil gibi geliyordu.

Bir günbatımında onunla saray bahçelerinde yürüyüşe çıktığımı hatırlıyorum. Cardan elleri arkasında kenetli yürürken kırmızı hareli kocaman bir beyaz gülü koklamak için durmuş, çiçeğin ısırır gibi hamle yapması üzerine geri çekilmişti. Sırıtıp tek kaşını kaldırarak bana bakmıştı ama ben gülümsemesine karşılık veremeyecek kadar gergindim.

Arkasında, bahçenin kıyısında, yarım düzine şövalyenin yanı sıra özel fedailik görevine yeni atanmış Hayalet de bekliyordu.

Ona söyleyeceklerimi defalarca aklımdan geçirmeme rağmen, cümleyi doğru kurduğu takdirde tek dilekle bir düzine dileğini gerçekleştireceğine inanan bir şapşal gibi hissediyordum kendimi. "Sana bazı buyruklarım olacak."

"Hadi ya," dedi. Alnındaki altın sarısı Elfhame tacı akşam güneşinde kamaştı.

Derin bir nefes alıp başladım. "Beni görüşmelerden asla menetmeyecek ya da beni başından savma amaçlı bir emir vermeyeceksin."

"Seni ne diye başımdan savmak isteyeyim ki?" diye sordu, soğuk bir edayla.

"Ayrıca tutuklanmamı, hapse atılmamı veya öldürülmemi asla emredemezsin," dedim, duymazdan gelip. "İşkence de ettiremezsin. Gözaltına da aldıramazsın."

"Peki bir uşağa çizmenin içine çok sivri bir çakıl taşı da koydurtamaz mıyım?" diye sordu, sinir bozacak kadar ciddi bir tavırla.

Ona elimden geldiğince hışımla bakarak karşılık verdim. "Ayrıca bana el kaldıramazsın."

Bir el hareketiyle geçiştirdi, görünen köy kılavuz istemez der gibi, ona böyle alenen emir yağdırmam bir kötü niyet gösterisinden başka bir şey değildi sanki.

Tınmadan devam ettim. "Her akşam, öğünden önce benimle dairende buluşacaksın, izleyeceğimiz yolu görüşeceğiz. Bana bir kötülük edileceğinden haberdar olursan beni uyarmak zorundasın. Dizginlerinin benim elimde olduğumu kimseye belli etmemelisin. Yüce Kral olmaktan ne kadar nefret etsen de görevini zevkle yapıyormuş gibi görünmelisin."

"Etmiyorum ki," dedi, göğe bakarak.

Suratına şaşkınlıkla baktım. "Ne demek istedin?"

"Yüce Kral olmaktan nefret etmiyorum," dedi. "Her zaman değil. Nefret ederim sanmıştım ama henüz etmiyorum. Bundan dilediğin anlamı çıkarabilirsin."

Asabım bozulmuştu, çünkü onun göreve uygun olmadığını, hatta hükümdarlıkla ilgilenmediğini bilince işler çok daha kolaydı. Bundan böyle kafasındaki Kan Tacı'na ne zaman baksam aksini düşünmek zorunda kalacaktım.

Seçkinleri hükümdarlığına dair çabucak ikna etmesi de işleri kolaylaştırmamıştı. Adı zalime çıktığı için herkes onunla zıtlaşmaktan sakınıyordu. Şanı gereği onlara her tür zevki vaat eden biriydi.

"Yani," dedim. "Piyonum olmak hoşuna mı gidiyor?"

Miskince sırıttı, oltaya getirilmekten gocunmuyormuş gibi. "Şimdilik."

Ters ters baktım. "Daha uzun vadeli düşün."

"Bir yıl bir günlük zaman kazandın," dedi. "Ama gün doğmadan neler doğar. Bana dilediğin kadar emir yağdır, her şeyi akıl edemezsin."

Eskiden onun dengesini bozan, öfkesini ateşleyen, ona öz denetimini kaybettiren bendim, ama nedense durum tersine dönmüştü. Her geçen gün ayağımın biraz daha kaydırıldığını hissediyordum.

Şimdi onu yatağımda sere serpe yatar vaziyette seyrederken dengemi daha da yitirmişim gibi hissediyordum.

* * *

Kakalak akşama doğru odaya daldı. Eskiden Dain'in ulağıyken şimdi Gölgeler Meclisi'nin ulağı olan şu gudubet suratlı baykuş da omuzundaydı. *Kaparejder* adıyla bilinir, kod adı mıdır, bilmem.

"Yaşam Heyeti seninle görüşmek istiyor," dedi Kakalak. Kaparejder mahmur kara gözlerini kırpıştırarak beni izliyordu.

Sızlandım.

"Esasında," dedi, başıyla yatağı işaret edip, "*onunla* görüşmek istiyorlar ama bir tek sana söz geçirebiliyorlar."

Kalkıp gerindim. Sonra üzerime bir şey geçirip kendi dairemin oturma odasına geçtim ki Cardan uyanmasın. "Hayalet nasıl?"

"Dinleniyor," dedi Kakalak. "Dün gece etrafta çok söy-

lenti dolaştı, saray muhafızları bile kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Dedikodu ağları örülmeye başladı."

Paklanmak için banyoma geçtim. Tuzlu suyla gargara yapıp yüzümü ve koltuk altlarımı limonlu mine çiçeği sabunuyla sildim. Saçımı taradım. Bundan daha karmaşık bir şey yapamayacak kadar bitkindim. "Geçide çoktan bakmışsındır herhalde," diye seslendim.

"Baktım," dedi Kakalak. "Haritalarımızın hiçbirinde niçin yer almadığını da anladım. Ta bir uçtan bir uca, diğer geçitlerle hiçbir bağlantısı yok da ondan. Onlarla aynı zamanda yapıldığından bile kuşkuluyum."

Burçları gösteren saat resmi aklıma geldi. Kadranı şehvetli âşık burcundaydı.

"Cardan'dan önce orası kimin odasıymış?" diye sordum.

Kakalak omuz silkti. "Birkaç perinin. Özellikle şu kişinin diyemem. Kraliyet konukları."

"Oynaşlar," dedim, nihayet olayı çözüp. "Yüce Kral'ın eşi haricindeki sevgilileri."

"Ne!" Kakalak yatak odamda yatan Cardan'ı başıyla işaret etti. "Yüce *Kralımız* uyumak için orayı mı seçmiş yani?" Kakalak bu muammanın yanıtını biliyormuşum gibi bana imalı baktı, halbuki bunun bir muamma olduğundan bile kuşkuluydum.

"Orasını ben bilemem," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Heyet toplantısına yetişsen iyi olur."

Cardan uyandığında orada olmayacağımı bilmek içimi rahatlatmıyor değildi.

7. Bölüm

Yaşam Heyeti, görünüşte Yüce Kral'ın karar alma sürecine yardımcı olmak için Eldred'in döneminde de toplanırmış, ama zamanla karşı çıkılması güç bir gruba dönüşüp kemikleşmiş. Bakanlarının bireysel nüfuzu pek yoktur –çoğu dişlidir gerçi– ancak toplu olarak, krallığın idaresine ilişkin küçük çaplı pek çok kararı alabilecek yetkiye sahiptirler. Topluca alındığında bir krala bile pranga vurabilecek türden, küçük çaplı kararlardır bunlar.

Heyet, taç giyme töreninin sekteye uğratılıp kraliyet ailesinin katledilmesinden bu yana, birtakım usülsüzlüklerin yaşanmasının da ardından, Cardan'ın gençliğini şüpheyle, benim iktidara yükselişimiyse şaşkınlıkla karşılıyordu.

Söğüt ağacından örme bir kubbenin altındaki fosilleşmiş bir ahşap masada düzenlenen toplantıya Kaparejder'in önderliğinde gittim. Bakanlar çayırda yürüyerek yaklaşmamı seyrederken, ben de tek tek onlara baktım. Nasiğli Bakanı, kabarık saçı metal süslerle örülü, kalın kafalı

bir trol; Siğli Bakanı ise peygamberdevesine benzeyen yeşil bir kadındı. Baş General Madoc'tu. Kraliyet Müneccimi çok uzun boylu, kara tenli, sakalı köşeli bir adamdı, uzun lacivert saçı da tutam tutam semavi süslerle bezeliydi. Açkılar Bakanı koç boynuzlu, keçi gözlü, kocayıp pörsümüş bir *hob*'tu. Baş Soytarı ise kafasına mor takım elbisesiyle uyumlu açık eflatun rengi güller takmıştı.

Masaya boylu boyunca su ve şarap sürahileri, kuru meyve tabakları diziliydi.

Uşaklardan birinin kulağına eğildim ve bulabildiği en güçlü çaydan bir demlik getirmesini istedim. İhtiyacım olacaktı.

Açkılar Bakanı Randalin, Yüce Kral'ın koltuğunda oturuyordu; ahşap sırtına kraliyet arması dağlanmış, taht benzeri bir makam koltuğuydu bu. Hamleyi zihnime kazıdım, içinde imalar gizliydi. Cardan, beş ay önce Yüce Krallık harmanisine büründüğünden beri meclise uğramış değildi. Yalnızca tek koltuk boştu, o da Madoc ile Baş Soytarı Fala'nın arasındakiydi. Ayakta duruyordum.

"Jude Duarte," dedi Randalin, keçi gözlerini bana dikip. "Yüce Kral nerede?"

Huzurlarına çıkmak daima göz korkutucudur. Madoc'un varlığı daha da beterdi. Onun karşısında kendimi zekice bir şey söylemeye ya da yapmaya fazla hevesli bir çocuk gibi hissediyordum. Bir yanım, zannetikleri kişi –aciz ve aptal bir kralın aciz ve aptal yaveri– olmadığımı ispatlamayı her şeyden çok istiyordu.

Cardan'ın fani bir vekil seçmesinin, onun namına yalan söyleme becerim dışında da bir gerekçe taşıdığını ispatlamalıydım.

"Burada onun namına bulunuyorum," dedim. "Onun yerine söz alacağım."

Randalin'in bakışı çiçeği bile kurutur. "Dün gece odalıklarından birini vurduğu söyleniyor. Doğru mu?"

Bir uşak, istediğim bir demlik çayı yanıma bıraktı. Hemen yanıt vermeyeyim diye bana bahane yaratmasına da takviyede bulunmasına da minnettardım.

"Bugün saray mensuplarından duyduğuma göre, kızın ayağında ona özür mahiyetinde yollanan bir zümrüt halhal varmış ama tek başına ayakta duramaz haldeymiş," dedi Siğli vekili Nihuar. Küçük yeşil dudaklarını büzdü. "Bence olay her açıdan zevksizlik örneği."

Soytarı Fala güldü, olayı *kendince* zevkli bulduğu aşikârdı. "Zümrüt kızılı kanı döküldüğü için zümrüt hediye."

Doğru olamazdı. Cardan'ın ben odamdan çıkıp da toplantıya varana kadar bu işleri halledecek zaman bulması imkânsızdı. Ne var ki bu işi onun namına başkasının halledemeyeceği anlamına gelmezdi. Herkes krala yardım etmeye pek hevesliydi.

"Kızı hemen öldürmesini mi yeğlerdiniz?" dedim. Diplomasi becerilerim kışkırtma becerilerimin yanına bile yaklaşamaz. Ayrıca yorgundum.

"Benim için mahsuru olmazdı," dedi Nasiğli vekili Mikkel, kıkırdayıp. "Yeni Yüce Kralımız bir Nasiğli'yi zerre aratmaz, bizi kayırır zannederdim. Artık nelerden hoşlandığını bildiğimiz için ona Cümbüşçübaşı'nın böbürlendiğinden çok daha iyi sefahat âlemleri sunabiliriz."

"Başka söylentiler de var," diye devam etti Randalin. "Güya muhafızlardan biri odalığın hayatını kurtarmak

için Yüce Kral Cardan'ı vurmuş. Kral soyundan birisiymiş. Yüce Kral'a söyle, böyle dedikodularla hükümdarlığına leke sürülmemesi için Heyeti ona tavsiyede bulunmaya daima hazırdır."

"Muhakkak söyleyeceğim," dedim.

Kraliyet Müneccimi Baphen beni süzdü, bunları Cardan'a yetiştirmeye hiç de niyetli olmadığımı anlamak için beni tartıyormuş gibi bir hali vardı. "Yüce Kral ülkesine ve vatandaşlarına bağlıdır. Bir kral canlı bir timsaldir, vatanın kalbidir, Elfhame'in yazgısını taşıyan yıldızdır." Konuşması sakindi ama ses tonu nedense imalıydı. "Kendisi tahta oturduğundan beri adaların eskisi gibi olmadığı muhakkak dikkatinizi çekmiştir. Fırtınalar daha sık patlak verir oldu. Renkler biraz daha canlı, kokular daha keskin," dedi.

"Ormanda birtakım varlıklar belirdi," diye devam etti. "Çok uzun zamandır yeryüzünden silindiği zannedilen kadim varlıkların, hepsinin gözü onun üzerinde.

O sarhoş olunca nedendir bilinmez tebaası da çakırkeyif oluyor. Kanının döküldüğü yerde birşeyler filizleniyor. Üstüne üstlük, Yüce Kraliçe Mab denizden Insmire, Insmoor ve Insweal'e çağrıda bulundu. Tüm Elfhame adaları bir saat içinde toplandı."

Baphen konuştukça yüreğim daha hızlı çarpıyordu. Ciğerlerim sıkışıyor, hava alamıyordum sanki. Çünkü bunların hiçbiri Cardan'la bağdaştırılamazdı. Onun karayla bu denli derin bağları olamazdı, hele ki ipleri benim elimdeyken bunların hiçbirine sebep olamazdı.

Yastık kılıfına bulaşan kanı aklıma geldi: Yastığa saçılmış beyaz çiçekler.

Kanının döküldüğü yerde birşeyler filizleniyor.

"Gördüğünüz üzere," dedi Randalin, dehşete düştüğümü çakmadan, "Yüce Kral'ın her kararı Elfhame'i değiştirip sakinlerini etkiliyor. Eldred'in saltanat döneminde, yeni doğan çocuklar zorla huzuruna getirilir ve krallığa bağlılık yemini ederlerdi. Ne var ki alt tabakadan hanedanlıklarda kimilerinin varisi fani dünyada yetiştirildi, Eldred'in himayesinden uzak büyüdüler. Bu besleme çocuklardan Kan Tacı'na ant içmedikleri halde idareyi ele almak üzere geri dönenler oldu. Kim bilir Yaban halkından kaç kişi ant içmekten kaçmayı başarmıştır. Dişliler Hanedanlığı'nın generali Grima Mog makamını terk etmiş. Kadının niyetini hiç kimse kestiremiyor. Yüce Kral açısından ihmalkârlığı göze alamayız."

Grima Mog'u duymuştum. Orlagh kadar korkunç değilse de korkunç biriydi.

"Sualtı Kraliçesi'ni de göz hapsinde tutmalıyız," dedim. "Bir plan peşinde ve bize karşı harekete geçecek."

"Ne planı?" dedi Madoc, muhabbete ilk kez ilgi gösterip.

"Olacak şey değil," dedi Randalin. "Böyle bir şeyden senin nasıl haberin oldu?"

"Balekin kraliçenin delegeleriyle görüşüyor," dedim.

Randalin burun kıvırdı. "Bunu da bizzat prensin ağzından öğrendin herhalde?"

Dilimi biraz daha ısırsam koparacaktım. "Birden fazla kaynaktan öğrendim. Eldred'le olan ittifaklarını bitmiş sayıyorlar."

"Derya halkı soğuk kalplidir," dedi Mikkel, ilk kez bana hak verir gibi konuşarak, ancak onaylayıcı tonlaması eksikti.

"Baphen yıldız haritasına başvursa ya?" dedi Randalin, alttan alırcasına. "Bir kehanette bulunursa durumu bilahare tartışırız."

"Benden duydunuz işte..." diye üsteledim, kızarak.

O anda Fala masanın üzerine zıplayıp dansa başladı... İzahen sanırım. Madoc burnundan gülüyordu. Bir kuş Nihuar'ın omzuna tünedi, karşılıklı fısıldaşıp cıvıldayarak dedikodu kaynatıyorlardı.

Hiçbirinin bana inanmak istemediği belliydi. Onların bilmediği bir şeyi bilmek benim ne haddime, değil mi? Çok gençtim, toydum, faniydim ben. "Nicasia..." diyecek oldum yine.

Madoc gülümsedi. "Okuldan çocukluk arkadaşın."

Keşke Madoc'a mecliste hâlâ oturuyorsan benim sayemde diyebilseydim. Dain'i kendi eliyle harcamasına rağmen hâlâ Baş General'di. Aleyhimize olmasındansa lehimize kullanılması daha iyi olduğu için onu kolladığımı söyleyememem, keza konumunu bildiğim sürece casuslarımın onu gözetlemesi daha kolay olacağı için de kollamıyordum. Yine de bir yanım biliyordu ki, babamı yetkilerinden men ettirmek bir türlü içimden gelmediği için hâlâ Baş General'di.

"Şu Grimsen meselesi de geçerliliğini koruyor," dedi Mikkel, hiç konuşmamışım gibi konuyu değiştirip. "Yüce Kral, Gürgenkral'ın demirci ustasını, Kan Tacı'nın imalatçısını saraya kabul etti. Artık aramızda yaşıyor ama henüz bizim için çalışmıyor."

"Başımızın üstünde yeri var," dedi Nihuar, Nasiğli ve Siğli hizipleri arasında nadiren görülen bir ılımlılık sergileyerek. "Cümbüşçübaşı'nın Avcı Kameri için planları var. Belki Grimsen için de bir eğlence ekleyebilir."

"Orası bence Grimsen'in beklentisine bağlı," dedim, Orlagh'ın kuyumuzu kazdığına dair onları ikna etmeye çalışmaktan vazgeçip. Kendi başımın çaresine bakacaktım.

"Toprağa kök salıyordur belki," dedi Fala. "Tüfür arıyordur."

"Trüf," diye hemen düzeltti Randalin.

"Ay sus," dedi Fala, surat ekşitip. "Ağzından yel alsın."

"Onun tercih ettiği eğlenceleri öğrenmeye gayret edeceğim." Randalin bir kâğıda kısa bir not karaladı. "Ayrıca aldığım duyumlara göre Termit Hanedanlığı'nın bir vekili de Avcı Kameri şenliğine katılacakmış."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Lord Roiben önderliğindeki Termit Hanedanlığı Cardan'ın tahta geçmesine yardım etmişti. Gösterdikleri gayretlerden ötürü de Lord Roiben'in bir talebini yerine getirmeye söz vermiştim, nitekim getirecektim de. Mesele şuydu ki benden ne isteyeceğine dair zerre fikrim yoktu ve yeni bir karışıklık için hiç de uygun bir zaman değildi.

Randalin gırtlağını temizleyip bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Yüce Kral'a bizzat tavsiyede bulunamadığımız için üzüntülerimizi kendisine ilet, her zaman yardıma hazır olduğumuza da belirt. Bunu sen yapamazsan biz kendisine başka yollarla iletmesini biliriz."

Hafifçe eğilerek selamladım, apaçık tehdit içeren sözlerine karşılık vermedim.

Tam giderken Madoc yanımda bitti.

"Kardeşinle konuşmuşsun anlaşılan," dedi. Kalın kaşlarını çatması sahte de olsa en azından kaygı belirtisiydi.

Omuz silktim, bugün benim lehime tek laf etmeyişi hatırımdaydı.

Terslenerek baktım. "Şu çocuk kral yüzünden işinin başından aşkın olduğunu sakın söyleme, gerçi onu ihmal etmeye gelmiyordur, tahmin ediyorum."

Birkaç kelimeyle beni huysuz bir kız çocuğuna, kendisini de çilekeş babaya dönüştürmeyi her nasılsa becerdi.

Pes edip iç çektim. "Taryn'le konuştum."

"İyi," dedi. "Çok yalnızsın."

"Endişeli babayı oynama," dedim. "İkimize de hakaret."

"Bana ihanet ettiğin halde seni önemsediğime inanmıyor musun?" Kedi gözlerini benden ayırmıyordu. "Ben hâlâ babanım."

"Babamın katilisin," dedim pat diye.

"Her ikisi de olabilirim," dedi Madoc, sırıtıp meşhur dişlerini göstererek.

Onu hırpalayayım derken kendimi hırpaladığımla kalmıştım. Aylar geçmesine rağmen, zehirlendiğini fark ettiği anda can havliyle üzerime hücum etmesi dün gibi aklımdaydı. Mümkün olsa beni ikiye bölecekmiş gibi bakmasını unutmamıştım. "O yüzden ikimiz de bana öfkeli değilmişsin gibi davranmayalım."

"Aa, öfkeliyim kızım, ama meraklıyım da." Eliyle boş ver der gibi bir hareket yapıp Elfhame Sarayı'nı gösterdi. "Aslında istediğin bu mu? *Oğlana* mı göz koydun?"

Taryn'le konuşurken olduğu gibi, yapamadığım açıklamalar boğazıma dizildi.

Ben konuşmayınca kendisi bir sonuca vardı. "Tahmin ettiğim gibi. Seni gereğince takdir etmedim. Şövalyelik arzunu önemsemedim. Stratejiye, tahakküme ve zalimliğe yatkınlığını göz ardı ettim. Hata ettim, bir daha aynı hataları tekrarlamayacağım."

Bu bir tehdit mi yoksa özür müydü, emin değildim.

"Yüce Kral artık Cardan, Kan Tacı'nı taktığı müddetçe de öyle kalacak, bense ona hizmet edeceğime ant içtim," dedi. "Lakin seni bağlayan bir yemin yok. Hamlenden pişmansan başka hamle yap. Oynayacak oyun çok."

"Ben çoktan kazandım," diye anımsattım.

Gülümsedi. "Bilahare konuşuruz yine."

Yanımdan uzaklaşırken, ister istemez, galiba beni ihmal ettiği günlerde daha iyiydim diye düşünüyordum.

8. Bölüm

Yüce Kral Eldred'in eski dairesinde Bomba'yla buluştum. Bu kez Cardan oraya taşınmadan önce daireyi karış karış gözden geçirmeye kararlıydım, ayrıca tercihi ne olursa olsun burada, sarayın en güvenli yerinde kalmasında da ısrarcıydım.

Vardığımda Bomba'yı şöminenin üzerindeki tombul mumların sonuncusunu yakarken buldum. Mumlar eriyip aktıkça kalıntıları birleşip adeta bir biblo oluşturmuştu. Kafamı ütüleyen Nicasia veya beni etrafa bakmaktan alıkoyacak bir şey olmadan burada bulunmak tuhaftı. Evrenpulu duvarlar ışıldıyordu, tavan da tümüyle yeşil sarmaşık dallarıyla kaplıydı. Holde devasa bir salyangoz kabuğu parlıyordu, küçük bir sehpa büyüklüğünde bir lambaydı bu.

Bomba bana hemen sırıttı. Beyaz saçını arkada toplamış, birkaç ışıltılı gümüş boncukla süsleyip örmüştü.

Güvendiğin birisi sana çoktan ihanet etti.

Nicasia'nın sözlerini kafamdan atmaya çalışıyordum.

Laflarından her anlam çıkartılabilirdi zaten. Tipik peri zırvasıydı, netameli ama aynı zamanda öylesine her tarafa çekilebilirdi ki, bana tuzak kurulduğuna da, hepimizin ibret alacağı bir gelişmenin yaşandığına da işaret ediyor olabilirdi. Ya güvendiğim bir casusa karşı beni uyarıyor ya da Taryn'in Locke'la kırıştırmasına gönderme yapıyordu.

Yine de kafayı takmadan edemiyordum.

"Yani suikastçı buraya mı kaçmış?" dedi Bomba. "Hayalet'ten duydum, onu kovalamışsın."

Kafamı iki yana salladım. "Suikastçı falan yoktu. Romantik bir yanlış anlama meselesiydi."

Kaşları kalktı.

"Yüce Kral duygusal ilişkilerde berbattır," dedim.

"Tahmin ediyorum," diye karşılık verdi. "Ee, şimdi sen oturma odasının ben de yatak odasının mı altını üstüne getiriyorum?"

"Olur," diyip odaya geçtim.

Gizli geçidin girişi sırıtkan goblin ağzı biçiminde yontulmuş bir şöminenin yanındaydı. Kitaplık hâlâ yana kaymış açık duruyordu, duvarın içinden yukarı çıkan döner merdiven de gözüküyordu. Kapattım.

"Cardan'ı buraya taşınması için ikna edebilecek misin sahiden?" Bomba öbür odadan seslendi. "Bu kadar geniş bir yeri boşa harcamak israf."

Alt raflardaki kitaplara tek tek bakmaya koyuldum, içlerinde bir şey var mı diye kapaklarını açıp silkeledim.

Sararıp incelmiş birkaç yaprak kâğıt, bir tane tüy, bir tane de kemikten yontulmuş zarf açacağı düştü. Birisi kitaplardan birinin içini oymuş ama açılan bölmeye hiçbir

şey koymamıştı. Ciltlerden bir tanesini böcekler kemirmişti. Fırlatıp attım.

"Cardan'ın son kaldığı dairede yangın çıktı," diye seslendim Bomba'ya. "Başka türlü ifade edeyim. Orada yangın çıktı çünkü *çok ateşli biridir.*"

Güldü. "Tüm bunları tutuşturması günler sürer."

Kitaplara tekrar baktım, o kadar emin değildim. Hepsi o kadar kuruydu ki, uzun süre bakmamla bile tutuşacakmış gibi görünüyorlardı. İçimi çekip hepsini üst üste istifledim ve minderleri, kilimleri kaldırmaya koyuldum. Altlarından sadece toz çıktı.

Yemek masası büyüklüğündeki masif çalışma masasının tüm çekmecelerini boşalttım: Tüy kalemler için metal uçlar, yontma taş biblolar, üç tane mühür yüzüğü, bilmediğim bir yaratığın bir tane uzun dişi, içlerindeki sıvı kararıp katılaşmış üç tane şişecik.

Başka bir çekmecede takılar buldum: Bir tane kara kehribar gerdanlık, bir tane kopçalı boncuk bilezik ve ağır altın yüzükler.

Nihayetinde kuvars kristalleri buldum, yüzeyleri pürüzsüzdü, işlenerek pırıl pırıl küreler ve mızraklar haline getirilmişlerdi. Bir tanesini kaldırıp ışığa tuttum, içinde bir şey kımıldıyordu.

"Bomba!" Seslenirken sesim biraz cırtlak çıktı.

Elinde çok ağır taşlı bir mantoyla odaya girdi. Birilerinin o kadar kalın bir mantoyu giymeye razı gelmesi şaşırtıcıydı. "Bir terslik mi var?"

"Daha önce bunun gibi bir şey gördün mü hiç?" Kristal küreyi kaldırıp gösterdim.

İçini dikizledi. "Bak, Dain var."

Geri çekip ben de içine baktım. Genç Prens Dain at sırtındaydı, bir elinde yay diğerinde elmalar vardı. Yanındaki midillilerden birinin sırtında Elowyn, diğerinde de Rhyia vardı. Dain havaya üç tane elma fırlatıyor, hepsi birden yaylarını çekip elmaları vuruyordu.

"Yaşanmış bir olay mı bu?" diye sordum.

"Muhtemelen," dedi. "Bu küreleri birisi, Eldred için efsunlamış olmalı."

Grimsen'in efsanevi kılıçları hatırıma geldi; Liriope'nin son sözlerini yumurtlayan altın meşe palamudu; Marrow Ana'nın kılıç işlemez çaputu; Yüce Krallara lütfedilen onca çılgınca büyü... Bunlar gayet alelade nesneler olsa gerekti ki bir çekmeceye tıkılmışlardı.

Küreleri tek tek alıp içlerine baktım. Balekin'in bebekliğini gördüm, teni daha o zamandan dikenliydi. Fani bir ebenin kollarında yaygara koparıyordu, kadının gözlerinde efsun parıltısı vardı.

"Şuna bak," dedi Bomba garip bir ifadeyle.

Cardan ufacık çocuktu. Üzerine çok büyük gelen bir gömlek giymişti. Entari gibi duruyordu. Yalın ayaktı, hem ayaklarına hem gömleğine çamur bulaşmıştı, kulaklarında halka küpeler sallanıyordu; sanki bir yetişkin kendi küpelerini ona vermişti. Az ötesinde boynuzlu bir peri kadın duruyordu, oğlan ona doğru koşunca kirli elleri eteğine değmeye kalmadan Cardan'ı bileklerinden yakalayıverdi.

Azarlar gibi bir şey söyleyip oğlanı kışkışladı. Cardan kösteklenip düştü ama kadın farkında bile değildi, başka bir saraylıyla muhabbete dalmıştı. Cardan'ın ağlamasını bekliyordum ama ağlamıyordu. Onun yerine yaşça bü-

yük bir oğlanın tırmandığı bir ağacı tekmelemeye başladı. Büyük oğlan bir şey dedi, Cardan da onu ayak bileğinden yakaladı. Biraz sonra oğlan yerdeydi, Cardan'ın ufacık tombik eli yumruk olmuştu. Peri kadın patırtı üzerine dönüp bakınca güldü, oğlanın yaramazlığından neşelendiği belliydi.

Cardan kadına bakınca o da gülümseyerek karşılık verdi.

Kristali çekmeceye geri tıktım. Bunu kim hatıra diye saklardı ki? Korkunçtu.

Neyse ki *tehlikeli* değildi. Hiçbir işe yaramayacağından, en iyisi bulduğum yere bırakmaktı. Bomba ile odayı didik didik etmeyi sürdürdük. Oranın güvenli olduğuna kanaat getirince baykuş oymalı kapıdan kralın yatak odasına geçtik.

Tam ortasında sayvanlı, devasa bir yatak vardı, üzerine altın sırmayla Yeşilfunda sülalesinin arması işlenmiş yeşil bir cibinlik örtülmüştü. Çiçeklerle doldurulmuşçasına mis gibi kokular yayan somyaya örümcek ipeğinden kalın battaniyeler seriliydi.

"Haydi," dedi Bomba, yatağa atlayıp yuvarlandıktan sonra sırt üstü yatıp tavana bakarak. "Yeni Yüce Kral için güvenli bir yatak mı emin olalım, her ihtimale karşı."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ama dediğini yaptım. Somya ağırlığımdan çukurlaştı, yaydığı gül kokuları tüm duyularıma baskın çıkacak kadar çarpıcıydı.

Elfhame Kralı'nın yatağına uzanmak, onun gecelerini süsleyen kokuları solumak neredeyse hipnotik bir nitelik taşıyordu. Bomba bu yaptığımız hiç de ahım şahım bir şey değilmiş gibi kollarını başının arkasında kavuştur-

du. Oysa benim aklıma Yüce Kral Eldred'in başıma dokunması, beni onayladığı anda hissettiğim gurur ve ürperti gelmişti. Yatağına uzanmak, ayağımın kirini toprağını tahtına silmek gibi geliyordu bana.

Nasıl öyle hissetmezdim ki?

"Kralımız şanslı ördek," dedi Bomba. "Ben de böyle bir yatak isterdim, yanıma bir iki misafir alabileceğim kadar büyük."

"Hadi ya?" dedim, bir zamanlar kız kardeşlerimle şakalaştığım gibi. "Aklında belli biri var mı?"

Utanıp bakışlarını kaçırması dikkatimi çekti. Tek dirseğim üzerinde doğruldum. "Dur biraz! Tanıdığım biri mi?"

Bir süre yanıt vermedi, yeterince uzun bir süre.

"Bildim! Hayalet mi?"

"Jude!" dedi. "Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Kakalak mı?"

Bomba yatak örtüsünü üzerine çekerek oturdu. Yalan söyleyemediği için iç çekmekle yetindi. "Anlamıyorsun."

Bomba güzel bir kadındı, zarif hatlara sahipti; esmer tenli, kırçıl saçlıydı; gözleri ışıl ışıldı. Bence sahip olduğu bu cazibe ve yetenek bileşimiyle dilediği herkesi elde edebilirdi.

Kakalak'ın siyah diline, çarpık burnuna ve kafasının tepesindeki püskül gibi bir tutam saçına hem etkileyici hem de ürkütücü kişiliği de eklendiğinde, Bomba'nın kendisini arzuladığına Kakalak'ın bile ihtimal vereceğinden kuşkuluyum –insan güzelliğinin neredeyse muazzam çirkinliğiyle beraber övüldüğü Periler Diyarı'nın estetik anlayışını göz önünde tutsam da.

Ben asla ihtimal vermezdim.

Gelgelelim Kakalak'a hakaret ediyormuş gibi görünmeden bunu nasıl dile getireceğimi bilemiyordum.

"Galiba haklısın," dedim, neticede.

Kucağına bir yastık çekti. "Ailem bir asır önceki acımasız Hanedanlık savaşında ölünce tek başıma kaldım. İnsan dünyasına geçtim ve küçük çaplı hırsızlıklar yaptım. O işlerde pek iyi değildim. Genellikle hatalarımı örtmek için efsuna başvuruyordum. Kakalak o sayede keşfetti beni. Benden hırsız falan olmayacağını, iksir ve patlayıcı yapımına elimin yatkın olduğunu aklıma sokan kendisiydi. Onlarca yıl beraber takıldık. Öylesine canayakın, açıkgöz ve alımlıydı ki suratlarına baka baka milleti katakulliye getirirdi, hem de büyüye hiç başvurmadan."

Kakalak'ı melon şapkası, yeleğinde cep saati, dünyadan her yönüyle keyif alırken gözümde canlandırınca gülümsedim.

"Bir gün Kuzey'deki Dişler Hanedanlığı'nı soymayı aklına koydu. Soygun ters gitti. Mahkeme canımıza okudu, bize etmedikleri lanet, kondurmadıkları melanet kalmadı. Bizi değiştirdiler. Onlara hizmet etmeye zorladılar." Parmaklarını şaklattıklarında kıvılcımlar uçuşuyordu. "Eğlenceli değil mi?"

"Olmadığı belli," dedim.

Tekrar uzanıp anlatmayı sürdürdü. "Kakalak... Van yani, böyle anlatırken ondan Kakalak diye bahsedemiyorum. O günleri atlatabildiysem Van sayesindedir. Bana hikâyeler anlatırdı, Kraliçe Mab'ın bir buz devini hapse tıkmasını, mazinin tüm heybetli canavarlarını prangaya vurup Kralİyet Makamı'nın gözüne girmesini hep ondan dinledim. Van olmasaydı hayatta kalabilir miydim, bilmiyorum.

Derken bir işte çuvalladık, Dain de bizi pençesine aldı. Dişler Hanedanlığı'na ihanet edeceğimiz bir plan hazırlamıştı, ona katılmamızı istedi. Biz de katıldık. Hayalet onun safına çoktan geçmişti, üçümüz sağlam bir ekip oluşturduk. Ben patlayıcı uzmanı oldum. Kakalak'ın çalamayacağı şey yoktu. Hayalet de izini hiç belli etmeyen bir keskin nişancıydı. Şimdi her nasılsa bu noktadayız, Elfhame Sarayı'nın güvenli ortamında Yüce Kral namına çalışıyoruz. Şu halime bak, kraliyet yatağında sere serpe yatıyorum, bu bile oldu yani. Yine de incindiğimde Van'ın elimden tutup beni avutması için hiçbir sebep yok. Beni umursaması için ortada hiçbir sebep yok."

Suskunlaştı. İkimiz de tavanı seyrediyorduk.

"Ona içini dökmelisin," dedim. Fena tavsiye değildi bence. Ben olsam uymazdım ama bu onun kötü bir tavsiye olduğunu göstermezdi.

"Belki." Bomba yataktan kalktı. "Ne hile var ne de tuzak. Sence kralın burada kalmasına izin vermek güvenli mi?"

Oğlanın kristaldeki çocukluğu gözümün önüne geldi; mağrur gülümsemesi, yumruğunu sıkışı. Boynuzlu peri kadını düşündüm, mutlaka oğlanın anasıydı, onu o şekilde kışkışlamasından belliydi. Babasını düşündüm; müdahale etmeyecek kadar umursamaz, oğlanın üst başının düzgün ya da yüzünün temiz olup olmadığıyla ilgilenmeyen Yüce Kral'ı. Bence Cardan bu odalardan uzak duruyordu.

İç geçirdim. "Keşke ona daha emin bir yer bulabilseydim."

* * *

Gece yarısı bir ziyafete katılmam bekleniyordu. Tahttan birkaç koltuk öteye oturup kızarmış yılan balığı tabağından tırtıkladım. Saraylılar, bir peri üçlüsünün enstrümansız söylediği şarkılar eşliğinde birbirlerini nüktedanlıklarıyla etkilemeye çalışıyorlardı. Tepemizde, avizelerdeki mumlar upuzun şeritler halinde akıp donuyordu.

Yüce Kral Cardan masa başında hoşgörüyle gülümseyip miskin bir kedi gibi esniyordu. Saçı darmadağınıktı, sanki yataktan kalkınca tarak değdirmek yerine geri itmekle yetinmişti. Göz göze geldik, gözlerini kaçıran ben oldum, yüzüme ateş bastı.

Bıktırıncaya kadar öp beni.

Renkli karaflarla şarap getiriliyordu. Işıltıları gök zümrüt ve safir rengiydi, limon sarısı ve yakut kırmızı, ametist ve topaz. Başka bir tabak getirildi, menekşe şekerlemeli ve donmuş şebnemli bir yemek.

Ardından cam bombe kapaklı tabaklar geldi, içlerinde uçuk mavi dumana boğulmuş ufak gümüşi balıklar vardı.

"Denizden," dedi, aşçılardan biri. Kadın üzerindeki ziyafete has kıyafetiyle eğilerek selamladı.

Karşımda oturan Açkılar Bakanı Randalin'e baktım ama beni ısrarla görmezlikten geliyordu.

Herkes önündeki bombeli kapakları kaldırınca salonu füme, karabiber ve baharat kokusu kapladı.

Cardan'ın bitişiğinde oturan Locke'un bir kızı kucağına çektiğini gördüm. Kız toynaklı ayaklarıyla tepinip boynuzlu kafasını geri atarak kahkahayı bastı.

"Aa," dedi Cardan, tabağındaki altın yüzüğü alıp havaya kaldırarak. "Balığımın midesinden bir şey çıktı."

"Benimkinden de," dedi öbür tarafındaki saraylı, baş-

parmağı büyüklüğünde pırıl pırıl bir inciyi gösterip. Neşeyle güldü. "Denizden bir armağan."

Her balığın midesinde bir hazine saklıydı. Aşçılar çağırıldı. Balıkların taze olduğuna, içlerini mutfakta yalnızca otlarla doldurduklarına dair yeminler ettiler. Kaşlarımı çatarak tabağıma dikkatle bakınca balığımın solungaçları altında deniz camından boncuklar olduğunu gördüm.

Kafamı kaldırıp Locke'un elindeki altın sikkeye baktım, galiba bir fani gemisinin enkazından yağmalanmıştı.

"Bakıyorum da gözünü ondan alamıyorsun," dedi Nicasia, yanıma oturup. Üzerinde altın dantelli bir elbise vardı. Katran karası saçı, dişleri tamamen altından köpekbalığı çenesi şeklindeki iki altın tokayla topuz yapılmıştı.

"Sarayın gözünü bunlarla boyayacağını sanan annenin gönderdiği cici bicilerin ışıltısı gözümü almıştır belki," dedim.

Tabağımdaki menekşelerden birini alıp zarifçe ağzına attı.

"Locke'un tıpkı bu çiçek şekerlemeleri gibi ucuz sözleri ve ucuz öpücükleri uğruna Cardan'ın aşkından oldum," dedi. "Kardeşin de Locke uğruna *senin* sevginden olmadı mı? Neyse ki hepimiz senin ne kaybettiğini biliyoruz."

"Locke'u mu kaybetmişim?" Güldü. "Yüzünü şeytan görsün."

Kaşları çatıldı. "Gözünü alamadığın kişi Yüce Kral değildir tabii ki."

"Değil tabii ki," dedim papağan gibi, ama onunla göz teması kurmadım.

"Sırrımı neden hiç kimseye söylemedin biliyor musun!" diye sordu. "Muhtemelen beni kaygılandıracak bir

malzeme bulduğunu sanıp seviniyorsun. İşin gerçeği, bence hiç kimsenin sana inanmayacağını biliyorsun da ondan söylemedin. Ben bu dünyaya aitim. Sen değilsin. Bunun da farkındasın."

"Sen *karaya* bile ait değilsin, deniz prensesi," diye hatırlattım. Yine de elimde olmadan Yaşam Heyeti'nin beni nasıl da kuşkuyla karşıladığını hatırladım. Sözlerinin tüylerimi ürpertmesine engel olamıyordum.

Güvendiğin birisi sana çoktan ihanet etti.

"Burası asla senin dünyan olmayacak, *ölümlü*," dedi.

"Burası *benim*," dedim, öfke beni pervasız kılıyordu. "Benim ülkem, benim kralım. İkisini de koruyacağım. Sen kendi işine baksana."

"O seni sevmez ki," dedi, ansızın gevrek bir sesle.

Cardan'ı sahiplenmemden hoşlanmadığı belliydi, ona hâlâ kara sevdalı olduğu, bu konuda ne yapacağını şaşırdığı da.

"Derdin ne?" dedim. "Şurada kendi halimde oturmuş yemeğimi yiyordum. Yanıma gelen sensin. Suçlular gibi konuşan sensin... Aklında ne varsa artık."

"Onu avucuna nasıl aldığını söylesene," dedi Nicasia. "Onu nasıl kandırdın da sağ kolu oluverdin, hem de ondan ölesiye tiksindiğin halde? Nasıl gözdesi oluverdin?"

"Karşılığında sen de baklayı ağzından çıkarırsan söylerim." Dönüp tüm dikkatimi ona verdim. Saraydaki gizli geçit ve kristal küredeki kadın bir süredir kafamı kurcalıyordu zaten.

"Bildiğim her şeyi anlattım ya..." diyecek oldu.

"Onu kastetmiyorum," dedim, lafını kesip. "Cardan'ın annesi... Kimdi? Nerede şimdi?"

Alaya vurarak şaşkınlığını örtmeye çalıştı. "Madem o kadar iyi dostsunuz, neden oğluna sormuyorsun?"

"Dost olduğumuzu hiç söylemedim."

Ağzı sivri dişlerle kaplı, kelebek kanatlı bir uşak bir sonraki yemeği getirdi: Kavrulmuş fındıklı, az pişmiş geyik yüreği dolması. Nicasia eti alıp elleriyle ikiye ayırdı, kanı parmaklarına aktı.

Dilini kızıla bulanan dişlerinde gezdirdi. "Önemli biri değilmiş, alt tabakaya mensup kızlardan biriymiş. Eldred onu asla eşi yapmamış, onun çocuğunu doğurduktan sonra bile."

Bariz şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Hoşnut hali dayanılır gibi değildi, gören de oraya ait olmadığımı cahilliğimle bir kez daha ve temelli ispatladım sanırdı. "Şimdi sıra sende."

"Onu nasıl ikna edip de makama geçtiğimi mi merak ediyorsun?" diye sordum, sıcak nefesimi hissedebileceği kadar dibine sokularak. "Onu dudaklarından öptüm, sonra da istediğimi yapmadığı takdirde sürekli öpmekle tehdit ettim."

"Yalancı," diye tısladı.

"Madem o kadar iyi dostsunuz, neden ona sormuyorsun?" deyip kendi lafını ona sattım ya, oh canıma değsin.

Gözü Cardan'a kaydı. Tacı alnına düşmüş, dudaklarına yürek kanı bulaşmıştı. Al birini vur ötekine, ikisi de aynı cins canavardı. Cardan bizden yana bakmıyordu, tam dibinde hükümdarlığına şen şakrak bir gazel okuyan sazcıyı dinlemekle meşguldü.

Kralımsın, dedim içimden. *Ama sadece bir yıl bir günlüğüne, üstelik beş ayı çoktan geçti.*

9. Bölüm

Daireme geri döndüğümde Tatterfell'i beni beklerken buldum. Yüce Kral'ın pantolonunu kanepemden kaldırırken bana böcek gözleriyle kınayarak bakıyordu.

"Demek böyle hayat sürüyorsun," diye söylendi küçük imp. "Kelebek kozasındaki bir kurtçuk gibi."

Azarlamasında rahatlatıcı bir aşinalık vardı, ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Zıvanadan çıkmışlığımın utancını görmesin diye ona sırtımı döndüm. Kiminle ne işler karıştırdığımı sanmıştır, orasına hiç değinmeyeyim.

Eski şeref borcunun bir kısmını ödeyene kadar Madoc'un hizmetine yeminle bağlı olan Tatterfell daireme onun bilgisi olmadan giremezdi. Çocukluğumdan beri benimle ilgileniyor olabilirdi –saçımı tarayan, elbiselerimi katlayan, efsunlanmayayım diye bana üvez kurusu kolyeleri yapan hep kendisiydi– ancak onun asıl bağlılığı Madoc'aydı. Kendince bana düşkün olmadığını söyleyemem, ancak beni sevdiğini zannetme hatasına da asla düşmem.

İç geçirdim. İzin versem odamı saray hizmetçileri temizleyebilirdi, ama o zaman gizli saklımı öğrenebilir, evraklarımı karıştırabilirlerdi, sakladığım zehirler de cabasıydı. Yok, en iyisi kapıyı sürgüleyip leş gibi uyumaktı.

Yatak odamdan kız kardeşimin sesi geldi. "Erkencisin." Kafasını eşikten uzatarak birkaç giysi gösterdi.

Güvendiğin birisi sana çoktan ihanet etti.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordum. Anahtarım kilit yuvasında dirençle karşılaştı. Kapı dili kalkıktı. Maymuncukla kilit açma ustası değilsem de, en azından bir kapının kilitli olup olmadığını anlarım.

"Ha," dedi Taryn gülerek. "Senmişim ayağına yatıp anahtarının yedeğini yaptırdım."

Duvarı tekmeleyesim geldi. Bir ikizim olduğunu tabii ki herkes biliyordu. Fanilerin yalan söyleyebildiğini tabii ki herkes biliyordu. Saray dairesinin anahtarını ona teslim etmeden önce dolambaçlı bir soru sorarak foyasını ortaya çıkarmayı tek kişi bile nasıl akıl edemezdi? Bana müstahaktı gerçi, defalarca yalan söylediğim halde ben de hiç enselenmemiştim. Aynısını Taryn yaptığı için ona hınç besleyemezdim.

Daireme habersiz damlamak için bu geceyi seçmesi benim talihsizliğimdi. Cardan'ın giysileri her yerdeydi, geride bıraktığı kanlı sargı bezleri de hâlâ sehpada duruyordu.

"Madoc'u ikna ettim, Tatterfell'in kalan borcunu hediye olarak sana devretti," diye müjdeledi Taryn. "Tüm paltolarını, elbiselerini ve takılarını da getirdim."

İmp'in mürekkep damlası gözlerine baktım. "Yani Madoc'un casusu olarak beni gözetleyecek."

Tatterfell dudak büktü, çok fena çimdikleyebildiğini hatırlatır gibiydi. "Sen ne anasının gözüsün, ne sinsisin öyle? Böyle laflar ettiğin için utanmalısın."

"Zamanında verdiğin emekler için minnettarım," dedim. "Madoc senden alacağını bana devretmişse, çoktan ödenmiş say onu."

Tatterfell öfkeyle kaşlarını çattı. "Madoc hakkı gereği sevgilimin canına kıyabilecekken onu bağışladı. Ben de ona yüz yıl hizmet edeceğime ant içtim ve o süre dolmak üzere. Bunu elinin tersiyle itip atacağın bir şey sanarak yeminimi sakın hor göreyim deme."

Sözleri içime battı. "Seni göndermesine üzüldün mü?"

"Henüz değil," dedi ve işinin başına döndü.

Yatak odama girip Cardan'ın kanlı sargılarını Tatterfell'den önce aldım. Şömineye gidip hepsini ateşe attım. Alevler harladı.

"Ee," dedim kardeşime, "bana neler getirdin?"

Yatağımı gösterdi. Eski eşyalarımı kırışık nevresimin üzerine sermişti. Aylardır kullanmadığım giysileri ve takıları görmek tuhaftı. Bana Madoc'un satın aldığı, Oriana'nın da tasvip ettiği şeylerdi. Tünikler, entariler, savaş giysileri, uzun ceketler... Taryn, Oyuk Yurt'a sızarken kullandığım el örmelerini, hatta fani dünyaya gizlice giderken giydiğimiz giysileri bile getirmişti.

Onlara bakınca hem kendimi hem de başka bir insanı görüyordum: Okula giden ve öğrendiği ıvır zıvırların o kadar da önemli olmadığını sanan çocuğu; baba bildiği yegâne kişiyi etkilemek, sarayda bir yer edinmek isteyen ve faziletli olmaya hâlâ inanan kızı.

Bu giysilerin bana uyacağından bile şüpheliydim artık.

Yine de hepsini dolabıma attım, iki tane siyah ceketimin ve bir çift uzun konçlu çizmenin yanına.

Takı kutumu açtım. Doğum günümde hediye gelen küpeler, bir tane altın kol düğmesi, üç tane yüzük –biri Madoc'un bana Kan Ayı şenliğinde verdiği yakut yüzüktü, diğerinde onun nişanı vardı ama aldığımı bile hatırlamıyordum, ince altın olanı da Oriana'nın hediyesiydi. Aytaşından, kuvars boncuklu ve yontma kemikli kolyeler. Yakut yüzüğü sol elime taktım.

"Bazı çizimler de getirdim," dedi, bir defter çıkarıp yatağıma bağdaş kurarken. İkimiz de müthiş sanatçılar değilizdir, ama onun giysi tasarımları daha düzgündür. "Bunları terzime götürmek istiyorum."

Beni hep yüksek yakalı siyah ceketlerle çizmişti, rahat hareket edeyim diye de etekler yırtmaçlıydı. Omuzlar zırhlı gibiydi, birkaç tanesinde de incecik tek parça folyodan ibaretmiş gibi duran kıyafetler karalamıştı.

"Ölçüyü benden alabilirler," dedi. "Senin provaya gitmene bile gerek yok."

Terslenerek baktım. Taryn münakaşa sevmez. Yaşadığımız onca dehşete ve çalkantıya hayatımız boyunca muazzam bir uyum göstermiştir, onun başa çıkma yöntemi böyledir, ortama göre renk değiştiren şu sürüngenler gibidir. Ne giyeceğini, nasıl davranacağını bilir, çünkü insanları titizlikle gözlemler ve taklit eder.

Kılığıyla mesaj vermekte üstüne yoktur –çizimlerindeki giysiler *benden uzak dur yoksa kelleni koparırım* mesajı verse bile– gösterdiği gayrete nankörlük ettiğimden değil, ancak bu kadar didinmesi, hele ki kendi düğünü çok yakınken, bana olağan gelmiyordu.

"Tamam," dedim. "Ne istiyorsun?"

"Nasıl yani?" diye sordu, tüm masumiyetiyle.

"Tekrar arkadaş olalım istiyorsun," dedim, onun anlayacağı daha çağdaş bir dilden konuşarak. "Takdir ediyorum. Düğününe gelmemi istiyorsun, o da harika, çünkü benim de gelesim var. Ama bu... Bu kadarı aşırı."

"İçimden öyle geliyor belki," dedi ama benimle göz teması kurmuyordu.

Bekledim. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Cardan'ın yere saçılmış giysilerini gördüğüne emindim. Benden bir beklentisi olduğunu hemen hesap sormamasından anlamam gerekirdi.

"Peki." İçini çekti. "Ahım şahım bir şey değil, ama seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Deme yahu," dedim, elimde olmadan gülerek.

Bana muazzam ters bir bakış fırlattı. "Locke'un Cümbüşçübaşı olmasını istemiyorum."

"Al benden de o kadar."

"Ama sen bu konuda bir şey yapabilirsin!" Taryn eteğini ellerine doladı. "Locke dramatik deneyimlere aç. Cümbüşçübaşı olursa –bunu nasıl tarif ederim bilmiyorum– *hadise* yaratabilir. Locke, bir şenliğe yiyip içip şarkı söylenen bir etkinlik olarak değil, daha ziyade çatışmaya zemin hazırlayan bir dinamik olarak bakar."

"Tamam..." dedim, bir yandan da bunun siyasi bakımdan ne anlama geldiğine kafa yoruyordum. Hayra alamet değildi.

"Marifetlerine göstereceğim tepkilere meraklıdır," dedi.

Orası doğruydu. Mesela Taryn'in onu yeterince sevip sevmediğini anlamak için kızın sus pus seyrettiğini ve

acı çektiğini bile bile bana kur yapmıştı. Sanırım aynısını benim üzerimde de deneyecekti ama ben çok çabuk pirelenmiştim.

Devam etti. "Cardan da aynı, saray tayfaları da aynı. Tarlakuşları ve Sığırcıklarla çoktan konuştu, zaaflarını öğrendi, şimdi de onları nasıl kışkırtıp birbirine düşürsem diye kafa patlatıyor."

"Locke Tarlakuşlarına iyilik etmiş olur," dedim. "Hemen gidip bir türkü bestelerler."

Sığırcıklara gelince, onların zamparalığıyla aşık atabileceğine inanıyorsa elinden geleni ardına koymayabilirdi, gerçi bunu yüksek sesle dile getirmeyecek kadar akıllıyımdır.

"Anlattıklarına bakarsan bir anlığına kulağa eğlenceli geliyor, korkunç bir fikir olsa bile," dedi Taryn. "Onun Cümbüşçübaşılık yapması feci olur. Oynaşlar edinmesi umurumda değil ama benden uzak kalmasına katlanamıyorum. Jude, lütfen. Bir şey yap. Ben demiştim diyeceğini biliyorum ama umurumda değil."

Benim daha büyük sorunlarım var, diyesim geldi.

"Madoc duysaydı kesin onunla evlenmek zorunda değilsin derdi. Bahse varım Vivi de aynısını derdi. Hatta bahse varım demişlerdir."

"Umursamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun beni." Kafasını iki yana salladı. "Onunla beraberken kendimi bir hikâye kahramanı gibi hissediyorum. *Kendi* hikâyemin. O yanımda değilken her şey eksik gibi geliyor."

Buna ne desem bilmiyordum. Bana öyle geliyordu ki asıl hadise yaratan Taryn'in kendisiydi, Locke'a kahraman rolü, kendisine de onunla ortak paydada değilken yok muamelesi gören romantik ilişki öznesi rolü biçmişti.

Ne var ki Locke'la beraberliğin; özel, güzel ve ayrıcalıklı hissetmenin ne demek olduğunu hatırlıyordum. Şimdi düşündükçe tam bir salak gibi hissediyorum.

Cardan'a Locke'un unvanını feshetmesini *emredebilirdim*, ancak Cardan bu denli fuzuli ve kişisel bir şey için nüfuzumu kullanmama içerleyecekti. Benim acizliğimi gösterirdi bu. Ayrıca bu konudaki hoşnutsuzluğum bir sır olmadığı için Locke unvanının elinden alınmasının sorumlusu olarak beni görecekti. Cardan'a borumun öttüğünü bal gibi biliyordu.

Zaten Taryn'in yakındığı her şey öyle ya da böyle yaşanacaktı. Locke'un belaya bulaşmak için Yüce Kral'ın Cümbüşçübaşısı olmasına ihtiyacı yoktu; bu unvan ona daha büyük ölçekte çalışma imkânı sağlıyordu, o kadar.

"Cardan'a bu konuyu çıtlatacağım," diye yalan söyledim.

Bakışları Cardan'ın yere saçılmış kıyafetlerine kaydı ve gülümsedi.

10. Bölüm

Avcı Kameri yaklaştıkça saraydaki hovardalık düzeyi artıyordu. Partilerin çehresi değişiyor, hepsi daha çılgınca, daha azgın hale geliyordu. Bu tür aşırılıklar için Cardan'ın varlığına gerek duyulmuyordu artık. Dedikodular onu, eğlence olsun diye oynaşını vuran birisi olarak mimlemişti bir kez, efsanesi daha da büyüyordu.

Çocukluk günlerine dair anılar –derslere at sırtında gelmesi, tutuştuğu kavgalar, ettiği zalimlikler– ıskartaya ayrılmıştı. Hikâye ne kadar korkunçsa o kadar değer görüyordu. Periler yalan söyleyemiyor olabilirdi, ancak hikâyeler her yerde olduğu gibi burada da alıp başını yürümüştü; hırs, haset ve ihtirasla besleniyordu hepsi.

Öğleden sonraları koridorlarda uyuyanların üzerinden atlayarak geçiyordum. Üstelik hepsi saraylı değildi. Uşaklar ve muhafızlar da aynı çılgınca enerjinin kurbanı oluyordu, bir bakıyordun zevk uğruna görevlerini terk etmişler. Elfhame bahçelerinde çıplak periler koşuşturuyordu. Bir zamanlar su dolu olan at yalaklarından artık şarap taşıyordu.

Sualtı diyarından belki yeni bilgiler getirmiştir beklenti-

siyle Vulciber'la buluştum, ama eli boş dönüdüm. Nicasia'nın beni zokaya getirmeye çalıştığını tahmin ettiğim halde, ihanetinden kuşkulandığım kişilerin listesini tekrar gözden geçirdim. Kimdir nedir diye kafa patlatıyor, Lord Roiben'in elçisinin gelişine dertleniyor, taht üzerindeki bir yıl bir günlük hâkimiyetimi uzatmanın hal çaresini arıyordum. Keşke arbaletimle onu hedef tahtası gibi kullanırken Cardan'a gerçek adını sorsaymışım. Elimdeki küflü belgeleri karıştırıyor, zehirlerimden içiyor, belki de hiç görmeyeceğim darbelere karşı bin tane savunma tasarlıyordum.

Cardan, Eldred'in eski dairesine taşınmış, zemini yanık kendi dairesi de içeriden sürgülenmişti. Babasının uyuduğu yerde uyumak onu rahatsız ediyorsa bile hiç renk vermiyordu. Oraya vardığımda ilgisizce uzanmış buldum onu. Uşakları talimatlarına göre yeni yapılmış ahşap oyma yatağa yer açmak için halıları ve divanları çekiştirmekle meşguldü.

Yalnız değildi. Etrafına küçük bir grup toplamıştı: Tanımadığım birkaç kişiye ilaveten Locke, Nicasia ve yanakları şaraptan pembeleşmiş, şöminenin önündeki pöstekinin üzerinde kahkahalar atan kız kardeşim.

Cardan beni eşikte görünce hepsine "Yaylanın," dedi.

"Ama Majesteleri," diye sızlandı kızın teki. Tepeden tırnağa krem ve altın rengiydi, üzerinde açık mavi bir entari vardı. Şakaklarından iki tane uçuk renkli anten uzanıyordu. "Vekilinizin getirdiği can sıkıcı haberlerden sonra panzehir niyetine bizim neşemizi çok ararsınız."

Cardan'a hükmederken çok dikkatli olmalıydım. Çok fazla yüklenirsem kışkırtabilirdim, çok serbest bırakırsam da elimden kolayca sıvışırdı. Nüfuzumu yok sayma-

sına asla fırsat vermediğime memnundum. Beni asla açığa vurmamasından bilhassa memnundum.

"Gerekirse sizi çabucak geri çağırtırım," dedi Cardan, maiyeti de hep beraber şen şakrak dışarı çıktı. İçlerinden birinin elindeki kupa belli ki fani dünyadan aşırılmıştı, ağzına kadar şarap doluydu. Üzerinde KANUN BENİM yazıyordu. Locke bana tuhaf bir bakış fırlattı. Kardeşim de yanımdan geçerken elimi tutup umutla sıktı.

Davet beklemeden gidip bir koltuğa oturdum. Cardan'a üzerimde hiçbir hükmü olmadığını hatırlatmak istiyordum.

"Avcı Kameri şenliği yarın gece," dedim.

Karşımdaki koltuğa yayıldı, temkinli olması gereken benmişim gibi kara gözlerini bana dikti. "Ayrıntıları öğrenmek istiyorsan Locke'a yetişip sorman lazım. Bilgim az. Sahne performanslarımdan birini daha sergileyeceğim. Sen entrika çevirirken ben hoplayıp zıplayacağım."

"Sualtı Diyarı'ndan Orlagh'ın gözü sende..."

"Herkesin gözü bende," dedi Cardan, parmağındaki mühür yüzüğü habire döndürüp duruyordu.

"Umursamıyor gibisin," dedim. "Kral olmaktan nefret etmediğini kendin söylemiştin. Galiba hoşuna bile gidiyor."

Beni kuşkuyla süzdü.

İçten bir gülümsemeyle karşılık vermeyi denedim. İkna edici olduğunu umuyordum. İnandırıcı olmam gerekiyordu. "İkimiz de istediğimizi elde edebiliriz. Sen bir yıldan çok daha uzun süre hükümdar kalabilirsin. Tek yapman gereken yeminini tazelemen. İzin ver sana on yıl hükmedeyim, hadi yirmi olsun, birlikte..."

"Hiç sanmıyorum," dedi lafımı kesip. "Yerime Oak'u oturtmanın ne kadar tehlikeli olacağını sen de biliyorsun.

Bir yaş büyüse de hâlâ çocuk. Hazır değil. Zaten şunun şurasında birkaç ay kaldı, ya tahttan feragat etmemi emredeceksin ya da birbirimize güvenmemizi gerektiren, daha ziyade sana güvenmemi ama bunun karşılığında senden güven talep etmememi şart koşan bir anlaşma yapacağız."

Eski anlaşmaya bağlı kalacağını sandığım için kendime kızıyordum.

En tatlı gülümsemesiyle karşılık verdi. "Belki o zaman hakkınla vekilim olursun."

Dişlerimi gıcırdattım. Bir zamanlar vekillik makamı en çılgınca hayallerimin bile ötesindeydi. Ama artık adeta bir hakaretti. İktidar hırsı bulaşıcıydı. İktidar hırsı doyumsuzdu.

"Dikkat et" dedim. "Kalan aylar bir türlü geçmek bilmeyebilir."

Gülümsemesi solmadı. "Başka emrin var mı?" diye sordu. Orlagh konusunu daha da uzatabilirdim, ama kadının teklifi karşısında böbürlenmesi ihtimaline bile katlanamıyordum. Evliliğe izin veremezdim ve şu anda bununla ilgili alay konusu olmak istemiyordum.

"Yarın sakın bayılana kadar içme," dedim. "Bir de kız kardeşime göz kulak ol."

"Taryn bu gece halinden gayet memnundu," dedi. "Yanakları gül pembeydi, ağzından bal damlıyordu."

"Keyfini kaçırmamaya özen gösterelim," dedim.

Kaşları kalktı. "Onu baştan çıkarıp Locke'dan ayırmamı mı istersin? Kesinlikle deneyebilirim. Sonuç garantisi veremiyorum ama sırf teşebbüste bulunmam bile seni eğlendirebilir."

"Hayır, hayır, asla olmaz, sakın yapma," dedim, sözle-

rinin yol açtığı paniği belli etmeme aldırmadan. "Kızla beraberken Locke'un bir pislik yapmasına engel olmaya çalışsan yeter, hepsi bu."

Gözlerini kıstı. "Tam tersini yapmaya teşvik etmen gerekmez mi?"

Galiba Taryn'in Locke'la mutlu olamayacağını en kısa sürede keşfetmesi daha iyiydi. Ne var ki o benim kardeşim, acısına asla sebep olmak istemezdim. Kafamı iki yana salladım.

Elini sallayarak geçiştirdi. "Nasıl istersen. Kardeşin saten ve çuval bezine bürünürse bana gerek kalmadan kendiliğinden korunmuş olur."

Ayağa kalktım. "Konsey Locke'un Grimsen'i hoşnut edecek bir eğlence hazırlamasını istiyor. Güzel olursa belki demirci sana şarabı hiç tükenmeyen bir kadeh yapar."

Cardan kirpikleri arasından anlamını çözemediğim bir bakış fırlattıktan sonra kalktı. Elimi tuttu. "Bundan tatlısı yok," dedi, elimin tersini öperek, "eşsiz, nadide."

Yüzüm kızardı, sıcak bastı, huzursuzlandım.

Dışarı çıktığımda tayfası holde içeri alınmayı bekliyordu. Kardeşimin hali kusmak üzereymiş gibiydi, ama beni görünce sahte, yayvan bir gülümseme yerleşti yüzüne. Oğlanlardan biri müstehcen bir terane tutturup art arda onu çaldı, hızlandıkça hızlanarak. Diğerlerinin kahkahaları koridoru çınlatıyordu, kargaların gaklamasından farksızdı.

* * *

Sarayın içlerine ilerlerken birkaç erkanın toplandığı bir odadan geçtim. Eski Yüce Kral Eldred'in Saray Ozanı ve Vekili Val Moren de içerideydi, bir pöstekinin üzerine oturmuş, devasa şöminenin alevinde yılan balığı kızartıyorlardı.

Kimin etrafını peri sanatçılar ve müzisyenler sarmıştı. Kraliyet ailesinin çoğu ferdi öldürüldüğünden beri saraydaki hiziplerden birinin, Tarlakuşu Tayfası'nın odağındaydı kendisi. Saçına böğürtlen dalları dolamış, usulca şarkı söylüyordu. O da benim gibi faniydi. Muhtemelen de deli.

"Gel de bizimle iç," dedi Tarlakuşlarından biri, ama yanaşmadım.

"Güzeller güzeli Jude." Dönüp bana bakan Val Moren'in gözlerinde alevler oynaşıyordu. Yılan balığının yanık derisini ayıklayıp yumuşak beyaz etini yemeye koyuldu. Lokmaların arasında laf yetiştiriyordu. "Bana akıl danışmaya neden hiç gelmedin?"

Rivayete göre bir zamanlar Yüce Kral Eldred'in sevgilisiymiş. Çok uzun zamandır sarayda, hatta kardeşlerimle benim gelmemden de önce de buradaymış. Buna rağmen bizimle asla dava arkadaşlığı yapmamıştır. Bize ne bir yardım eli uzatmıştır ne de yalnızlık çekmeyelim diye uğraşmıştır. "Tavsiye mi istiyorsun?"

Gözünü benden ayırmadan yılan balığının bir gözünü ağzına attı. Pırıl pırıl gözü dilinin üzerinde tutuyordu. Sonra yuttu. "Belki. Önemi yok gerçi."

Bulmacalardan gına gelmişti. "Dur tahmin edeyim. Senden tavsiye istediğimde nasıl olsa vermeyeceksin diye mi?"

Güldü, sesi boğuk ve hırıltılıydı. Kaç yaşında olduğunu merak ettim. Saçındaki böğürtlenlerle bir delikanlıyı andırıyordu, ama faniler Elfhame'i terk etmedikleri sürece hızlı yaşlanmazlar zaten. Yüzünde hiç kırışıklık görmesem de gözlerinden anladım yaşlı olduğunu. "Aa, sana hiç kimsenin veremeyeceği bir tavsiyede bulunurdum. Ama kulak asmazsın ki."

"O zaman ne işe yararsın ki sen?" diye terslenip arkamı döndüm. Beş para etmez lakırdıların anlamına kafa yoracak vaktim yoktu.

"Ben harikulade bir hokkabazımdır," dedi, ellerini pantolonuna silerek yağ izleri bıraktı. Elini cebine sokup bir taş, üç tane meşe palamudu, bir parça kristal, bir de lades kemiğine benzer bir şey çıkardı. "Hokkabazlık, malum, havaya aynı anda iki şeyi atmaktan ibarettir."

Meşe palamutlarını art arda havada çevirmeye başladı, sonra bu döngüye lades kemiğini ekledi. Birkaç Tarlakuşu birbirini dürtüp neşeyle fısıldaşıyordu. "Döngüye kaç tane şey eklediğinin önemi yok, sadece iki elin var, o yüzden sadece iki şey atabilirsin. Her eklediğini daha da hızlı, daha da yukarı fırlatman lazım." Taşı ve kristali de ekledi, elleri öyle hızlı hareket ediyordu ki neyi atıp tuttuğunu görmek zordu. Nefesim kesildi.

Derken her şey taş zemine patır kütür düştü. Kristal parçalandı. Meşe palamutlarından biri şöminenin dibine yuvarlandı.

"Tavsiyem şu," dedi Val Moren, "hokkabazlığı benden daha iyi öğrenmelisin, kral vekili."

O kadar öfkelenmiştim ki uzun süre kımıldayamadım. Öfkemden akkor kesildim, buralarda faniliğin ne kadar güç olduğunu bilip de anlayış göstermesi gereken yegâne kişinin ihanetine uğramıştım.

Pişman olacağım bir şey yapmaya kalkmadan topuklarım üzerinde dönüp uzaklatım.

"Tavsiyeme kulak asmazsın demiştim," diye seslendi arkamdan.

11. Bölüm

Avcı Kameri akşamı tüm saray halkı Sütağaç'a taşındı. Oranın ipek kümeleriyle örtülü ağaçları, benim fani nazarımda güvelerin yumurta keselerinden ya da örümceklerin ağa sarılmış yemlerinden farksızdı.

Locke yassı taşlardan kabaca taht şeklinde duvar gibi bir şey inşa ettirmişti. Sırt kısmı tek parça koca bir kayadan oluşuyordu, genişçe bir başka kaya da oturak kısmını oluşturuyordu. Yüksekliği ağaçların boyundan fazlaydı. Cardan alnında şavkıyan tacıyla bunda oturuyordu. Yanı başındaki şenlik ateşinde adaçayı ve civanperçemi yanıyordu. Cardan bir anda gözüme sarsıcı bir şekilde heybetli göründü; efsanevi, hiç kimsenin kuklası olmayan gerçek bir Periler Diyarı kralı gibi.

Huşu duygusu adımlarımı yavaşlattı, panik hissi ensemdeydi.

Bir kral canlı bir timsaldir, vatanın kalbidir, Elfhame'in yazgısını taşıyan yıldızdır. Kendisi tahta oturduğundan beri adaların eskisi gibi olmadığı muhakkak dikkatinizi

çekmiştir. Fırtınalar daha sık patlak verir oldu. Renkler biraz daha canlı, kokular daha keskin... O sarhoş olunca nedendir bilinmez tebaası da çakırkeyif oluyor. Kanının döküldüğü yerde birşeyler filizleniyor.

Duygularımı yüzümden anlamasa bari diye düşündüm. Önüne geldiğimde kafamı eğerek selamladım, onunla göz göze gelmemek için harika bir bahaneydi.

"Kralım," dedim.

Cardan tamamı parlak siyah kuş tüyünden yapılmış pelerininin tokasını açarak tahttan kalktı. Pembemsi parmağında yeni bir yüzük ışıldıyor, kızıl taşı şenlik ateşinin alevlerini yansıtıyordu. Çok tanıdık bir yüzüktü. *Benim* yüzüğümdü.

Dairesinde elimi öptüğü hatırıma geldi.

Dişlerimi gıcırdattım, elim çıplak parmağıma kaydı bir an. Yüzüğümü çalmıştı. Çalmıştı ve farkına varmamıştım. Bunu yapmayı Kakalak'tan öğrenmiştir muhtemelen.

Acaba Nicasia'nın kastettiği ihanet bu muydu dedim içimden. İhanete uğramaktan farksız bir his olduğu kesindi.

"Benimle yürü," dedi ve elimi tutup beni kalabalığın arasına soktu. Hoblar ve grigler vardı, derileri yeşil ve kahverengi, zar kanatlı, kıyafetleri ağaç kabuğundan yontma. Elfhame halkı en şık giysileriyle gelmişti. Ceketi altın varak işlemeli bir adamın yanından geçtik, bir diğerinin kafasında da yeşil deri yeleğiyle uyumlu, eğrelti otu gibi kıvrık bir kasket vardı. Yerlere battaniyeler seriliydi; tepsiler yumruk büyüklüğünde üzüm salkımlarıyla, yakut kırmızısı kirazlarla tepeleme doluydu.

"Ne yapıyoruz?" Beni ormanın kıyısına doğru götüren Cardan'a sordum.

"Her söylediğime laf yetiştirilmesinden bıktım," dedi. "Kız kardeşinin bu gece burada olmayacağını sana haber vermek istedim. İcabına baktım."

"Peki Locke neler planlıyor?" dedim. Becerisine iltifat edip minnet duymak içimden gelmiyordu. "Bu akşam şöhretini konuşturacağı kesin."

Cardan surat yaptı. "Öyle şeylerle tatlı canımı sıkacak değilim. O işlerle senin ilgilenmen gerekiyor. Şu masaldaki, yaz boyunca şarkı söyleyen çekirge ile tozun toprağın içinde didinen karınca gibiyiz ikimiz."

"Kış gelince avucunu yalayacaksın yani," dedim.

"Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi, kafasını iki yana sallayıp, sahte bir mahzunlukla. "Ben Soğan Kral'ım sonuçta, küçük Oak baharda yerime geçebilsin diye harcanmayı bekliyorum."

Tepemizde küreler yanıyor, sihirli ışıklarının sıcağı gece havasını ılıtıyordu, yine de Cardan'ın sözleri bir dehşet ürpertisi saldı içime.

Gözlerinin ta içine baktım. Eli kalçama kaydı, beni kendisine çekmeye hazırlanır gibiydi. O afallatıcı dumur anında aramızda bir kıvılcım çaktı sanki.

Bıktırana kadar öp beni.

Beni öpmeye kalkışmadı tabii. Henüz aklı başındaydı, içkiyle kafayı bulmuş değildi, yeterince aşağılık duygusuna kapılmamıştı da ondan.

"Bu gece buralarda takılmamalısın, küçük karınca," dedi, beni bırakıp. "Saraya geri dön." Sonra da kalabalığın arasına daldı. Saraylılar eğilerek ona yol verdi. Bir-

kaçı, en arsızları, onu ceketinden yakalayıp dansa çekmeye uğraşıyordu.

Bir zamanlar sırf eğilerek selam vermedi diye bir oğlanın kanatlarını koparan Cardan, tüm bu yılışıklığa gülerek müsamaha gösteriyordu.

Ne değişmişti? Onu zorladığım için mi farklı biriydi artık? Balekin'den uzak kaldığı için mi? Yoksa hiçbir değişiklik yoktu da sadece görmek istediğimi mi görüyordum?

Tenimde elinin sıcaklığını hâlâ hissediyordum. Bende sahiden bir terslik vardı; nefret ettiğimi, beni hakir gören birini arzuluyordum, o da beni arzulasa bile doğru gelmiyordu bunlar. Tek tesellim bu hislerimden habersiz olmasıydı.

Locke ne dalavereler tasarlıyorsa tasarlasın, Termit Hanedanlığı'nın vekilini bulmak için kalmam şarttı. Lord Roiben'e iyilik borcumu ne kadar tez ödersem, başıma ekşime ihtimali olan bir alacaklı o kadar tez eksilirdi. Alacaklı değilken de yeterince baş ağrıtıyorlardı zaten.

Cardan tahta geri döndüğü sırada Nicasia yanında Grimsen'le damladı. Adamın pelerininin tokası güve şeklindeydi.

Grimsen hiç kuşkusuz iltifatlar yağdırdığı bir konuşmayı takiben cebinden bir şey çıkardı. Küpeye benziyordu, damla şeklindeydi, Cardan ışığa tutup hayranlıkla baktı. Galiba Elfhame hizmetinde çalışmaya başladığından beri adamın yaptığı ilk sihirli nesne buydu.

Sol taraflarındaki ağaçta hob suratlı baykuş Kaparejder'in aşağıyı dikizlediğini gördüm. Her ne kadar onları seçemesem de Hayalet ve diğer birkaç casusun yakında

hazır beklediğini, bir olay halinde müdahale etmek üzere biraz uzaktan şenliği gözlediklerini biliyordum.

Geyik gövdeli Sentor'e benzeyen bir müzisyen öne çıktı. Çalgısı peri şeklinde yontulmuş bir lirdi, perinin kanatları da aletin üstteki iki çatalını oluşturuyordu. Rengârenk bir mızrapla çalınıyordu. Müzisyen çalıyor, çalgı söylüyordu.

Nicasia demircinin oturduğu yerin oralarda dolandı. Üzerindeki mor elbise ışık vurunca tavuskuşu mavisine çalıyordu. Saçını örüp kafasına dolamıştı. Alnında da kehribar rengi morlu mavili ışıl ışıl boncukların sallandığı bir zincir vardı.

Kadına dönünce Grimsen'in yüzü aydınlandı. Kaşlarımı çattım.

Hokkabazlar havada –canlı sıçanlardan tutun parlak kılıçlara kadar– bir dizi nesne çevirmeye başladı. Şarap ve ballı kekler elden ele dolaşıyordu.

Termit Hanedanlığı'ndan Dulcamara'yı nihayet gördüm. Gelincik kızılı saçını topuz yapmış, iki elle kullanılan koca bir kılıcı da sırtına çaprazlama asmıştı, sırmalı elbisesi fırıl fırıl uçuşuyordu. Ürktüğümü belli etmemeye çalışarak yanına gittim.

"Hoş geldiniz," dedim. "Onur verici ziyaretinizi neye borçluyuz? Kralınız için yapabileceğim bir şey varsa..."

Cardan'dan yana göz devirip lafımı kesti. "Lord Roiben iletmemi istedi, alt tabakadan hanedanlıkların bile kulağı deliktir, bazı duyumlar alıyoruz."

Bir an için, Dulcamara'nın kulağına neler çalınmış olabilir diye telaşla hafızamı taradım, derken Cardan'ın bir oynaşını sırf eğlencesine vurduğu dedikodularının dilde dile dolaştığı hatırıma geldi. Termit Hanedanlığı

hem Siğli hem de Nasiğli fertleri olan sayılı hanedanlıklardan biridir. Bir hizmetkârın yaralanmış olmasının mı yoksa Yüce Kral'ın muhtemel dengesizliğinin mi canlarını sıktığını kestiremedim.

"Yalancıların olmadığı yerde bile palavralar dolaşır," dedim, lafımı tartarak. "Kulağınıza her ne söylenti geldiyse işin aslını açıklayabilirim."

"Ben de senin lafına mı inanacağım? Hiç sanmıyorum." Gülümsedi. "Alacağımızı dilediğimiz zaman tahsil edebiliriz, fani kız. Misal, Lord Roiben beni senin fedain olarak atayabilir." Surat ekşittim. *Fedailikle* kastettiğinin *casusluk* olduğu aşikârdı. "Ya da sizin demirci Grimsen'i ödünç alabiliriz. Lord Roiben'e yemin işlemeyen bir kılıç yapabilir."

"Borcumu unutmuş değilim. Aslına bakarsanız müsaade ettiğiniz takdirde hemen ödemeye hazırım," dedim, kendimden son derece emin bir tavırla. "Ancak Lord Roiben unutmasın ki..."

Lafımı bir hırlamayla ağzıma tıkadı. "Asıl *sen* unutmamaya bak." Bunu demesiyle çekip gitmesi bir oldu. Ben de daha akıllıca laflar etmediğime yanmakla kaldım. Termit Hanedanlığı'na hâlâ borçluydum ve Cardan üzerindeki hâkimiyetimin süresini uzatmama hâlâ imkân yoktu. Bana kimin ihanet ettiğini de Nicasia'yla ne yapacağımı da hâlâ bilmiyordum.

En azından bu şenliğin, Locke'un sıktığı onca palavraya rağmen, diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Acaba sırf şenlik sıkıcı geçtiği için Taryn'in isteğini yerine getirip Cümbüşçübaşı'nın ayağını kaydırsam mı diye düşünüyordum.

Locke adeta zihnimi okumuşçasına ellerini çırparak kalabalığı susturdu. Müzik tekleyerek kesildi, onunla beraber dans edenler ve hokkabazlar da durdu, hatta kahkahalar bile durdu.

"Sizler için başka bir eğlencem var," dedi. "Bu geceki taç giyme töreninin vakti geldi. Neşe Kraliçesi."

Sazcılardan biri neşeli bir doğaçlama çaldı. Seyircilerden tek tük gülüşmeler yükseldi.

İçime bir ürperti yayıldı. Bu oyunu duymuş ama oynanırken hiç görmemiştim. Kuralları gayet basittir. Bir fani kızı kaçırılıp peri şarabı, peri iltifatları ve peri öpücükleriyle sarhoş edilir, sonra da taç giymeye layık olduğuna inandırılır. Bu süre zarfında kafası bir dünya olan kıza edilen hakaretler gırla gider.

Eğer Locke dalga geçmek için fani bir kız getirmişse karşısında beni bulacaktı. Onu denizkızları yesin diye Insweal'in kara kayalıklarına bağlardım.

Ben hâlâ bunları düşünürken, Locke "Ama tabii ki kraliçenin tacını sadece bir kral takabilir," dedi.

Cardan onun yanına gitmek için tahttan kalkıp taş basamakları indi. Tüylü uzun pelerinin eteği kıpır kıpır yeri süpürüyordu.

"Ee, kız nerede peki?" diye sordu Yüce Kral, kaşlarını kaldırıp. Eğleniyor gibi bir hali yoktu, umarım bu taneyi başlamadan bitirir diye düşündüm. Bu oyundan niye zevk alsındı ki zaten?

"Tahmin edemediniz mi? Aramızda sadece bir fani var," dedi Locke. "Neşe Kraliçemiz, elbette Jude Duarte'den başkası değil."

Bir an aklım tamamen gitti. Düşünemiyordum. Der-

ken Locke'un sırıtmasını, saray halkının sırıtkan suratlarını gördüm ve allak bullak hislerim dehşete dönüştü.

"Haydi, ona kadeh kaldıralım," dedi Locke.

İnsanlıktan uzak seslerle haykırıyorlardı. Paniğimi bastırmak zorundaydım. Cardan'a baktım ama gözlerinde tehlikeli bir parıltı yakaladım. Oradan bana şefkat çıkmazdı.

Nicasia gülücükler saçıyordu, yanındaki demirci Grimsen de bariz bir şekilde neşeliydi. Dulcamara ne yapacağımı görmek için ormanın kıyısından merakla beni seyrediyordu.

Galiba Locke nihayet doğru bir şey yapmıştı. Yüce Kral'ı neşelendireceğini vaat etmişti. Cardan'ın ziyadesiyle neşelendiğine adım gibi emindim.

Gerisine mahal vermeden onu bir emirle durdurabilirdim. O da bunun farkındaydı, başka bir deyişle yapacaklarından nefret edeceğimi biliyordu. Ama her şeyi ifşa etmemek için emir vermekten çekineceğimin de farkındaydı.

Emir vermemek için başıma geleceklerin büyük kısmına katlanabilirdim elbette.

Buna pişman olacaksın. Bunu dile getirmedim ama Cardan'a öyle bir bakış fırlattım ki suratına haykırarak söylemiş kadar oldum.

Locke'un işaret vermesiyle bir grup imp, ellerinde yırtık pırtık çirkin bir elbise ve çalı çırpıdan yapılmış bir taçla öne çıktı. Bu eğreti taca çürük kokusu yayan küçük küflü mantarlar iliştirilmişti.

İçimden sövdüm.

"Yeni kraliçemiz için yeni entari," dedi Locke.

Tek tük kahkahalar ve hayret nidaları yükseliyordu. Zalimce bir oyundur bu, efsunlu oldukları için herkesin

neye güldüğünü anlayamayan fani kızlar üzerinde oynanır. Eğlenceli yanı da budur, şapşallıklarına gülünür. Üzerlerine geçirilen elbiseyle şık göründüklerini zannedip sevinir bu kızlar. Onların nazarında mücevher gibi ışıldayan bozuk paralara açgözlülükle saldırırlar. Gerçek aşk vaatleri karşısında baygınlık geçirirler.

Prens Dain'in kondurduğu memnular sayesinde peri efsunları bana işlemez, ama onlar olmasaydı bile, Yüce Kral'ın insan vekilinin koruyucu bir tılsım –kâh üvez kurusu kolye kâh ufacık bir demet meşe, alıç veya çalı demeti– taşıyarak korunduğunu her saray ferdi tahmin edebilirdi. Locke'un bana sunduğu elbisenin aslında ne olduğunu gördüğümü biliyorlardı.

Saraylılar beni hevesle seyrediyorlardı, nefeslerini tutmuşlardı. Alay edildiğinin ayırdında olan bir Neşe Kraliçesi hiç görmediklerine emindim. Bu yepyeni bir oyundu.

Locke, tuhaf bir gülümseme eşliğinde, yüksek sesle Cardan'dan bir ricada bulundu. "Leydimizle ilgili görüşlerinizi bizimle paylaşsanız."

Yüce Kral'ın yüz ifadesi sertleşti, ancak tebaasına hitaben konuşmak üzere döndüğü zaman bir nebze yumuşadı. "Jude'un rüyalarıma musallat olmasından az buz çekmedim ben," dedi, gür sesiyle. "Çehresi sürekli kâbuslarıma giriyor."

Saraylılar gülüştü. Suratıma ateş bastı çünkü onlara bir sırrı açıklamış, o sırrı benimle alay etmek için kullanmıştı.

Eldred Yüce Kral iken düzenlenen şenlikler usturupluydu, oysa yeni Yüce Kral sadece ülkesini değil, tebaasını da değiştiriyordu. Kaprisleri ve zulme yatkınlığıyla onları neşelendirdiği belliydi. Onun değiştiğini sanmak-

la tam bir ahmaklık etmiştim. "Bazılarımız fanileri güzel bulmaz. Hatta aranızdan bazıları Jude'un sevimsiz olduğuna yemin edebilir."

Bir an için meraklandım, acaba ona durmasını emredeyim de aramızdaki pazarlık ifşa olsun diye beni iyice kızdırmaya mı çalışıyordu? Ama yüreğim kafamın içinde zonkluyorken düşünebilmem ne mümkündü.

"Lakin benim kanaatime göre onun güzelliği... Eşsiz." Kalabalık kahkahadan kırılırken Cardan duraksadı, katıla katıla gülenlere fırsat vererek. "Azap gibi. Tüyler ürpertici. *Acıklı.*"

"Belki de gerçek cazibesini ortaya çıkaracak yeni bir elbiseye ihtiyacı vardır," dedi Locke. "Nadide bir güzelliğe layık muhteşem bir şıklık..."

İmpler güruhu neşelendirmek için yırtık pırtık paçavrayı elbisemin üzerine geçirmek üzere bana yaklaşıyorlardı.

Kahkahaların bini bir paraydı. Her yerime ateş bastı. Bir yanım kaçmak istiyordu, ancak yıldırılamayacağımı ispatlama arzusunun pençesindeydim.

"Bekleyin," dedim, herkesin duyacağı en cazgır sesimle. İmpler duraksadı. Cardan'ın yüz ifadesi okunaksızdı.

Üzerimdeki elbisenin eteğini tuttuğum gibi başımın üzerinden sıyırıverdim. Basit bir giysiydi –ne korse vardı ne de kopça– bir çırpıda çıktı. Kalabalığın ortasında iç çamaşırımla kaldım, meydan okur gibi baktım suratlarına. Cardan'a meydan okuyordum.

"Yeni entarimi giymeye *şimdi* hazırım," dedim. Birkaç kişi aşağılama oyununu anlamamış gibi tezahüratta bulundu. Locke, ne şaşırtıcıdır ki, sevinmiş görünüyordu.

Cardan bana yiyecekmiş gibi bakarak yaklaştı. Beni

yeniden yaralamasına katlanabileceğimden emin değildim. Şansıma, nutku tutulmuş gibi bir hali vardı.

Bir şey demesine kalmadan, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Kafasını öne uzattı.

"Bir daha de bakayım," dedi. O sırada impler saçımı tarayarak kafama şu çirkin, kokuşmuş tacı taktı. Cardan bunu sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle söylemişti.

Pençesinden hışımla kurtuldum ama yüz ifadesi gözümden kaçmadı. Sorularıma mecburen yanıt verdiği, bana olan arzusunu itiraf ettiği andaki ifadenin aynısıydı. Günah çıkarıyormuş gibi bakıyordu.

Bir heyecan kabardı içimde, afallatıcıydı çünkü hem kızgındım hem de utanıyordum. Kafamı öbür yana çevirdim.

"Neşe Kraliçesi, *ilk dans* vaktiniz geldi," dedi Locke, beni kalabalığa doğru iterek.

Pençeler kavrıyordu kollarımı. Müziğin başlamasıyla insanlık dışı kahkahalar çınlamaya başladı kulaklarımda. Yeniden başlayan dansa ben de dâhildim artık. Davulların gümbürdeyen ritmiyle ayaklarımı toprağa şap şap vurdum, yüreğim flütün zırıltısıyla hızlandı. Kalabalıkta elden ele aktarılarak döndürüldüm. İtekleniyor, dirsek yiyor, çimdikleniyor ve hırpalanıyordum.

Müziğin zorlamasına karşı koymayı deniyor, danstan kopmaya uğraşıyordum ama başaramıyordum. Tam ayak direr gibi olduğumda birilerinin çekiştirmesiyle yeniden müziğe yakalanıyordum. Her şey çılgınca bir ses ve renk cümbüşüydü, mürekkep karası boncuk gibi gözlerin ve sipsivri dişlerin bir harmanıydı.

Kendimi kaptırdım, hâkimiyetimi yitirdim, sanki yeniden çocuk olmuştum; sanki Dain'le hiç pazarlık yapmamış, kendimi zehirlememiş, tahtı çalmamıştım. Bu efsun falan değildi. Dans etmekten kendimi alamıyordum, dehşetim katlanarak artsa da bedenimin devinmesini durduramıyordum. Durmayacaktım. Tabanlarım aşınana kadar, ayaklarım kanayana kadar, bayılana kadar dans edecektim.

"Kesin çalmayı!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, panik yüzünden sesim canhıraş bir feryadı andırıyordu. "Neşe Kraliçeniz ve Yüce Kral'ın vekili olarak dansı benim seçmeme müsaade edin."

Müzisyenler durdu. Dans edenler hız kesti. Cezam ertelenmiş gibi geldi bir an, ama bana onun bile reva görüleceğinden kuşkuluydum. Hiddetten, korkudan ve kendi bedenimle savaşmaktan dolayı tepeden tırnağa titriyordum.

Oyunlarına ayak uydurup, paçavralar içinde değil de şık kıyafetler içindeymişim gibi davranarak sırtımı dikleştirdim. "Haydi çiftler dans etsin," dedim, bunu derken de kendimi üvey annem Oriana'nın yerine koydum. Sesim ilk kez istediğim gibi çıkıyordu; serinkanlı ve gayet buyurgan. "Ben de bu gece bana sayısız iltifat yağdırıp hediyeler bahşeden kralımla eşleşeceğim."

Saraylılar beni ışıl ışıl nemli gözlerle seyrediyorlardı. Bunlar tam da bir Neşe Kraliçesi'nden beklenen sözlerdi. Benzerini farklı koşullarda fanilerden defalarca işittiklerine emindim.

Yalan söylediğimi bilmeleri onları tedirgin ediyor diye umuyordum.

Madem faniliğimi kafama kakmak bir hakaretti, öyleyse bu da benim karşı saldırımdı. Ben de buralıydım,

kuralları ben de biliyordum. Belki de onlardan daha iyi biliyordum. Çünkü onlar doğuştan beri o kuralların içindeydi, bense öğrenmek zorunda kalmıştım. Belki de onlardan daha iyi biliyordum çünkü kuralları çiğnenmeye muazzam elverişli kılmışlardı.

Cardan'a "Benimle dans eder misiniz?" diye sordum, kibarca diz kırarak. Sorma şeklimse zehir zemberekti. "Zira ben de sizi, en az sizin beni güzel bulduğunuz kadar güzel buluyorum."

Kalabalıktan bir tıslama yükseldi. Cardan'a bir puan kaybettirmiştim, tebaası ne tepki vereceğini şaşırmıştı. Beklenmedik şeyleri sever bunlar, sürprizleri, ama galiba bunun hoşlarına gidip gitmediği konusunda kararsızlardı.

Yine de bu küçük performansım sayesinde hepsinin ilgi odağı olmuştum.

Cardan'ın tebessümü okunaksızdı.

"Memnuniyetle," dedi ve aynı anda müzisyenler tekrar çalmaya başladı. Beni kollarına aldı.

Prens Dain'in taç giyme töreninde yaptığımız gibi dans ettik. Katliamın öncesinde olduğu gibi. Hançer çekip Cardan'ı esir almamdan önceki gibi. Beni Sütağaç'ın etrafında döndürürken onun da hatırına bunlar gelmiş midir merak ettim.

Kılıçta pek usta sayılmaz ama kocakarının kızına böbürlendiği gibi yetenekli bir dansçıdır. Beni basamaklara götürmesine razı oldum, kendi başıma oradan geçmeye kalksaydım muhakkak kösteklenirdim. Yüreğim ağzımda, cildim terden sırılsıklamdı.

Başımızın üzerindeki kâğıt gibi pervaneler, yıldızların

ışığına kapılmışçasına daireler çizerek trajik akıbetlerine uçuyorlardı sanki.

Suskun kalamayacak kadar öfkeliydim. "Bana her ne yaparsan, sana beterini yaparım," dedim.

"Ya," dedi, ellerimi sıkıp. "Bir an bile unuttum sanma sakın."

"*Neden* madem?" Üsteledim.

"Aşağılanmanı benim tasarladığımı mı sanıyorsun?" Güldü. "Benim? Hiç başka işim yoktu da bununla uğraşacağım."

"Senin tasarlayıp tasarlamaman umurumda değil," dedim, duygularımı düzgünce ifade edemeyecek kadar öfkeliydim. "Hoşuna gitmesi bana yeter."

"Kıvranmanı seyretmek neden hoşuma gitmesin? Beni kandırdın," dedi Cardan. "Beni soytarı ettin, şimdi de Soytarılar Kralıyım işte."

"Soytarıların *Yüce* Kralı," dedim, dudak bükerek. Göz göze geldik, sımsıkı yapışık bedenlerimizin aynı dili konuşması sarsıcıydı. Tenimin farkındaydım; dudağımda biriken terin, birbirine değen uyluklarımızın. Kasılmış parmaklarımın altındaki ensesinin sıcaklığının farkındaydım; elimi gıdıklayan saçının, ellerimi saçına gömme arzumun. Kokusunu içime çektim: yosun, meşe ve deri. Hain dudaklarına diktim gözlerimi, dudaklarımla buluştuğunu hayalimde canlandırdım.

Her şeyiyle bir terslik vardı bunda. Etrafımızda cümbüş devam ediyordu. Saraylıların bir kısmı bizden yana kaçamak bakışlar atıyordu. Çünkü bazı saraylıların gözü daima Yüce Kral'ın üzerindedir, ayrıca Locke'un oyunu da sona ermek üzereydi.

Saraya geri dön, demişti Cardan, ben de uyarısını kulak ardı etmiştim.

Locke'un Cardan'la konuşurkenki hevesli yüz ifadesi aklıma geldi. Locke'un gözüne kestirdiği ben değildim. Tesadüfen mi rezil edilmiştim. Atılan oltaya kazara mı yakalandım diye ilk kez içime kurt düşmüştü.

Leydimizle ilgili görüşlerinizi bizimle paylaşsanız.

Çiftler dansının bitiminde müzisyenlerin çalmayı bırakıp Yüce Kral'a talimat bekler gibi bakmalarıyla içime su serpildi.

Koynundan sıyrıldım. "Üstesinden geldim Majesteleri. Müsaadenizi rica edeyim."

Bir an için Cardan gitmeme izin vermezse ne yaparım diye düşündüm. O güne dek ona sayısız emir vermiştim, ama hiçbiri duygularımı incitmemesi yönünde değildi.

"Dilediğin gibi gitmekte veya kalmakta özgürsün," dedi Cardan, cömertçe. "Neşe Kraliçesi nereye giderse gitsin başımızın üstünde yeri var."

Arkamı dönüp sendeleyerek şenlik alanını terk ederken bir ağaca yaslanıp serin deniz havasını içime çektim. Yanaklarıma ateş bastı, yüzüm yanıyordu.

Sütağaç'ın kıyısında siyah kayaları döven dalgaları seyrettim. Biraz sonra kumsalda birtakım karaltılar gözüme ilişti, gölgeler kendi başlarına hareket ediyor gibiydi. Gözlerimi kırpıştırıp tekrar baktım. Gölge değildi bunlar. Denizden çıkan *Selkilerdi*. Sayıları en az yirmiydi. Kaygan fok derisi kisvelerinden sıyrılıp gümüş kılıçlarını kaldırıyorlardı.

Sualtındakiler Avcı Kameri şenliğine geliyordu.

12. Bölüm

Geri koştum, telaştan dikenlere ve çalılara taktırdığım uzun eteğim liğme liğme olmuştu. En yakındaki muhafızın yanında soluğu aldım. Üzerimde hâlâ Neşe Kraliçesi paçavralarıyla, bayır yukarı nefes nefese koştuğumu görünce irkildi.

"Sualtındakiler," demeyi başardım. "Selkiler. Geliyorlar. Kralı koruyun."

Tereddüt etmedi, benden kuşkulanmadı. Şövalyeleri topladığı gibi hep birlikte tahtın etrafını sardılar. Cardan hareketliliği şaşkınlıkla karşıladı, derken gözünde bir kıvılcım çaktı, panik belirtisiydi. Prens Dain'in taç giyme töreninde, Balekin'in katliama girişmesinin hemen öncesinde, Madoc'un emriyle tahtın etrafını kuşatan muhafızları hatırladığına hiç kuşku yoktu.

İzah etmeme fırsat kalmadan Sütağaç ormanından selkiler fırladı, kaygan bedenleri boyunlarına doladıkları inciler ve yosun halatlar haricinde çıplaklardı. Çalgıcılar sustu. Kahkahalar bıçak gibi kesildi.

Uyluğumdaki kınından uzun hançerimi çektim.

"Bu da nesi?" Cardan ayağa kalkarak hışımla sordu.

Bir dişi selki eğilerek selamladıktan sonra kenara çekildi. Sualtı seçkinleri arkadan geliyordu. Muhtemelen bir saat önce peydahlanan bacakları üzerinde yürüyerek, kavakların arasından süzülürcesine çıkıyorlardı. Entarileri, uzun ceketleri ve çorapları sırılsıklamdı ama hiç de mağdur bir halleri yoktu. Şıklıklarına rağmen vahşi görünüyorlardı.

Gözlerim kalabalıkta Nicasia'yı aradı, ancak o da demirci de ortadan kaybolmuştu. Locke tahtın kolçaklarından birine ilişti, dünyaya öyle bir bakışı vardı ki, Yüce Kral olmak o kadar mühim değildi, Cardan Yüce Kral değildi sanki.

Köpekbalığı derisinden yapılmışa benzeyen bir manto giymiş akça tenli bir adam "Majesteleri," dedi. Sesi bir garipti, konuşmamaktan ses telleri körelmiş gibi hırıltılıydı. "Sualtı Kraliçesi Orlagh, Yüce Kral'a iletilmek üzere bizimle bir mesaj yolladı. Müsaadenizi rica ediyoruz."

Cardan'ın etrafında yarım daire şeklinde toplanan şövalyeler safları sıklaştırdı.

Cardan hemen yanıt vermedi. Yerine oturdu. "Avcı Kameri şenliğine hoş geldiniz Sualtı halkı. Dans edin. İçin. Davetsiz misafirleri bile cömertçe ağırlamadığımızı hiç kimse söyleyemez."

Adam diz çöktü ama yüz ifadesi hiç de mütevazı değildi. "Gönül zenginliğiniz muazzam. Lakin hanımımızın mesajı iletilmedikçe katılmamız olanaksız. Bize kulak vermeniz şart."

"Şart demek? Pekâlâ," dedi Yüce Kral biraz sonra. Havalı bir hareket yaptı. "Ne diyormuş hanımefendi?"

Akça tenli adam ıslak mavi elbiseli, saçı örgülü bir kıza el etti. Kız ağzını açtığında dişlerinin incecik, korkunç sivri ve tuhaftır ki yarı saydam olduğunu fark ettim. Tekdüze bir nağme tutturarak şu mısraları okudu:

Denize damat lazım
Karaya da bir gelin
Ayrı düşmesinler diye.
Senin çehren bir fırtına.
Bir kez çalkalarsan denizi,
Dökeriz kanını.
İkinci kez çalkalarsan denizi,
Alırız toprağını.
Üçüncü kez çalkalarsan denizi,
Devirириz tahtını.

Kara halkı, saraylılar, müstediler, uşaklar ve seçkinler, hepsi fal taşı gibi açılmış gözlerle karşıladı bu dizeleri.

Locke sordu. "Bu bir evlenme teklifi mi?" Sanırım bir tek Cardan'ın duyacağını zannederek sordu ama o sessizlikte herkes duydu dediğini.

"Maalesef bir tehdit," diye karşılık verdi Cardan. Kıza, akça tenli adama, herkese hışımla baktı. "Mesajınızı ilettiniz. Bu safsataya aynı şekilde yanıt verebilecek durumum yok –aynı zamanda Saray Şairliği görevini de üstlenecek bir vekil atamadığım için pişmanım– ama ilk fırsatta bir kâğıda birşeyler karalayıp denize atarım, emin olabilirsiniz."

Bir an için hiç kimse kıpırdamadı, herkes yerine mıhlanmış gibiydi.

Cardan ellerini çırparak derya halkını irkiltti. "Ee?"

diye bağırdı. "Dans edin! Neşelenin! Bunun için gelmediniz mi?"

Sesi amirane çınlıyordu. *Göstermelik* bir Yüce Kral değildi artık; *sahiden* de Elfhame'in Yüce Kral'ı gibi gürlüyordu sesi.

Kötü bir his doğdu içime.

Sualtı seçkinleri, üzerlerinde ıslak kıyafetler ve ışıl ışıl incilerle, onu donuk bakışlarla seyrediyorlardı. Suratları o kadar ifadesizdi ki Cardan'ın bağırmasının onları kızdırıp kızdırmadığını çözemedim. Gelgelelim müzik tekrar başladığı anda perdeli elleriyle birbirlerine kenetlenip halay çekmeye, dalgaların altında da bunu zevkle yapıyorlarmışçasına hoplayıp kıvırtmaya giriştiler.

Bu karşılaşma süresince casuslarım saklandıkları yerden çıkmadı. Locke tahttan uzaklaşıp neredeyse çırılçıplak iki selkinin arasına sokuldu. Nicasia hâlâ ortalıkta yoktu. Dulcamara'ya bakındım ama onu da göremiyordum. Giyinik olsam da birisiyle resmi sıfatımla konuşmaya katlanamazdım. Leş kokulu tacı kafamdan alıp yere çaldım.

Üzerimdeki paçavrayı da yırtıp atasım vardı ama bunu yapmama fırsat kalmadan Cardan el ederek beni çağırdı.

Selam durdum. Ne de olsa bu gece kendi çapımda kraliçeydim. Neşe Kraliçesi, ama somurtkanından.

"Gittiğini sanıyordum," dedi pat diye.

"Ben de Neşe Kraliçesi nereye giderse gitsin başınızın üstünde yeri var sanıyordum," diye terslendim.

"Yaşam Heyeti saray dairemde toplansın," dedi. Sesi soğuk, mesafeli ve vakurdu. "Buradan ayrılır ayrılmaz ben de geleceğim."

Başımla onaylayıp kalabalığın arasından geçerek

uzaklaşırken iki şey dank etti kafama: Bir, bana bir emir vermişti; iki, itaat etmiştim.

* * *

Saraya varır varmaz heyete çağrı kâğıtları yolladım. Nicasia'nın nereye kaybolduğunu araştırsınlar diye de casuslarıma Kaparejder'le haber saldım. Cardan'ın verdiği yanıtı dinlemeden mekânı terk edeceği hiç aklıma gelmezdi, yine de Cardan'ın hislerinden emin olamadığı için rakip gördüğü bir oynaşı vuran biri belki de bunu duymak bile istememişti.

Cardan'ın savaş çıkartmaktansa onunla evlenmeyi yeğleyeceğine inansa da, bu durum ortadan kayboluşunu pek açıklamıyordu.

Dairemde elbiselerimi çabucak sıyırıp yıkandım. Leş gibi mantar ve is kokusundan da, aşağılanma duygusundan da arınmak istiyordum. Eski giysilerime kavuşmak bir nimet gibi geldi. Açık toprak rengi bir elbise kaptım, mevcut konumum için fazla sadeydi ama bir o kadar da rahattı. Saçımı gelişigüzel arkada toplayıp bağladım.

Tatterfell ortalıkta gözükmüyordu, ama uğradığı belliydi. Odalar derli topluydu, her şeyim ütülenip dolaba asılmıştı.

Masamda bana gönderilmiş bir zarf buldum: *Yüce Kraliyet Ordusunun Baş Generalinden Majestelerinin Vekiline.*

Yırtarak açtım. İçindeki not zarfın üzerinde yazandan kısaydı:

Hemen karargâha gel.
Heyeti bekleme.

Yüreğim küt küt attı. Mesaj elime ulaşmadı ayağına yatarak gitmemeyi düşündüm ama öyle yaparsam korkaklık etmiş olurdum.

Eğer Madoc hâlâ bir dalavereyle Meşe'yi tahta oturtma ümidi besliyorsa deniz ve kara evliliğine izin veremezdi. En azından bu konuda tümüyle ondan yana olduğumu biliyor da olamazdı. Elindeki kartları açmasını sağlamak için iyi bir fırsattı bu.

Bu yüzden gönülsüzce karargâhının yolunu tuttum. Oraya aşinaydım. Çocukluğumda Periler Diyarı haritasının serili olduğu şu koca ahşap masanın altında oynardım. Masada hanedanlıkları ve orduları temsilen ufacık yontma figürler olurdu. Vivi onlara "babamın oyuncakları" derdi.

Karargâha girdiğimde içerisi loştu. Sert döşekli koltukların yanındaki masada yanan mumlar iyice erimişti. Yanıbaşımda vahşi planlar yapılırken o koltuklardan birine kıvrılıp kitap okuduğumu hatırlarım.

Tam da o koltukta oturan Madoc beni görünce kalkıp karşısındaki koltuğa buyur etti, dengiymişim gibi. İlginçtir, bana karşı özenli davranıyordu.

Strateji tablasında sadece birkaç figür vardı. Orlagh, Cardan, Madoc ve dikkatli bakana dek tanıyamadığım bir figür daha. Meğer kendime bakıyormuşum, tahtadan yontulmuş bir kopyamdı bu. Vekil. Casusbaşı. Kralkılan.

Tablaya figürümün konulması için ne yaptım diye korktum birden.

"Notunu aldım," dedim, bir koltuğa geçerek.

"Bu gecenin ardından, yaptığın seçimlerin bir kısmını nihayet tekrar gözden geçirirsin sanıyordum," dedi.

Konuşmaya yeltensem de pençe gibi elini kaldırıp lafı ağzıma tıktı. "Yerinde olsaydım," diye devam etti, "gururumdan, aksini yapıyormuş gibi davranabilirdim. Peri halkı yalan söyleyemez, malum, dilimiz dönmez yalana. Ama kandırabiliriz. Kendi kendimizi kandırmaya her fani gibi biz de meyilliyiz."

Neşe Kraliçesi ilan edilip saraylıların alay konusu olduğumu bilmesi içimi sızlattı. "Ne yaptığımı bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Eh," dedi lafını tartarak, "kuşkuluyum. Gördüğüm kadarıyla en genç ve en aptal prenslerin önünde kendini küçük düşürüyorsun. Sana bir şey mi vaat etti?"

Onu birden terslemeyeyim diye yanağımı dişledim. Kendimi ne kadar rezil hissettiğimin önemi yoktu, aptallık ettiğimi düşünüyorsa sahiden de aptal durumuna düşmüşüm demekti. "Yüce Kral'ın vekiliyim, değil miyim yoksa?"

Saraylıların kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınlamıyormuş gibi davranmak zordu. Şu mantarların leş kokusu hâlâ saçımdaydı, Cardan'ın iğrenç sözleri hâlâ belleğimdeydi.

Azap gibi. Tüyler ürpertici. Acıklı.

Madoc iç geçirip önünde ellerini açtı. "Eldred en küçük oğluna niçin hiç ilgi göstermedi biliyor musun? Bapçük oğluna niçin hiç ilgi göstermedi biliyor musun? Bapçük oğluna niçin hiç ilgi göstermedi biliyor musun? Baphen oğlanın doğumunda yıldız falına bakınca bahtsızlık gördü. Buna rağmen Cardan Kan Tacı'nı taktığı sürece, babasına olduğu gibi ona da kati surette bağlıyım, tıpkı Dain'e ve hatta Balekine'e bağlı olacağım gibi. Taç giyme töreninde doğan fırsatı –kaderin gidişatını değiştirme fırsatını– kaçırdım."

Duraksadı. Farklı şekilde dile getirse de bu son söyle-

diğinin anlamı şuydu: O fırsatı kaçırmıştı çünkü ondan çalmıştım. Oak'un Yüce Kral olamayışının, Madoc'un da nüfuzunu kullanamayıp Elfhame'e kendi damgasını vuramayışının sebebi bendim.

"Oysa sen," dedi Madoc, "sözlerle bağlı değilsin. Ettiğin yeminlerden dönebilirsin..."

En son Yaşam Heyeti toplantısından ayrıldığımızda beraber yürürken bana söylediklerini hatırladım: *Seni bağlayan bir yemin yok. Hamlenden pişmansan başka hamle yap. Oynayacak oyun çok.* Bu mevzuyu biraz daha açmak için bu anı beklemişti belli ki.

"Cardan'a ihanet etmemi istiyorsun," dedim, sırf lafı dolandırmamak amacıyla.

Kalkıp beni strateji tablasına çağırdı. "Sualtı Kraliçesi'nin kızından neler duydun bilmiyorum ama bir zamanlar Sualtı Diyarı da burası gibiydi. Bir sürü derebeylik vardı, idarecileri arasında da selkiler ve merfolklar. Orlagh iktidara geçtiğinde küçük çaplı idarecileri tek tek avlayıp katletti ki tüm Sualtı Diyarı yalnızca kendisine hesap versin. Başını ezemediği çok az sayıda deniz hükümdarı kaldı, az sayıdaki çok ücra yerlerin, az sayıdaki çok güçlü hükümdarları. Ancak Cardan'ı kızıyla evlendirirse aynı şeyi karada yapması için Nicasia'yı zorlayacağına emin olabilirsin."

"Ufak çaplı hanedanlıkların hükümdarlarını mı katlettirecek?" diye sordum.

Gülümsedi. "Tüm hanedanlıkların hükümdarlarını. Muhtemelen zincirleme cinayetlere ilk başta kaza süsü verilecek, ya da akılsızca verilmiş emirlerin sonucu gibi gösterilecek. Başka bir kan banyosu da yaşanabilir."

Onu dikkatle süzdüm. Ne de olsa en son yaşanan kan

banyosunda onun da parmağı vardı. "Orlagh'ın felsefesine karşı mısın yani? Tahtın ardındaki güç sen olsaydın tıpatıp aynısını yapmaz mıydın?"

"Denizdekilerin hayrına yapmazdım," dedi. "O burayı mandası yapmak istiyor." Masaya uzanıp Orlagh'ı temsil eden figürü aldı. "Mutlak egemenlik için dayatılmış barıştan yanadır o."

Tablaya baktım.

"Beni etkilemek istiyordun," dedi. "Tahmininde haklıydın, beni geride bırakana kadar senin gerçek potansiyelini göremezdim. Etkilendim say Jude. Ancak birbirimizle kavga etmeyi bırakıp ortak çıkarımıza, yani iktidara odaklanırsak ikimiz için de daha iyi olur."

Son cümlesinde bir uğursuzluk vardı. İltifat kisvesine büründürülmüş bir tehditti. Devam etti. "Ama şimdilik benim safıma geri dön. Sana karşı harekete geçmeme gerek kalmadan geri dön."

"Geri dönmekle neyi kastediyorsun?" diye sordum.

Bakışlarıyla beni tarttı, acaba ne kadarını yüksek sesle dile getirsem diye düşünür gibi bir hali vardı. "Bir planım var. Zamanı gelince yürürlüğe koymama yardım edebilirsin."

"Katkımın olmadığı ve bana ayrıntısıyla anlatmayacağın bir plan mı?" dedim. "Ya çoktan kavuştuğum iktidar daha çok ilgimi çekiyorsa?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Öyleyse kızımı çok iyi tanımıyorum demektir. Çünkü benim tanıdığım Jude, bu gece oğlanın sana ettikleri yüzünden onun yüreğini sökerdi."

Şenlikte rezil edilişim yüzüme vurulunca parladım. "Çocukluğumdan beri Periler Diyarı'nda küçük düşürül-

meme göz yumuyorsun. Perilerin beni incitmesine, benimle alay etmelerine, beni sakatlamalarına izin veren sensin." Elimi kaldırdı ve ucunu muhafızlarından birinin ısırıp kopardığı parmağımı gösterdi. Aynı elimin avucundaki yara izi de, kendi elime hançer saplamaya zorlayan Dain'den yadigârdı. "Efsunlanarak bir şenliğe götürüldükten sonra tek başıma ağlardım. Şu kadarını söyleyeyim, bu geceki aşağılanmam ile sırf senin menfaatin için yakınmadan katlandığım diğer aşağılanmalar arasındaki tek fark, bu seferkine kendi menfaatim için katlanmamdı."

Madoc sarsılmış görünüyordu. "Bilmiyordum."

"Bilmek istemiyordun ki," diye karşılık verdim.

Bakışları tablaya kaydı; üzerindeki piyonlara, beni temsil eden ufacık figüre. "Argümanın yaman darbe oldu, beni tam ciğerimden vurdu, yine de beni bertaraf etmeye yeter mi emin değilim. Oğlanın buna değmeyeceğini..."

Kapı açılıp da Randalin kafasını içeri uzatmasa daha konuşurdu. Adam makam cübbesini apartopar üzerine geçirip gelmiş gibi görünüyordu. "Oh, ikiniz de buradaymışsınız. Güzel. Toplantı başlamak üzere. Acele edin."

Kapıya yöneldiğim anda Madoc koluma yapıştı. Konuşmaya kısık sesle devan etti. "Bize bunun yaşanacağını söylemeye çalışmıştın. Bu gece senden tek ricam, vekil olarak nüfuzunu kullanman ve Sualtı Diyarı'yla yapılacak herhangi bir bağlaşmayı önlemendir."

"Olur," dedim, Nicasia da aklımdayadı Oak da, yaptığım onca plan da. "Buna garanti verebilirim."

13. Bölüm

Yaşam Heyeti, Yüce Kral'ın devasa dairesinde, kökler tarafından sarmalanan dikenli çiçeklerle bezeli Yeşilfunda sülalesi armasını taşıyan bir masanın etrafında toplandı.

Nihuar, Randalin, Baphen ve Mikkel oturmuştu, odanın tam ortasında dikilen Fala ise kısa bir şarkı söylüyordu:

Balıklar. Balıklar. Ayaklanıyorlar.
Balıkla evlenen muradına erer.
Kızart onu tavada, ayıkla kılçıklarını.
Balık kanı buz etsin tahtını.

Cardan masadakileri hor görürcesine abartılı bir tavırla kendini en yakın kanepeye attı. "Saçmalık bu! Nicasia nerede?"

"Bu teklifi tartışmalıyız," dedi Randalin.

"*Teklif mi?*" diye terslendi Madoc, bir koltuğa geçip. "Teklifin sunumuna baksanıza, sanki denizden korkuyo-

ruz da oradan gelen her talebe boyun eğiyoruz gibi görünmeden bu evliliğin gerçekleşebileceğinden kuşkuluyum."

"Belki o beceriksizlerin elinden bu kadarı geliyordur," dedi Nihuar.

"Hazırlanmak için vaktimiz var," dedi Madoc. "Madem kraliçe savaş istiyor, biz de savaşırız. O denizlerin kökünü kuruturum da Elfhame'in Orlagh'ın gazabına uğramasına izin vermem."

Savaş. Ben de Madoc'un buna atlayacağından korkuyordum, üstelik bu kez kışkırtılmasına bile gerek kalmamıştı.

"İyi ya," dedi Cardan, yattığı yerde sızmak üzereymiş gibi gözlerini yumarak. "O zaman benim bir şey yapmama gerek yok demektir."

Madoc dudak büzdü. Randalin biraz bozuldu. Uzun zamandır Cardan'ın Yaşam Heyeti toplantılarına katılmasını istiyordu, oysa şimdi onun huzurunda ne yapacağını şaşırmış gibi bir hali vardı.

"Nicasia'yı eşiniz yerine odalığınız olarak alabilirsiniz," dedi Randalin. "Karaya ve denizlere hükmedecek bir varis doğurur size."

Cardan terslendi. "Orlagh'ın emriyle evlenmeyeceğim de üreyecek miyim?"

"Jude'un fikrini duymak isterim," dedi Madoc, beni muazzam şaşırtıp.

Heyette herkes dönüp bana baktı. Madoc'un sözleri karşısında dumura uğramış gibiydiler. Toplantılarda onlar ile Yüce Kral arasında yalnızca bir iletken boru kadardır değerim. Oysa şimdi, kral bizzat katıldığı için, herkesin konuşmamı bekliyor olması beni strateji tahtasındaki şu küçük tahta figürlerden farksız kılıyordu.

"O nereden icap etti?" Randalin merak etmişti.

"Çünkü daha önce ona kulak asmadık. Sualtı Kraliçesi'nin bize saldırmaya hazırlandığını haber vermişti. Onu dinleseydik şu anda stratejimizi kuruyorduk."

Randalin surat ekşitti.

"Doğruya doğru şimdi," dedi Nihuar, bu yetki çatışmasına bir izahat getirmeye çalışırcasına.

"Başka bildikleri varsa belki onları da bize anlatır," dedi Madoc.

Mikkel'in kaşları kalktı.

Baphen sordu. "Başka şeyler de mi var?"

"Jude?" Madoc söz verdi.

Söyleyeceklerimi tarttım. "Dediğim gibi, Orlagh bir süredir Balekin'le irtibat halinde. Onun kraliçeye ne gibi bilgiler sızdırdığını bilmiyorum ama derya halkı ona sürekli hediyeler ve mesajlar taşıyor."

Cardan şaşırmış ve alenen sıkkın görünüyordu. Heyete çıtlatmama rağmen Balekin ve Sualtı Diyarı meselesini ona anlatmayı ihmal ettiğimi yeni anlamıştım. "Nicasia konusunu da biliyor muydun?" diye sordu.

"Ben, ee..." Bocaladım.

"Heyet karşısında hep böyle ketumdur kendisi," dedi Baphen, muzip bir bakışla.

Sanki bana kulak asmamaları benim suçumdu.

Randalin dik dik baktı. "Bunları nasıl öğrendiğini hiç açıklamadın."

"Sır saklıyor muyum diye soruyorsanız aynısını rahatlıkla ben de size sorabilirim," diye hatırlattım. "Daha önce sırlarımla hiç ilgilenmiyordunuz."

"Toprağın prensi, dalgaların prensi," dedi Fala. "Ko-

deslerin prensi, düzenbazların prensi."

"Balekin strateji uzmanı değildir," dedi Madoc, Eldred'in infaz edilmesinde parmağının olduğunu itiraf etmiş sayılırdı. "Hırslıdır ama. Gururludur da."

"Bir kez çalkalarsan denizi, dökeriz kanını," dedi Cardan. "Oak'u kastediyorlar sanırım."

Madoc'la göz göze geldik. Hemfikir olduğumuz tek konu varsa o da Oak'un güvenliğiydi. Hem casusların hem de şövalyelerin onu harıl harıl aradığı bu topraklardan uzakta olmasından memnundum. Eğer Cardan bu mısranın anlamını doğru yorumluyorsa, Oak'u korumak için ilave önlemler almamız gerekebilirdi.

"Sualtındakiler Oak'u kaçırmayı planlıyorlarsa, muhtemelen Balekin'e taç vaadinde bulunmuşlardır," dedi Mikkel. "Tacı takmak için bir kişi daha gerektiği için aynı sülaleden sadece iki kişi kalması daha güvenli. Üç fazla kalabalık. Üç kişi olması tehlikeli."

Cardan'a suikaste kalkışmasına fırsat vermeden birinin Balekin'i gebertmesi gerek demenin dolambaçlı yoluydu.

Balekin'in ölmesi benim de umurumda değildi, ama Cardan abisinin idamına en başından beri inatla karşıydı. Gölgeler Meclisi'nde bana ettiği bir laf hâlâ aklımda: *Ahlaksız olabilirim, ama tek meziyetim var, katil değilim.*

"Tavsiyenizi aklımda tutacağım danışmanlar," dedi Cardan. "Şimdi, Nicasia'yla görüşmek istiyorum."

"Ama henüz kararımızı vermedik..." dedi Randalin, ama Cardan'ın adeta dağlayıcı kor bakışlarıyla karşılaşınca gerisini getiremedi.

"Jude, git getir kızı," dedi Elfhame'in Yüce Kralı. *Bir emir daha.*

Dişlerimi sıkarak kalktım ve kapıya gittim. Hayalet beni bekliyordu. "Nicasia nerede?" diye sordum.

Kakalak'la beraber kızı benim daireme tıkmışlardı. Tablosunu yaptırmak üzere poz verircesine, boz güvercin rengi elbisesiyle divanıma sere serpe yayılmıştı. Apar topar ortadan kaybolmasının sebebi seyirci karşısına çıkmadan önce üzerini değiştirmek miydi diye merak ettim.

"Aman da bakın kimler gelmiş," dedi beni görünce.

"Yüce Kral seni huzuruna çağırıyor," dedim.

Tuhaf bir gülümsemeyle karşılık verip kalktı. "Umarım doğrudur."

Koridora çıktı, şövalyelerin önünden geçtik. Aynı anda hem heybetli hem de zavallı görünüyordu, Cardan'ın dairesinin koca kanatlı kapıları açıldığındaysa başı dik girdi içeri.

Ben yokken bir uşak çay getirmişti. Alçak sehpanın ortasında koca bir demlik duruyordu. Cardan dumanı tüten bir fincanı narin parmaklarıyla çoktan kafese almıştı.

"Nicasia," dedi ağzını yaya yaya. "Anan ikimize de bir mesaj yollamış."

Nicasia heyetteki diğerlerine kaşlarını çatarak baktı, ne buyur otur diyen vardı ne de bir fincan çay ikram eden. "Bunu tertipleyen kendisi, ben değilim."

Cardan öne eğildi, artık uyku mahmuru veya sıkkın değildi, her zerresiyle ürkütücü bir peri lorduydu, donuk bakışlı ve had safhada etkileyiciydi. "Belki, ama bahse varım önceden haberdardın. Benimle oynama. Birbirimizi katakulliye gelmeyecek kadar iyi tanıyoruz."

Nicasia bakışlarını yere eğdi, kirpikleri yanağına sürtü. "Annem farklı bir bağlaşma arzuluyor." Heyetin naza-

rında uysal ve mütevazi görünüyordu belki, ama ben o kadar aptal değildim.

Cardan ayağa kalktı, fincanını duvara çarptığı gibi tuzla buz etti. "Sualtı Kraliçesi'ne söyle, bir daha beni tehdit etmeye kalkarsa kızı gelinim değil tutsağım olur."

Nicasia allak bullak oldu.

Randalin nihayet lafa girdi. "Derya halkının kızına birşeyler fırlatalım diye toplanmadık."

"Küçük balık," dedi Fala, "bacaklarını da al git, anca yüzersin."

Mikkel bir kahkaha patlattı.

"Aceleci olmayalım," dedi Randalin çaresizce. "Prenses, Yüce Kral'a biraz daha düşünme payı verin."

Cardan'ın bu teklif karşısında eğleneceğinden, ihya olacağından ya da baştan çıkacağından endişeleniyordum. Aksine, küplere bindiği ortadaydı.

"İzin verin annemle konuşayım." Nicasia salona göz gezdirerek bir heyete bir bana baktı, sonra da bizi dışarı çıkartmaya Cardan'ı ikna edemeyeceğini anlamış gibi süngüsü düştü. Ardından çok zekice bir hamleyle sadece Cardan'a bakarak, bize yokmuşuz muamelesi yaparak konuştu. "Denizler hırçındır, Kraliçe Orlagh'ın yöntemleri de öyledir. Rica etmesi gereken yerde emreder, ama bu demek değildir ki istekleri bilgelikten yoksundur."

"Benimle evlenir miydin yani? Denizi karaya bağlar, hepimizi sefalet çatısı altında mı toplardın!" Cardan bir zamanlar sırf bana reva gördüğü bir hışımla süzdü onu. Dünya tersine dönmüş gibi hissediyordum.

Ne var ki Nicasia geri adım atmadı. Aksine, bir adım

yaklaştı. "Efsane olurduk," dedi. "Efsaneler mutluluk gibi eften püften şeyleri dert etmezler."

Derken, izin falan istemeden, arkasını döndüğü gibi çıkıp gitti. Muhafızlar emir beklemeden iki yana çekilip ona yol verdiler.

"Aa," dedi Madoc. "Hanım kızımız şimdiden kraliçe havalarına girmiş."

"Çıkın," dedi Cardan, hiç kimse tepki vermeyince de elini deli gibi sallayarak kışkışladı. "Dışarı! Dışarı. Odada ben yokmuşum gibi müzakereye devam etmek istediğinize eminim, o yüzden gidin ve benim olmadığım bir yerde tartışın. Gidin ve daha fazla canımı sıkmayın."

"Affedersiniz," dedi Randalin. "Bizim niyetimiz sadece..."

"Dışarı!" dedi Cardan, bu noktada Fala bile kapıya seğirtti.

"Jude hariç," diye seslendi. "Sen kal biraz."

Sen. Ona döndüm, gece yaşadığım kepazeliğin hararetini hâlâ tenimdeydi. Tüm sırlarımı ve planlarımı düşündüm, Sualtı Diyarı'yla savaşa girersek ne olurdu halim, neleri riske attım, neleri çoktan yitirdim diye kaygılıydım.

Söz dinledim, Yaşam Heyeti'nin son üyesi de odayı terk edene dek bekledim.

"Bana bir daha emir verirsen," dedim, "asıl kepazelik neymiş sana gösteririm. Locke'un oyunları sana edeceklerimin yanında hiç kalır."

Bunu dedikten sonra da diğerlerinin arkasından koridora çıktım.

* * *

Gölgeler Meclisi'nde olası hamleleri kafamda tarttım. *Balekin'i öldür.* Mikkel, bu olası cinayetin, sualtındakilerin tacı Cardan'ın başından çalmalarını zorlaştıracağını ima ederken yanılmıyordu.

Cardan'ı başkasıyla evlendir. Marrow Ana hatırıma gelince müdahale ettiğime neredeyse pişman oldum. Cardan kocakarının kızını eş olarak alsaydı, belki Orlagh böyle bir izdivaca çöpçatanlık etmeye kalkışmazdı.

O zaman da başka sorunlar yaşardım tabii ki.

Gözlerimin arkasına bir baş ağrısı saplandı. Burnumu ovuşturdum.

Taryn'in düğününe çok az kalmıştı, Oak'un gelmesine sayılı günler vardı. Orlagh'ın Elfhame'e yönelttiği tehdit henüz tazeyken bu ziyaretin düşüncesi bile hoşuma gitmiyordu. Oak, strateji tablasındaki en değerli piyondu, Balekin için hayati önem taşıyordu, Cardan içinse fazla tehlikeliydi.

Balekin'le en son görüşmemi anımsadım, muhafız üzerindeki nüfuzunu, sürgündeki bir kral gibi davranmasını. Vulciber'den aldığım tüm duyumlar bu durumun hiç de değişmediğini gösteriyordu. Lüks taleplerde bulunuyordu, denizden gelen misafirlerini ağırlıyor, onlar da giderken geride su birikintileri ve inciler bırakıyorlardı. Onlara neler anlatıyordu, ne sözler veriyordu merak ediyordum. Nicasia'nın atıfta bulunduğu önemsizliğine rağmen, Balekin tam tersi kanaatte olsa gerekti.

Derken başka bir şey aklıma geldi: Bana annemi anlatmak için can atan kadın. Eğer uzun zamandır orada yatan bir mahkûm, özgürlüğü uğruna bu tür bir bilgiyi satmaya istekliyse, belki başka bilgiler de satmayı kabul ederdi.

Neler sorsam diye düşünürken Balekin'den bilgi koparmak yerine *ona* bilgi sızdırmanın daha faydalı olacağını düşündüm.

Eğer mahkûmu annemle ilgili sorular yöneltmek için geçici olarak kodesten çıkarttırdığım izlenimini verirsem, belki kulağına bir miktar kar suyu da kaçırabilirdim: Oak'la ilgili bilgi kırıntıları, nerelerde olduğuna veya savunmasızlığına dair bir şeyler. Başkasına yetiştirirken yalan söyleyemezdi; gerçeği duyduğunu ve gerçeği konuştuğunu sanırdı.

Biraz daha düşününce anladım ki bunun için çok erkendi. O anda bana lazım olan, mahkûma daha basit bilgi kırıntıları sızdırmaktı, kontrol edip doğrulayabileceğim bilgiler olmalıydı ki kadının sağlam bir kaynak olduğuna dair şüphem kalmasın.

Balekin, Cardan'a bir mesaj yollamak istiyordu. İsteğini yerine getirmeye bakacaktım.

Gölgeler Meclisi, Elfhame vatandaşlarının resmi evrak işlerini de yapmaya başlamıştı, ama mevcut tomarlar, Balekin hariç Kule'deki hiçbir mahkâmu kapsamıyordu. Bomba'nın koridorun ucundaki yeni kazılmış ofisine gittim.

İçeride, bir günbatımı tablosuna hançer fırlatıyordu.

"Beğenmedin mi?" dedim, tuvali işaret ederek.

"Beğendiğim bir resimdir," dedi. "Böyle daha güzel oldu."

"Unutuş Kulesi'ndeki bir mahkûmla işim var. Bizim çömezlerin bir kısmına yetecek sayıda üniformamız var mı? Oradaki şövalyeler beni tanıyor. Vulciber işleri biraz kolaylaştırabilir ama riske girmemeyi yeğlerim. En iyisi birkaç sahte evrak hazırlayıp bir soruşturma için kadını dışarı çıkarttırmak."

Kaşlarını çatarak dikkat kesildi. "Kimi istiyorsun?"

"Bir kadın." Bir müsvedde alıp elimden geldiğince zemin katın krokisini çizdim. "Üst kattaydı. Şurada. Tek başınaydı."

Bomba kaşlarını çattı. "Kadını tarif edebilir misin?

Omuz silktim. "Zayıf, boynuzlu. Güzeldi bence. Hepiniz güzelsiniz."

"Ne tür boynuz?" Bomba aklında bir şey tartar gibi kafasını yana eğerek sordu. "Düz mü, kıvrık mı?"

Hatırımda kaldığı kadarıyla kendi kafamı işaret ederek yerini gösterdim. "Küçüktü. Keçi gibi galiba. Bir de kuyruğu vardı."

"Kule'de çok fazla Peri mahkûm yok," dedi Bomba. "Tarif ettiğin kadın..."

"Onu tanıyor musun?" dedim.

"Onunla tek kelime konuşmuş değilim," dedi Bomba. "Ama kim olduğunu anladım... Ya da eskiden bildiğim biri diyeyim. Eldred'e oğul veren oynaşlardan biri. O kadın Cardan'ın annesi."

14. Bölüm

Dain'in eski masasında parmaklarımı tıkırdatırken Kakalak mahkûmu içeri getirdi.

"Adı Asha," dedi. "*Lady* Asha."

Asha zayıftı, teni de biraz griye çalacak kadar solgundu. Kristal kürede gülüşünü gördüğüm kadına pek benzemiyordu.

Şaşkınlıktan afallamış bir halde içeriye göz gezdirdi. Unutuş Kulesi'nden uzaklaştığına sevindiği aşikârdı. Bakışları açtı, bu nispeten yavan odanın her ayrıntısını yutuyordu.

"Suçu neymiş?" diye sordum, bilmezlikten gelerek. Oyuna gelip kendisinden daha çok bahseder diye umuyordum.

Kakalak rol icabı homurdandı. "Eldred'in oynaşıydı, ondan bıkınca Kule'ye sepetledi."

Olayın ardında daha fazlasının yattığına kuşku yoktu, yine de öğrendiğim kadarıyla Yüce Kral'ın başka bir sevgilisinin ölümü de vardı işin içinde, bir de Cardan her nasılsa suça iştirak etmişti, ama hepsi bu kadardı.

"Talihsizlik," deyip masamın önündeki iskemleyi gösterdim. Beş ay önce Cardan'ı bağladığım iskemleydi. "Oturun."

Simasında oğlunu gördüm: Aynı aşırı çıkık elmacık kemikleri, aynı dolgun dudaklar.

Oturur oturmaz delici bakışlarını bana dikti. "Dilim damağıma yapıştı."

"Sahi mi?" diye sordu Kakalak, kara diliyle kendi dudağını yalayıp. "Belki bir kadeh şarap susuzluğunuzu giderir."

"Bir de üşüyorum," dedi kadın ona. "İliklerime kadar üşüyorum. Deryalar gibi buz kestim."

Kakalak bana imalı bir bakış attı. "Siz Gölgeler Kraliçemizin huzurunda oturun, ben gerisinin icabına bakarım."

Bu kadar abartılı bir unvanı hak edecek ne yaptığımı bilemedim, hatta dev bir troll'e "Ufaklık" lakabı yakıştırılmış gibi abes kaçacağından korktum, oysa kadın etkilenmiş görünüyordu.

Kakalak dışarı çıkıp bizi başbaşa bıraktı. Bomba'yı ve sırrını düşünerek bir an arkasından bakakaldım. Sonra Lady Asha'ya döndüm.

"Annemi tanıdığınızı söylemiştiniz," diye anımsattım, sahiden merak ettiğim konuya nasıl geleceğimi bulana dek dilini böyle çözerim umuduyla.

Yüz ifadesi birazcık şaşkındı, sanki ortam dikkatini fazla dağıtınca buraya neden geldiğini unutmuş gibiydi. "Ona çok benziyorsunuz."

"Sırlar," Üsteledim. "Onun sırlarını bildiğinizi söylemiştiniz."

Nihayet gülümsedi. "Eva eski hayatındaki *her şey-*

den mahrum kaldığı için her işi külfetli bulurdu. Periler Diyarı'na ilk geldiğinde eğlenceli bulmuştu gerçi. Herkese öyle gelir, ama eninde sonunda sıla hasreti duyarlar. Deryaları aşıp gizlice fanilerin arasına karışır, özlediği ufak tefek şeyleri geri getirirdik. Yumuşak dolgulu çikolata, parfüm, külotlu çorap... Bunlar Justin'den önceydi tabii."

Justin ile Eva. Eva ile Justin. Annem ve babam. Bu iki insanı Asha'nın benden daha iyi tanıdığı düşüncesiyle midem hopladı.

"Tabii," diye tekrarladım.

Masanın üzerinden öne eğildi. "Annenize benziyorsunuz. İkisine de benziyorsunuz."

Oğlun da sana benziyor, dedim içimden.

"Hadiseyi duymuşsunuzdur tahmin ediyorum," dedi Asha. "Anneniz ortadan kaybolmadan önce, Madoc'a izini kaybettirmek için babanızla bir olup kadının tekini öldürdü, cesedini de yaktılar. Size bunu anlatabilirim. Nasıl olduğunu anlatabilirim."

"Sizi anlatasınız diye buraya getirttim zaten," dedim. "Bildiğiniz her şeyi anlatabilesiniz diye."

"Sonra da beni gerisin geri Kule'ye mi tıkacaksınız? Olmaz. Bendeki bilginin bir bedeli var."

Yanıt vermeme kalmadan kapı açıldı. Kakalak elinde tepeleme peynir ve esmer ekmek dolu bir tepsi, bir de dutemanı tüten bir maşrapa sıcak şarapla içeri girdi. Omuzlarına bir harmani atmıştı. Yemeği bıraktıktan sonra battaniye gibi sarındı ona.

"Başka bir talebiniz var mı?" diye sordu.

"Az önce ondan bahsediyordu," dedim Kakalak'a.

"Özgürlük," dedi kadın. "Unutuş Kulesi'nden çıkarıl-

mak ve güvenli bir yoldan Insmoor, Insweal ve Insmire'ı terk etmek istiyorum. Ayrıca, Eflhame Yüce Kralı'nın serbest kaldığımı hiçbir şekilde öğrenmeyeceğine dair söz vermenizi istiyorum."

"Eldred öldü," dedim. "Endişelenecek bir şey yok."

"Yerine kimin Yüce Kral olduğunu biliyorum," diyerek düzeltti sertçe. "Serbest kaldığımı onun öğrenmesini kesinlikle istemem."

Kakalak'ın kaşları kalktı.

Kadın o sessizlikte şaraptan koca bir yudum aldı, peynirden koca bir lokma ısırdı.

Annesinin nereye gönderildiğinden Cardan'ın pek haberi olmadığı sonucunu çıkardım. Yüce Kral olduğundan beri onu hapisten çıkarmak şöyle dursun, görmek için bile kılını kıpırdatmaması bilinçliydi demek ki. Kristal kürede annesinin peşinden hayranlıkla bakan oğlan hatırıma geldi ve o günden bu yana neyin değiştiğini merak ettim. Kendi annemi hayal meyal anımsıyorum, yine de onu bir anlığına bile olsa görmek için her şeyi yapardım.

"Kıymetli bir şey anlatın," dedim. "Ona göre karar vereyim."

"Yani bugün elim boş mu döneceğim?" diye meraklandı.

"Karnınızı doyurup sizi kendi kıyafetlerimizle giydirmedik mi? Ayrıca, Kule'ye dönmeden evvel bahçeleri gezebilirsiniz. Çiçek kokularını içinize çekersiniz, çimenlere basarsınız," dedim. "Açık konuşayım. Geçmişte teselli aradığım yok, aşk hikâyelerine de meraklı değilim. Dinlemeye değer bir şey anlatırsanız ben de sizin için bir iyilik düşünürüm belki. Ama sakın size muhtacım sanmayın."

Dudak büzdü. "Pekâlâ. Anneniz, Vivienne'e hamiley-

ken Madoc'un hanesine bir kocakarı uğramış. Bu kocakarı yumurta kabuklarından fal bakarak bir kehanette bulunmuş. Ne demiş biliyor musunuz? Eva'nın çocuğu, Justin'in örste döveceği herhangi bir kılıçtan daha muazzam bir silah olacakmış."

"Vivi mi?" dedim.

"Eva'nın çocuğu demiş," dedi Asha. "Anneniz karnındaki çocuğu kastediyor sanmıştır herhalde. Belki de o yüzden kaçmıştır. Çocuğun kaderini değiştirmek için. Ama hiç kimse kaderden kaçamaz."

Sustum, suratım asıldı. Cardan'ın anası şaraptan bir yudum daha içti.

Duygularımı belli etmeye hiç niyetim yoktu. "Gene de yeterli değil," dedim, bu bilgiyi Balekin'e sızdırmanın hal çaresini düşünmeye odaklanmış durumdaydım, onu kurnazlıkla alt etmenin yolunu arıyordum. "Aklınıza daha iyi bir şey gelirse bana bir mesaj yollayabilirsiniz. Casuslarımız Unutuş Kulesi'ne girip çıkan mektupları takip ediyor, genellikle hepsi bir şekilde saraya ulaştırılıyor. Ne mesaj yollarsanız yollayın, kime yolladığınızın önemi yok, muhafızın eline bir kez geçti mi bize getirilir. Daha değerli bir şey hatırlarsanız bana haber salmanız kolay."

Bunu dedikten sonra kalkıp odayı terk ettim. Kakalak peşimden koridora çıkıp koluma dokundu.

Uzun bir süre tek kelime etmeden öylece dikilip zihnimi toplamaya çalıştım.

Kafasını iki yana salladı. "Yolda gelirken kadına ben de birkaç şey sordum. Saray hayatı onu mest etmiş gibi konuşuyordu; ettiği dansları, şarap içip şarkılar söylemelerini ballandıra ballandıra anlattı, Yüce Kral'a aba-

yı yakmış sanırsın. Cardan'ı, emzirsin diye yavruları ölü doğmuş ufacık bir kara kediye bırakmış."

"Cardan kedi sütüyle mi büyümüş?" dedim hayretle. Kakalak tüm hikâyenin ana fikrini ıskalamışım gibi yadırgayarak bakıyordu.

"Annesi kuleye yollandıktan sonra Cardan, Balekin'e verilmiş," dedi.

Eldred'in çalışma odasında bulduğum küre gene hatırıma geldi, Cardan'ın paçavralar içindeki hali, kadına mahzun bakışı, kadının da bir tek oğlan yaramazlık yapınca onunla ilgilenişi. Terk edilmiş bir prens; kedi sütü ve zulümle büyümüş, küçük bir hayalet gibi sarayda avare geziyor. Oyuk Yurt'taki kuleye gizlice girişimi anımsadım, Balekin'in silahşörlüğü kıvıramayan küçük kardeşini efsunlanmış bir faniye kırbaçlatmasını seyrettiğimi.

"Kadını kuleye geri götür," dedim Kakalak'a.

Kaşlarını kaldırdı. "Ebeveynini biraz daha anlatsın istemiyor musun?"

"Anlatırken büyük keyif alıyor. İstediğim bilgiye erişmek için ileride o kadar çok pazarlık yapmama lüzum kalmayacak." Ayrıca çok mühim tohumlar ekmiştim. Bundan sonra filizlenmesini bekleyecektim.

Yarım yamalak gülümsedi. "Hoşuna gidiyor değil mi? Bizimle oyun oynamak? İplerimizi çekiştirip dans etmemizi seyretmek?"

"Peri halkını mı kastediyorsun?"

"Aynısını fanilere yapmak da hoşuna gider diye tahmin ediyorum, ama elindekiyle idare ediyorsun." Kınar gibi konuşmuyordu, ama beni makaraya sardığı hissediliyordu. "Belki bazılarımız da işin çeşnisidir."

Kıvrık goblin burnunu eğip kafa tutar gibi bakarak bekledi yanıtımı. "İltifattan mı sayayım bunu?"

Bunun üzerine yüzünde gülücükler açtı. "Hakaret değil."

15. Bölüm

Giysiler ertesi gün geldi, kutular dolusu, bir sürü kaban, yarım bel ceketler, kadife pantolonlar, uzun çizmeler... Hepsi benden hem çok daha iyi hem de daha beter birisine, başka bir gaddara aitmiş gibiydi.

Giyindim, tam hazırlanmışken Tatterfell damladı. Saçımı tarayıp yeni bir tokayla tutturmak için ısrar etti. Kurbağa şeklinde, tek gözü de kimofan taşından bir tokaydı.

Eteği gümüş işlemeli siyah bir kaban giyip kendime bakarken kıyafeti seçen Taryn'in özenine hayran kaldım. Sadece bunu düşünmek istedim, başka bir şeyi değil.

Bir keresinde, seçkinlerin onu aşağılamasına şahit olduğum için bana biraz hınçlandığını itiraf etmişti. Acaba ben de aynı sebepten mi Locke'la yaşadıklarımı unutmakta güçlük çekiyordum, sırf Taryn biliyor diye, belki de o yüzden onu her gördüğümde kendimi yeniden aptal yerine konmuş gibi hissediyordum.

Yeni giysilerime bakarken, tüm bu cicilerin, beni umutlarımı ve endişelerimi anlayacak kadar iyi tanıyan

birisinden geldiği gerçeği kafama dank etti. Gerçekleştirdiğim tüm feci eylemleri, edindiğim korkunç becerilerin hepsini Taryn'e anlatmamıştım, yine de anlatmışım gibi seçmişti giysilerimi.

Üzerimde yeni giysilerle soluğu acil düzenlenen Heyet toplantısında aldım. Cardan'ın öfkeli mesajını Nicasia'nın Orlagh'a iletip iletmeyeceğini, (Fala'nın gündeme getirdiği) balıkların uçup uçamayacağı sorunsalını tartışmalarını dinliyordum.

"İster iletsin ister iletmesin," dedi Madoc. "Yüce Kral tavrını açıkça ortaya koydu. Evlenmeye yanaşmayacağına göre, Orlagh'ın tehditlerini uygulamaya geçeceğini varsayabiliriz. Yani kralın canına kast edecek."

"Çok hızlı gidiyorsun," dedi Randalin. "Anlaşma ihtimalini hemen gözardı mı edelim?"

"Anlaşmaya bel bağlamanın ne faydası var?" Mikkel göz devirerek Nihuar'a sordu. "Nasiğli hanedanlıkları temennilerle hayatta kalamaz."

Siğli temsilcisi ufacık böceksi ağzını büzdü.

"Yıldız falında büyük bir ayaklanma gözüküyor," dedi Baphen. "Yeni bir hükümdarın eli kulağında, ama neye alamettir, Cardan tahttan mı indirilecek, yoksa Orlagh devrilecek de Nicasia mı kraliçe olacak, kestiremiyorum."

"Bir planım var," dedi Madoc. "Oak çok yakında Elfhame'e gelecek. Oğlanın peşine adamlarını takınca Orlagh'ı suçüstü enselemeye niyetliyim."

"Olmaz," dedim. Hepsi şaşkınlıkla dönüp bana baktı. "Oak'u yem olarak kullanmayacaksın."

Madoc'un ani çıkışımdan hiç de gocunmuş gibi bir hali yoktu. "Dışarıdan bakınca öyle gözükebilir..."

"Çünkü öyle." Hışımla baktım. Oak'un Yüce Kral, Madoc'un da onun naibi olmasını en başından beri istememin gerekçeleri hâlâ geçerliydi.

"Orlagh, Oak'un peşindeyse, ne zaman vuracağını öğrenmemiz harekete geçmesini beklemekten iyidir. Bunu öğrenmenin en iyi yolu da fırsat yaratmaktır."

"O fırsatı *bertaraf* etmeye ne dersin?" dedim.

Madoc kafasını iki yana salladı. "Mikkel'in karşı çıktığı temennilerden farksız. Vivienne'e çoktan yazdım. Bir haftaya kadar gelmeyi planlıyorlar."

"Oak buraya gelemez," dedim. "Koşullar eskiden de kötüydü, ama şimdi daha beter."

"Fani dünyanın emin olduğunu mu sanıyorsun?" Madoc burun kıvırdı. "Sualtındakiler oraya erişemez mi sanıyorsun? Oak benim oğlum, ben de Elfhame'in Baş Generaliyim, işimi bilirim. Onu korumak için dilediğin hazırlığı yap, gerisini bana bırak. Sinir krizine lüzum yok."

Dişlerimi sıktım. "Sinir krizi mi?"

Dimdik baltı. "Kendi hayatını ortaya koymak kolay değil mi? Tehlikeyle barışmak. Oysa bir strateji ustası bazen başkalarını da riske atar, hatta sevdiklerini bile." Bana imalı bir bakış fırlatarak, galiba vaktiyle onu zehirlediğimi kafama kakıyordu. "Elfhame'in iyiliği için."

Ama ben yine dilimi ısırdım. Koskoca heyetin önünde girmek istediğim bir tartışma değildi bu. Hele ki haklılığımdan emin değilken.

Sualtındakilerin planlarını etraflıca öğrenmem gerekiyordu ve bunu hızla yapmalıydım. Oak'u riske atmaktan başka bir seçenek varsa bulmak vazifemdi.

Randalin, Yüce Kral'ın özel fedaisine dair sorular yö-

neltti. Madoc aşağı tabakadan hanedanlıkların orduya daha fazla asker takviyesi yapmasını talep etti. Hem Nihuar hem de Mikkel çeşitli itirazlar öne sürdü. Kelimeler üzerime boca ediliyordu sanki, aklımdan geçenleri boğarcasına.

Toplantı dağılırken bir uşak bana iki mesaj getirdi. Bir tanesi Vivi'dendi, saraya yollanmıştı, Taryn'in düğünü için gündüz saatlerinde gidip Oak, Heather ve onu Elfhame'e getirmemi rica ediyordu, hem de Madoc'un bahsettiğinden daha erken bir tarihte. İkincisi Cardan'dandı, beni taht odasına çağırıyordu.

İçimden söverek gitmeye yeltendim. Randalin beni kolumdan yakaldı.

"Jude," dedi. "Müsaadenle sana bir öğüdüm olacak."

Azarlanacaktım galiba.

"Vekil yalnızca kralın sözcüsü değildir," dedi. "Sen onun aynı zamanda sağ kolusun. General Madoc'la çalışmak hoşuna gitmiyorsa yeni bir Baş General bul, tercihen de daha önce ihanet etmemiş birini."

Heyet toplantılarında Randalin'in çoğu zaman Madoc'la geçinemediğini biliyordum ama onu safdışı bırakmak istediğinden hiç haberim yoktu. Gelgelelim Randalin'e Madoc'tan daha fazla güvenmiyordum.

"İlginç bir fikir," dedim, tarafsızlığımı yansıttığımı umarak, sonra da tüydüm.

* * *

İçeri girdiğimde Cardan'ı bir bacağını kolçağın üzerinden sarkıtarak tahtına yanlamasına yayılmış halde buldum.

Uykulu şenlik güruhu hâlâ büyük salonda, hâlâ tepeleme nevale dolu masaların etrafındaydı. Havada yeni sürülmüş toprak, yeni dökülmüş şarap kokusu vardı. Kürsüye yaklaştığım sırada Taryn'in bir halı üzerinde uyuduğunu gördüm. Tanımadığım bir peri oğlan yanında sızmıştı, kızın böceklerininkilere benzer uzun kanatları rüyasında uçuyormuşçasına arada bir seğiriyordu.

Cin gibi uyanık bir halde kürsünün kenarında oturan Locke müzisyenlere bağırıyordu.

Sinirlenen Cardan toparlanıp bacaklarını yere indirdi. "Tam olarak sorun nedir?"

Yarısı geyik vücutlu bir oğlan öne çıktı. Onu Avcı Kameri şenliğinden hatırlıyordum, çalgıcıydı. Konuşurken sesi titredi. "Özür dilerim Majesteleri. Lirim çalındı da ondan."

"Neyi tartışıyoruz burada?" dedi Cardan. "Lir burada mı yoksa aşırıp kaçtılar mı? Hırsız kaçtıysa kemancı çalsın madem."

"O çaldı." Oğlan diğer müzisyenlerden çimen saçlı birini gösterdi.

Cardan kaşlarını çatarak hırsıza döndü.

"*Benim* lirimin telleri gencecik yaşta ölen fani güzellerin saçlarından yapılmıştı," dedi çimen saçlı peri, tükürükler saçarak. "Aleti yapmak onlarca yılımı almıştı, bakımı da kolay değildi. Çaldığımda fanilerin matem dolu iniltileri duyulurdu. Af buyurun, muhterem şahsınızı bile ağlatabilirdi."

Cardan sabırsızca elini sallayarak geçiştirdi. "Böbürlenmen bittiyse sorayım, ne alaka şimdi? Ben sana *kendi* çalgını sormadım, *onunkini* sordum."

Çimen saçlı peri utandı herhalde ki derisi koyu yeşile döndü. Galiba derisinin rengi değil de kanının rengi öyleydi. "Çalgımı tek akşamlığına ödünç almıştı," dedi, geyik oğlanı parmağıyla gösterip. "Ondan sonra saplantı haline getirdi, sonra da imha etmeden rahat edemedi. Ben *onun* lirini tazminat olarak aldım sadece, onunkisi ne kadar adi olsa da bir şey çalmam şart."

"Bunların ikisini de cezalandırmak lazım," dedi Locke. "Yüce Kral'ı böyle eften püften mevzularla meşgul ettikleri için."

"Ee?" Cardan lirinin çalındığını iddia eden oğlana döndü yine. "Kararımı bildireyim mi?"

"Durun, yalvarırım," dedi geyik oğlan, endişeden kulakları seğiriyordu. "Onun lirini çaldığımda çalgısına canlarını ve saçlarını verenler benimle konuştu. Onlar lirin gerçek sahipleriydi. Çalgıyı imha ederek onları kurtarmış oldum. Kapana kısılmışlardı, anlarsınız ya."

Cardan bıkkınlıkla aniden arkasına yaslanınca kafasındaki taç yana kaydı. "Yeter," dedi. "İkiniz de hırsızsınız, hem de yeteneksiz cinsten."

"Ama çektikleri işkenceyi anlamıyorsunuz, o feryatlar..." Geyik oğlan Yüce Kral'ın huzurunda olduğunu anımsayınca birden eliyle ağzına kapayıp sustu.

"Meziyetin başlı başına bir ödül olduğunu hiç duymadın mı?" dedi Cardan keyifle. "Çünkü meziyet *başka* şeyle ödüllendirilmez."

Oğlan toynağıyla yeri eşeledi.

"Sen bir lir çalmışsın, karşılığında da kendi lirin çalınmış," dedi Cardan usulca. "Adalet yerini bulmuş." Çimen saçlı müzisyene döndü. "Sen de meseleyi kendince

çözmüşsün, o yüzden senin de mağdur olmadığını düşünüyorum. Ama ikinize de gıcık oldum. Ver şu çalgıyı."

İkisinin de keyfi kaçmıştı, ama çimen saçlı müzisyen öne çıkarak liri bir muhafıza teslim etti.

"İkiniz de bununla birer şarkı çalacaksınız, hanginiz daha hoş çalarsa alet onundur. Zira sanat meziyetten de bilgelikten de ötedir."

Geyik oğlan şarkısına başlarken ben de usulca basamakları tırmanıyordum. Cardan'ın tenezzül edip de müzisyenlere kulak vermesini beklemiyordum. Kararı dahiyane miydi yoksa alt tarafı hıyarlık mıydı karar veremedim. Acaba eylemlerini işime geldiği gibi mi yorumluyorum diye bir kez daha endişendim.

Müzik büyüleyiciydi, tenimi ürpertip iliklerime işledi.

"Majesteleri," dedim. "Beni mi çağırtmıştınız?"

"Aa, evet." Kuzgun karası saçı düşüp tek gözünü örttü. "Savaşa girdik mi?"

Bir an için ikimizden bahsediyor sandım. "Yok," dedim. "En azından bir sonraki dolunaya kadar hayır."

"Denizle savaşılmaz," dedi Locke, filozofça.

Cardan kıkırdadı. "Her şeyle savaşılır. Ama galip çıkmak başka meseledir. Haksız mıyım Jude?"

"Jude gerçek bir galip," dedi Locke sırıtarak. Sonra çalgıcılara bakıp ellerini çırptı. "Yeter. Sıra öbüründe."

Cardan, Cümbüşçübaşı'na itiraz etmeyince geyik oğlan liri çim saçlı periye gönülsüzce uzattı. Höyükte dupduru bir müzik çağlıyordu, coşkun tınısı yüreğimi hızlandırdı.

"Seni tutmayalım," dedim Locke'a.

Sırıttı. "Keyfim gayet yerinde," dedi Locke. "Kralla o

kadar kişisel veya mahrem bir şey konuşacağını hiç sanmıyorum."

"Bunu asla öğrenemeyecek olman yazık. Yaylan. Hemen." Randalin'in elimdeki gücü hatırlatan öğüdü aklımdaydı. Gücüm vardı belki ama babam olacak Baş General şöyle dursun, Cümbüşçübaşı'nı bile yarım saatliğine başımdan savmaya yetmiyordu.

Cardan "Git," dedi Locke'a. "*Sen* keyiflenesin diye çağırmadım onu."

"Çok pintisin. Sahiden önemsiyor olsaydın beni kaybetmezdin," Locke kürsüden hoplayarak inerken diyordu bunu.

"Taryn'i de eve götür," diye seslendim peşinden. Kardeşimin hatırı olmasa yumruğu çakardım suratına.

"Senin bu halini seviyor bence," dedi Cardan. "Yanaklarına al basmış, öfkeden köpüren halini."

"Neyi sevdiği umurumda değil," diye tersledim.

"Umursamaz *görünmeye* pek meraklısın." Sesi ruhsuzdu, yüzüne baktığımda ifadesini çözemedim.

"Neden buradayım?" dedim.

Bacağını kolçaktan indirip ayağa kalktı. "Sen." Geyik oğlanı işaret etti. "Bugün talihlisin. Lir sen de kalsın. İkiniz de bir daha gözüme gözükmeyin." Geyik oğlan yerlere kadar eğilir, çim saçlı peri süklüm püklüm uzaklaşırken Cardan bana döndü. "Gel."

Üstünlük taslamasını güçlükle sineye çekip peşinden kürsüyü indim. Taş merdivenin dibinde, yarısı sarmaşıkla örtülü, ufak bir kapının önünde durduk. Burayı daha önce hiç görmemiştim.

Cardan sarmaşık dallarını kenara itti, içeri girdik.

Ufak bir odaydı, gizli toplantılara ve atamalara ayrıldığı belliydi. Duvarlarını yosun bağlamıştı, üzerlerinde biten bodur mantarların ölgün parıltısı aydınlatıyordu ikimizi. Duruma göre kâh oturacağın kâh yayılacağın alçak bir kanepe vardı.

Uzun zamandır hiç olmadığı kadar başbaşaydık, hatta bana bir adım yaklaşınca yüreğim ağzıma geldi.

Cardan'ın kaşları kalktı. "Abim bana bir mesaj yolladı." Kâğıdı cebinden çıkarıp açtı.

Kelleni kurtarmak istiyorsan bana uğra.
Vekiline de bir tasma tak.

"Ee," dedi, notu bana uzatıp. "Ne işler çeviriyorsun?"

Rahat bir nefes aldım. Lady Asha'nın çıtlattığım bilgiyi Balekin'e yetiştirmesi uzun sürmemiş, akabinde Balekin'in harekete geçmesi de uzun sürmemişti. Haneme bir puan eklenmişti.

"Bazı mesajların eline geçmesini önledim," diyerek itiraf ettim.

"Bahsetmek de işine gelmemiş." Cardan'ın bana bakışı hınçlı değildi ama hoşnut olduğu da söylenemezdi. "Tıpkı Balekin'in Orlagh'la görüşmelerini veya Nicasia'nın benimle ilgili planlarını anlatmadığın gibi."

"Bak, Balekin tabii ki seninle görüşmek ister," dedim, konuyu değiştirmek amacıyla. Ona anlatmadığım mevzular listesindeki eksikler de acınacak ölçüdeydi zaten. "Sonuçta onun kardeşisin, o da kendi evinde hapis tutuluyor. Onu serbest bırakabilecek yegâne kişisin. Tahminimce affediciliğin üzerinde olsaydı onunla dile-

diğin zaman konuşabilirdin. Onun teşvik etmesine ihtiyacın yoktu."

"Ne değişti peki?" diye sordu, kâğıdı suratıma sallayarak. Sesi şimdi öfkeliydi. "Bunun elime geçmesine neden göz yumuldu?"

"Onun kulağına kar suyu kaçırdım," dedim. "Uzlaşma ihtimalim olan biri aracılığıyla."

"Peki bu küçük nota yanıt vermem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Prangaya vurularak huzuruna getirilmesini sağla." Kâğıdı elinden kapıp cebime tıktım. "Küçük görüşmenizde onun ne taleplerde bulunacağını duymak isterim, hele ki Sualtı Diyarı'yla bağlantısını senin bilmediğini sanıyorken."

Cardan'ın gözleri kısıldı. En kötü kısmı onu kandırıyor oluşumdu, bilgi esirgeyerek kandırıyordum onu. Uzlaşabileceğim söz konusu bilgi kaynağımın öz annesi olduğunu saklayarak.

Bunu tek başıma halletmemi istersin sanıyordum, diyesim geldi. *Hani güya ben idareciydim, sen de miş gibi yapıp keyfine bakıyordun ya, o yüzden.*

"Ona istediğini verene kadar başımın etini yiyecektir," dedi Cardan. "Kışkırtıp ağzından bir şey kaçırmasını sağlamak mümkün. Mümkün ama zayıf bir ihtimal."

Başımla onayladım, aradığım hamleyi strateji oyunlarıyla bilenmiş beynimin entrikacı bölümünde buldum. "Nicasia bildiği her şeyi anlatmıyor. Onu ne yapıp edip konuştur, sonra da öğrendiklerini Balekin'in aleyhine kullan."

"İyi de, sualtı prensesini işkence aletine bağlamanın siyasi bakımdan uygun bir çözüm olacağını sanmıyorum."

Ona yine bakakaldım. Dolgun dudaklarına, çıkık elmacık kemiklerine, acımasız güzelliğine. "İşkence aletine bağla demedim. Konuştur dedim. Nicasia'yı bizzat kenara çek ve onu baştan çıkar."

Kaşları kalktı.

"Öf, hadi ama," dedim, konuşurken kafamda bir plan şekilleniyordu, etkili olacağını bildiğim ama kesinlikle nefret edeceğim bir plan. "Ne zaman görsem etrafın sana sulanan kadınlarla çevrili."

"Ben *kralım*," dedi.

"Eskiden beri sana sulanıyorlar." Bunu dile getirmek zorunda kaldığım için kızgındım. Peri halkının ona düşkünlüğünün tabii ki farkındaydı.

Sabrı taşmış gibi bir hareket yaptı. "Eskiden derken sırf *prens* olduğum zamanı mı kastediyorsun?"

"Cazibeni kullan," dedim. Hem bıkkın hem sıkkındım. "Cilvelisindir, bilirim. Hem o da seni arzuluyordur. Zorlanmazsın."

Kaşları daha da kalktı sanki. "Önerinde ciddisin."

Bunun işe yarayacağına dair onu ikna etmek zorunda kalacağımı anlayınca derin bir nefes aldım. İkna edecek malzemem de hazırdı. "Şu gizli geçitten çıkan ve öpüştüğün kızı vuran kişi Nicasia," dedim.

"Beni öldürmeye kalkışan o muymuş yani?" dedi. "Cidden Jude, kaç tane sır saklıyorsun sen?"

Annesi aklıma gelince dilimi ısırdım. Çok sayıda. "Kıza ateş etmiş, sana değil. Seni yatakta başkasıyla görünce kıskanmış, iki el ateş etmiş. Berbat bir nişancı olması senin açından talihsizlik, başkaları açısından şans. O da seni arzuluyor derken uydurmadım, bana inanıyor musun şimdi?"

"Neye inanacağımı şaşırdım," dedi. BarGerçekten kızgındı, ya Nicasia'ya ya da bana, muhtemelen de ikimize birden.

"Yatağına girip sana sürpriz yapmak istemiş. Ona istediğini ver, edindiğin bilgiyle savaşa girmekten kurtuluruz."

Üzerime yürüdü, soluğu saçımı uçuşturacak kadar dibime yaklaştı. "Bana emir mi veriyorsun?"

"Yok," dedim irkilerek, göz teması kuramıyordum. "Ne münasebet."

Hiddetten kor kesilmiş kömür karası gözlerinin ta içine bakayım diye çenemi tutup kafamı çevirdi. "Öyle yapsam iyi olur demeye getiriyorsun madem. Olabilir. O konularda iyiyimdir. Pekâlâ Jude. Nasıl yapacağımı da söyle bari. Ona da aynı böyle yanaşırsam, böyle ta gözlerinin içine bakarsam hoşuna gider mi sence?"

Bedenen uyarılmış durumdaydım, hastalıklı bir arzu duyuyordum, yoğunluğundan utanıyordum.

Anladı. Anladığını anladım.

"Muhtemelen," dedim, sesim biraz titrek çıkıyordu. "Her zaman yaptığını yap."

"Üf, hadi ama," dedi, hışımla patlamamak için kendini zor tuttuğu sesinden belliydi. "Âşık rolü oynamamı istiyorsan en azından bir tavsiyede bulun bari."

Yüzüklü parmakları yanağımı okşadı, dudaklarımda gezinip boynuma indi. Başım döndü, afalladım. "Onu da böyle mi okşayayım?" diye sordu, işveli bakışlarla. Yüz hatlarını gölgeler koyultuyordu, elmacık kemikleri birer kabartmaydı adeta.

"Bilmem," dedim. Sesim beni ele veriyordu. Tonlaması tümüyle yanlış, mızmızcaydı; nefes nefeseydim.

Ağzını kulağıma dayayıp beni oradan öptü. Elleri omuzlarımda gezdi, ürpertti beni. "Sonra da böyle mi? Onu böyle mi baştan çıkarayım?" Dudaklarını tenimden ayırmadan fısıldayarak söylüyordu bunları. "Sence işe yarar mı?"

Kucağına atılmayayım diye, tırnaklarımı avucuma batırırcasına yumruklarımı sıktım. Tüm bedenim gerginlikten titriyordu. "Evet."

Derken ağızlarımız buluştu, dudaklarım aralandı. Gözlerimi yumup teslim oldum. Kapkara kıvırcık saçlarının arasında soktum parmaklarımı. Beni öfkeliymiş gibi öpmüyordu; öpücüğü sakin ve özlem doluydu.

Her şey yavaşladı, sıvılaşıp kor kesildim. Düşünemez oldum.

Ben de bundan korkuyordum, istiyordum da, muradıma erdiğim için de ne yapacağımı şaşırmış haldeydim.

Geri geri sendeleyerek kanepeye devrildik. Minderlerle onun arasında eziliyordum ama yine de onu iyice üzerime çektim. Yüz ifadesi benimkinin aynasıydı: şaşkın, biraz da korkmuş.

"Şenlikte söylediğini bir daha söyle," dedi, üzerime abanarak.

"Ne?" Düşünecek halim yoktu.

"Senden nefret ediyorum,' demiştin," dedi, hırıltılı bir sesle. "Senden nefret ediyorum de."

"Senden nefret ediyorum," dedim, bir sevgi ifadesi gibi. Yine dedim, bir daha, bir daha... Bir ayin gibi. Bir efsun gibi. Gerçek hislerimi gizleyen bir büyü gibi. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum..."

Öpüşmesi daha haşindi şimdi.

"Senden nefret ediyorum." Ağzının içine soluyarak. "O kadar nefret ediyorum ki bazen başka hiçbir şey hissedemiyorum."

Bu lafım üzerine inler gibi boğuk bir ses çıkardı.

Bir eli göbeğimin kalıbını çıkarırcasına karnımda gezdi. Beni tekrar öptü. Uçurumdan yuvarlanmaya benziyordu. Sanki bir heyelana kapılmıştım, her temasında biraz daha ivme kazanarak korkunç akıbetime yuvarlanıyordum.

Ömrümde böyle şey hissetmemiştim.

Uzun ceketimin düğmelerini çözmeye başladı. Ben de tutuk davranmamaya, tecrübesizliğimi belli etmemeye uğraşıyordum. Dursun istemiyordum.

Yasak bir his gibiydi. Evden gizlice sıvışmanın tekinsiz zevkini de tattırıyordu, hırsızlığın verdiği iğrenç tatmin duygusunu da. Kendi elime hançer sapladığım ânın hemen öncesini, kendi kendime ihanet etmeye meyilli oluşum karşısında duyduğum hayreti anımsatıyordu.

Geri kaykılıp ceketini çıkarırken ben de kendiminkinden kurtulmaya çalışıyordum. Bir sisin ardındaymışçasına gözlerini kırpıştırarak bakıyordu bana. "Bu kesinlikle feci bir fikir," dedi, bir nebze şaşkınlık taşıyan bir sesle.

"Evet," dedim, çizmelerimi ayaklarımdan sıyırıp atarken.

Üzerimde külotlu çorap vardı. Onu zarifçe çıkarmanın bir yolu yoktu. Kesinlikle imkânsızdı. Çorapla cebelleşip de aptal gibi hissedince, durmanın belki de tam sırası olduğunu idrak ettim. Pılımı pırtımı topladığım gibi gidebilirdim. Ama yapmadım.

Fırfırlı beyaz gömleğini bir çırpıda üzerinden sıyırıp

çıplak tenini ve yaralarını ortaya serdi. Ellerim titriyordu. Ellerimi tutup huşuyla öpücüklere boğdu.

"Sana bir sürü yalan söylemek istiyorum," dedi.

Ürperdim, yüreğim gümbürderken elleri tenimde gezinip kalçama kaydı. Onu taklit ederek pantolonunun düğmelerini açmaya uğraştım. İndirmeme yardımcı oldu. Bacağına doladığı kuyruğu bir fısıltı misali usulca benim bacağıma dolandı. Dümdüz karnını okşadım. Sakin görünmeye çalışsam da deneyimsizliğim aşikârdı. Teni avucumun altında kor gibiydi, nasırlarımı dağlıyordu. Parmakları aşırı oyunbazdı.

Duygulara boğulduğumu hissediyordum.

Gözleri açıktı; al basan yüzümü, kesik kesik solumamı seyrediyordu. Utanç verici sesler çıkarmamak için kendimi zorluyordum. Beni okşama şeklinden, bana o şekilde bakmasından daha mahrem geliyordu çıkardığım sesler. Ne yaptığını bilerek hareket etmesinden nefret ediyordum, bense bilinçsizdim. Kırılganlığımdan nefret ediyordum. Kafamı geri atıp boynumu sunmaktan nefret ediyordum. Tırnaklarımı sırtına batırarak ona sarılmaktan nefret ediyordum, zihnim paramparçaydı. Aklımdan geçen en son düşünce şu oldu: Hiç kimseden hoşlanmadım ondan hoşlandığım kadar, bana ettiği onca şeyden sonra daha da hoşlanmamsa başıma gelenlerin en beteriydi.

16. Bölüm

Bir casus, bir strateji ustası, hatta sıradan biri için en zor şeylerden biri beklemek. *Hayalet*'in atış talimleri aklıma geliyor, elimde bir arbaletle beni saatlerce oturtması, mükemmel atışı yapmak için zihnimi boşaltana kadar bekletmesi.

Kazanmanın yolu beklemekten geçer.

Zamanı gelince atışı yapmanın da payı vardır gerçi. Biriktirdiğin gerilim zincirlerinden boşanır.

Yine kendi dairemdeydim, bunlar geçiyordu aklımdan. Dikkatimin dağılmasına izin vermemem gerekiyordu. Ertesi gün Vivi ile Oak'u fani dünyadan alıp getirecektim, keza Madoc'tan daha iyi bir plan yapmam ya da Oak için Madoc'un planını daha güvenli hale getirmem de gerekiyordu.

Cardan'ı düşünmektense Vivi'ye söyleyeceklerime odaklandım. Oğlanla aramızda geçenleri düşünmek istemiyordum. Kıpır kıpır bedenini düşünmek istemiyordum, tensel temasın verdiği hissi de, inlemelerini de, dudaklarıma yumulmasını da.

Hele ki haykırmamak için kendi dudaklarımı nasıl da ısırmak zorunda kaldığımı hiç düşünmek istemiyordum. Ömrümde hiç yapmadığım şeyleri nasıl becerdiğimi de, yapmadığımız şeyin kalmadığını da.

Bunlar ne zaman aklıma gelse hatırasını çabucak zihnimden atıyordum. Hissettiğim muazzam kırılganlığı, adeta sinir uçlarıma kadar kendimi ifşa edişimin verdiği duyguyu hasıraltı ediyordum. Ahmak gibi davranmadan Cardan'ın yüzüne bir daha nasıl bakacağımı bilmiyordum.

Sualtı meselesine kafa yoramıyorsam, Cardan meselesine kafa yoramıyorsam, belki başka bir konuyu halledebilirdim.

Siyah takım elbiseye bürünüp yüksek konçlu deri çizmeler giymek, el ve ayak bileklerimdeki kınlara hançerlerimi takmak rahatlatıcıydı. Fiziksel bir şey yapmak rahatlatıcıydı, ormana dalmak ve iyi korunmayan bir konağa sinsice girmek de. Konağın sakinlerinden biri içeri girince hançerimi ümüğüne öyle hızlı dayadım ki dili tutuldu.

"Locke," dedim ağzımdan bal damlarcasına. "Şaşırdın mı?"

Bana döndü, baş döndürücü gülümsemesi tereddütlüydü. "Goncam. Ne oluyor böyle?"

Beni Taryn zannettiğini fark edince dumura uğradım. İkimizi ayırt edemiyor muydu sahiden?

Bu ihtimal yüreğimin barındığı çorak yeri mest etti.

"Kardeşimin senin gırtlağına hançer dayayabileceği endişesini taşıyorsan belki de düğünü ertelemelisin," dedim, geri çekilip hançerle bir iskemleyi işaret ederken. "Yürü. Otur şuraya."

Oturduğu anda iskemleyi bir tekmede devirmemle sırt

üstü yere serildi. Yana yuvarlandı, gücenmiş gibi baktı bana. "Ne kabalık," dedi sadece, ama suratında yeni bir ifade vardı.

Korku.

Hayat boyu ezilmenin verdiği bir alışkanlıkla beş aydır kendimi zaptetmeye çalışıyordum. Elimdeki güç sanki eften püftenmiş de uşaktan farkım yokmuş gibi davranmaya gayret etmiştim, elimdeki yetkiyi sık sık hatırlama gereği duyuyordum. Dengeyi tutturma çabam Val Moren'in hokkabazlık dersini anımsatıyordu.

Locke meselesinin zıvanadan çıkmasına göz yummuştum.

Ayağımı göğsüne dayadım, biraz da bastırdım ki sert bir tekmeyle kemiklerini kırabileceğimi anlasın.

"Kibarlıktan gına geldi bana. Kelime oyunları oynamayacağız, bulmaca çözmeyeceğiz. Yüce Kral'ı küçük düşürmek kötü bir fikir. Beni küçük düşürmekse korkunç bir fikir. Kardeşimin etrafında deli divane olman aptallık. Çok *meşgul* olduğum için öç alamam mı sanıyordun? Madem öyle Locke, şunu iyice aklına sok, *aceleye getirmeden* alacağım öcümü."

Benzi attı. O anda benimle nasıl başa çıkacağını bilemediği belliydi. Valerian'ı bıçakladığımı biliyordu ama onu öldürdüğümden haberi yoktu, o zamandan beri başkasını öldürmediğimi de bilmiyordu. Önce casus sonra da casusbaşı olduğuma dair en küçük fikri yoktu. Taryn'le birbirimize kılıç çekip dövüşe tutuştuğumuzu bile sadece kulaktan dolma biliyordu.

"Seni Neşe Kraliçesi ilan etmemiz bir şakaydı," dedi Locke. Yattığı yerden bana bakışında, o tilki gözlerinde

adeta bir sevecenlik vardı; dudaklarının köşesindeki küçük tebessüm sanki sırıtmasına eşlik etmemi bekliyordu. "Haydi ama Jude, bırak da kalkayım. Bana zarar vereceğine sahiden inanmamı mı bekliyorsun?"

Sesim nüktedandı. "Bir zamanlar boyumdan büyük bir oyuna kalkışmakla suçlamıştın beni. Nasıl diyordun, 'kral ve prens oyunu, kraliçe ve taç oyunu' muydu? Neyse, onu iyi oynamak için acımasız olmam şart."

Kalkmaya yeltendi, ama ayağımı daha da sıkı basıp hançeri diğer elime aktardım. Devinmeyi bıraktı. "Sen hikâyeleri oldum olası severdin," diye anımsattım. "Hikâye kıvılcımları saçmak istediğini söylemiştin. Tamam, ikiz kardeşinin müstakbel kocasını geberten baldız hikâyesi gayet güzel işte, sen ne dersin?"

Gözlerini yumarak ellerini öne uzattı. "Barışalım Jude. Elime fazla güvendim belki. Gene de bu yüzden beni öldürmek istediğine inanamam. Kardeşin perişan olur."

"Dul kalacağına asla gelin olmaması daha hayırlı," dedim, ama ayağımı göğsünden çektim. Üstünü silkeleyerek yavaşça kalktı. Ayağa kalkar kalkmaz da kendi malikanesini tanımakta güçlük çekercesine etrafına bakındı, sanki yere serildikten sonra orayı artık başka bir gözle görmeye başlamış gibiydi.

"Haklısın," diye devam ettim. "Sana zarar vermek istemem. Aileden sayılırız. Benim eniştem olacaksın, ben de senin baldızın. Haydi dost olalım. Yalnız bunun gerçekleşebilmesi için senden bazı taleplerim olacak.

Öncelikle, benimle uğraşmayı bırakacaksın. Sahnelediğin dramlarda bana rol biçmeyi bırak. Hikâyelerini örmek için başkalarını hedef seç.

İkincisi, Cardan'la ne alıp veremediğin varsa, sana onunla oynamana sebep olabilecek her ne malzeme verdiyse, onun sevgilisini çalıp da –üzerine titrediği kişiye zerre değer vermediğini ispatlamaya çalışırmış gibi– kızı bir fani uğruna sepetlemenin nesini eğlenceli bulduysan, hepsini bir kenara bırakacaksın. Beni Neşe Kraliçesi ilan ederek onun güya bana olan hislerini incitmeye seni her ne ittiyse, o tür düşünceleri geride bırakacaksın. O Yüce Kral ve bu oyunlar tehlikeli."

"Tehlikeli," dedi, "ama *eğlenceli*."

Gülümsedim. "Kralı cümle alemin önünde küçük düşürdüğünde dedikodular çıkar, tebaasında korku nedir kalmaz. Çok geçmeden de alt tabaka hanedanlıklar ona karşı ayaklanabileceklerini düşünmeye başlar."

Locke yerdeki iskemleyi kaldırıp bir sehpaya dayamaya yeltenince anladı bacaklarının kırık olduğunu. "Aman ne güzel, hıncını benden çıkar. Bir düşün ama. Cardan'ın vekilisin belki, onu kalçaların, dudakların ve sıcak fani teninle baştan çıkardığın da belli, yine de ondan tüm yüreğinle nefret ettiğini biliyorum. Sana ne vaat ettiğinin önemi yok, onun cümle alemin önünde rezil olmasını bayıla bayıla seyrederdin. Sana paçavralar giydirilmeseydi, alay konusu olmasaydın, sana karşı işlediğim tüm kabahatleri bal gibi de affederdin muhtemelen, hem de sırf o tantanayı tezgahladığım için."

"Yanılıyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Yalancı."

"Hoşuma gitmiş olsa bile," dedim, "buna bir son vermek şart."

Ne kadar ciddi olduğumu, neler yapabileceğimi tar-

tar gibi bir hali vardı. Bana baktıkça, evine davet ettiği kızı gördüğüne emindim, öpücükleriyle kandırdığı kızı. Şansımın yaver gidip de nasıl vekilliğe yükseldiğime, Elfhame tacını küçük kardeşimin eliyle Cardan'ın başına takmayı nasıl becerdiğime kim bilir kaçıncı kez hayret ediyordu.

"Son olarak şunu söyleyeyim," dedim. "Taryn'e sadık kalacaksın. Evlendiğinizde, canın başka sevgililer çekerse onu da eğlencene katacak, rızasını alacaksın. Herkes eğlenmiyorsa hiç kimse eğlenemez."

Bakakaldı. "Kardeşini önemsememekle mi suçluyorsun beni?"

"Taryn'i önemsemediğini sahiden düşünseydim bu konuşmayı yapmazdık."

Uzun bir iç çekti. "Beni gebertir miydin yani?"

"Taryn'in duygularıyla oynarsan seni Madoc gebertir; ben fırsat bile bulamam."

Hançerimi kınına sokup kapıya gittim.

"Gülünç sülalen her şeyin çözümünün cinayet olmadığını bilse şaşırırım," diye seslendi arkamdan.

"Ah nerede o günler, *keşke* şaşırsak," diye karşılık verdim ben de.

17. Bölüm

Vivi ile Oak'un olmadığı beş ay zarfında fani dünyaya sadece iki kez uğramıştım. İlki, dairelerine yerleşmelerine yardım etmek için, ikincisi de Vivi'nin doğum günü şerefine Heather'ın düzenlediği şarap partisi içindi. O partide Taryn'le ikimiz bir kanepeye eğreti bir şekilde ilişmiş, yağlı zeytin ve peynir atıştırmış, hatta üniversiteli kızların "yaşınız daha küçük" diyerek yudumlattığı şirazın tadına bakmıştık. Yokluğumda başıma ne çoraplar örüleceğini düşünerek tüm geceyi diken üstünde geçirmiştim.

Madoc, Vivi'ye bir armağan yollamıştı, Taryn de deniz aşırı yolculuğumuz boyunca özenle taşımıştı onu. Asla tükenmeyen altın bir tuzluktu bu. Boşaldığında tekrar doluyordu. Hediyeyi verirken gergindim, ama Heather tuzluğun alt kısmında alengirli bir düzenek olduğunu sanıp gülerek karşılamıştı.

Sihire inanmıyordu.

Heather'ın Taryn'in düğününe ne tepki vereceğini hiç

kimse tahmin edemezdi. Tüm ümidim, Vivienne'in olacakları ona hiç değilse kısmen çıtlatıp uyarmasıydı. Aksi takdirde, denizkızlarının *gerçek* olduğunu, denizkızlarının bizi *mideye indirmeye* çalıştıkları gerçeğiyle eş zamanlı olarak öğrenecekti. Tüm bu yeni bilgileri "aynı anda" öğrenmesinin ideal bir yöntem olmadığı kanaatindeydim.

Gece yarısından sonra Kakalak'la ikimiz, nehir şırıltıları ve esintilerinden mamul bir tekneyle denizi aştık. Gölgeler Meclisi'nin yeni odalarına tüneller kazan ölümlüleri taşıdık. Günbatımından hemen sonra yataklarından alınanlar, şafağın sökmesine az kala iade edilecekler-di. Uyandıklarında tıka basa dolu ceplerinden çarşaflarına saçılmış altın sikkelerle karşılaşacaklardı. Karahindiba misali puf diye dağılıp toz olan peri altını değil, gerçek altındı. Çalınmış tek gecenin ederi bir aylık maaştı.

Emretmek şöyle dursun, buna göz yumduğum için bile kalpsiz olduğum düşünülebilir. Belki de öyleyimdir. Ne var ki onların da razı geldiği bir pazarlıktı bu, her ne kadar kimle el sıkıştıklarını tam anlamasalar da. Altın dışında ettiğim tek vaat, sabaha yorgunluktan başka hiçbir şey hissetmeyecekleriydi. Elfhame'e yolculuklarını anımsamayacaklardı, ayrıca bir giden bir daha götürülmeyecekti.

Yol boyunca dalgaların ve rüzgârın yalpalattığı teknede sus pus oturdular, rüyada gibiydiler. Kaparejder tepemizde etrafı kolaçan ederek seyir hızımıza ayak uyduruyordu. Denizi seyrederken Nicasia düştü aklıma, derya halkının perdeli ellerle tekneye tırmandığını canlandırdım hayalimde.

Denizle savaşılmaz, demişti Locke. Umarım yanılıyordur.

Kıyıya yaklaşınca, tekneden uyluğuma kadar gelen buz gibi suya atlayıp kara taşlara bastım, sonra da tırma-

narak üzerlerinden aştım. Kakalak'ın sihri solunca tekne de dağılıp ayrıştı. Kaparejder yeni işçiler bulmak üzere doğuya uçtu.

Kakalak'la beraber her ölümlüyü yatağına, bazen de uyandırmamaya özen göstererek sevgililerinin yanına yatırıp ceplerine altın tıktık. Bir masal perisiymişim gibi hissediyordum, sinsice evden eve dolaşan, sütün kaymağını içip çocukların saçlarına düğüm atan bir peri.

"Bu iş genellikle tek başına yapılır," dedi Kakalak işimiz bitince. "Bana eşlik etmen bir zevk. Sabaha kadar çok vakit var, gel bir şeyler atıştıralım."

Vivi, Heather ve Oak'u almaya gitmek için henüz çok erken olduğu doğruydu. Acıktığım da. Son zamanlarda öğünleri kurt gibi acıkana kadar ihmal etme eğilimindeydim. Kendimi ya açlıktan ölen ya da bir fareyi bütün halinde yutan bir yılana benzetiyordum. "Olur."

Kakalak bir yol kenarı lokantasına gitmemizi önerdi. Öyle bir yere hiç gitmediğimi söyleyemem. Ses etmeden peşine takılıp ormana girdim. Bir otobana çıktık. Yolun karşısında bir bina vardı, pırıl pırıl ışıklandırılmış, cephesi kromajlı. Yanı başında yirmi dört saat açık olduklarını duyuran bir tabela asılıydı. Otoparkı da devasaydı, hatta o kadar büyüktü ki birkaç kamyon park etmişti. Sabahın körüydü, trafik varla yok arasındaydı, dolayısıyla karşıdan karşıya kolayca geçtik.

İçeri girince onun seçtiği bir masaya geçtim uslu uslu. Parmaklarını şaklatmasıyla masamızın bitişiğindeki ufak kutu canlanıp bangır bangır müzik çalmaya başladı. İrkilip şaşırdım, o da güldü.

Masamızda bir garson kız bitti, ucu kemirilmiş bir ka-

lemi kulağının arkasına kıstırmıştı, aynı filmlerdeki gibiydi. "İçecek bir şey?" diye sordu, kelimeleri ağzında geveleDiği için soru sorduğunu anlamam zaman aldı.

"Kahve," dedi Kakalak. "Elfhame'in Yüce Kral'ının gözleri kadar kara olsun."

Garson kız ona bir süre bakakaldı, sonra da defterine bir şey karalayıp bana döndü.

"Aynısından," dedim, başka ne diyeceğimi bilemediğimden.

Kız gidince menüyü açıp resimlere baktım. Meğer *yok yokmuş*. Yığınla yiyecek. Nar gibi kızarmış tavuk kanatları, yanında ufacık kâselerde beyaz sosu. Dilim dilim fırın patates, öbür sayfada kızarmışı, üzerine çıtır çıtır sosis, bir de löp löp yumurta. Avucum genişliğinde krepler vardı, tereyağlı, şuruplu pırıl pırıl.

"Biliyor muydun," dedi Kakalak, "sizinkiler peri halkının gelip fani gıdaların hepsini sağlıksız kıldığına inanıyorlar."

Sırıtarak sordum. "Yapmışlar mı sahi?"

Omuz silkti. "Bazı numaralar mazide kalmış olabilir. Ama bence fani gıdalar epey besleyici."

Garson sıcak kahvelerimizi getirdi. Ellerimi fincanda ısıtırken Kakalak turşu kızartması, tavuk kanadı, bir *burger* ve bir tane de *milkshake* söyledi. Ben mantarlı omlet ve sivri biberli peynir denen bir şey ısmarladım.

Bir süre sessiz oturduk. Kakalak'ın şeker paketlerini yırtıp fincanına boca etmesini seyrettim. Benimkine hiçbir şey koymadım. Vivi'nin bana ısmarladığı bol köpüklü ve kremalı içeceklere alışkın olsam da kahveyi böyle koyu ve sıcak içmenin keyif verici bir yanı vardı.

Elfhame'in Yüce Kral'ının gözleri kadar kara.

"Ee," dedi Kakalak. "Krala anasından ne zaman bahsedeceksin?"

"Anası istemiyor ki," dedim.

Kakalak kaşlarını çattı. "Gölgeler Meclisi'ni kalkındırdın. Gençsin ama sendeki hırs ancak gençlere özgüdür zaten. Ben üç şeye bakarak notunu verdim, o üç şey de şu; bize uyum sağladın, beceriklisin ve dünyadan ne istediğini biliyorsun."

Ben "Tüm bunların Lady Asha'yla ne alakası var?" derken, garson yemeklerimizi getirdi. "Alakası olduğunu seziyorum. Sen haybeye açmazsın bu konuyu."

Omletim devasaydı, bir kümes dolusu yumurta harcanmıştı. Mantarların hepsi aynı ebattaydı, sanki birisi gerçek mantarları öğütmüş de kurabiye kalıbıyla aynılarını unundan yapmıştı. Tadı da hamur gibiydi zaten. Öbür tarafına Kakalak'ın yiyecekleri de yığılınca masa tam bir tıkınma sofrasına dönüştü.

Bir tavuk kanadını ısırıp siyah diliyle dudaklarını yaladı. "Cardan, Gölgeler Meclisi'nin bir üyesi. Dünyayla oynuyor olabiliriz ama birbirimize oyun oynamayız. Balekin'in yolladığı mesajları saklamak ayrı konu. Anası ayrı... Ölmediğini biliyor mu bari?"

"Boş yere trajedi yazıyorsun," dedim. "Bilmediğini varsaymamız için ortada sebep yok. Ayrıca Cardan bizden biri değil. Casus değil."

Kakalak kalan kanat etini sıyırdıktan sonra kemiği de çatır çatır yedi. Tabağın hepsini süpürüp kenara iterek turşuya girişti. "Onu eğiteyim diye benimle pazarlık yaptın, ben de onu kanatlarımın altına aldım. El çabukluğu. Yankesicilik. Ufak çaplı büyüler. İyi beceriyor."

Odasındaki yangın kalıntılarının arasına çömelen Cardan'ın bir sikkeyi parmaklarının arasında çevirişini hatırladım. Kakalak'a hışımla baktım.

Güldü. "Bana öyle bakma. Pazarlığı yapan sendin."

O kısmı hayal meyal anımsıyordum, Cardan'ı bir yıl bir günlük bir anlaşmaya razı etmeyi aklıma koyduğum dönemdi. Onu tahta oturtabileyim diye bana bağlılık yemini ettirmiştim. Casusluk derslerinden fazlasını vaat etseymişim keşke.

Sikke numarasını yaptığı geceyi, vurulduğu geceyi anımsayınca ister istemez yatağımdan bana bakışı da geldi aklıma: mest olmuş bakışı, rahatsızlık verecek denli mest edici bakışı.

Bıktırıncaya kadar öp beni.

"Şimdi rol kesmiyor mu yani?" Kakalak üsteledi. "Çünkü sahiden Elfhame'in kıyamet gününe dek bağlı kalacağımız Yüce Kralıysa, krallığı onun namına idare ederek saygısızlık ve uyuzluk ediyoruz. Ama rol kesiyorsa, o zaman kesin casus demektir, hem de hepimizden daha başarılı bir casus. Bu da onu Gölgeler Meclisi'nin bir üyesi yapar."

Kahveyi birden içince genzim haşlandı. "Bu konuyu konuşamayız."

"Evde konuşamayız," dedi Kakalak göz kırpıp. "O yüzden buradayız."

Cardan'dan Nicasia'yı baştan çıkarmasını istemiştim. Evet, Elfhame'in Yüce Kralı'na biraz "saygısızlık ve uyuzluk" etmiştim. Kakalak haklıydı: Cardan sözüne çok sadık davranmamıştı. Ama gücenmesinin sebebi bu değildi.

"Tamam," dedim pes edip. "Ona söylemenin bir çaresini bulacağım."

Kakalak sırıttı. "Buranın yemekleri güzelmiş, değil mi? Bazen fani dünyayı özlüyorum. Öyle ya da böyle, Elfhame'deki işim henüz bitmedi."

"Umarım hayrımızadır," dedim, sonra da omletimin yanında gelen patatesli ekmekten bir lokma aldım.

Kakalak burnundan güldü. İçeceğine davrandı, yanı başına istiflenmiş tabaklar tam takırdı. Kupasını şerefe kaldırdı. "İyiliğin zaferine, öncelikle de bizimkilere."

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim, kupamı onunkine toslarken. "Bomba'yla ilgili."

"Onu karıştırma," dedi, beni süzerek. "Hatta mümkünse, Sualtı Diyarı'na karşı çevirdiğin entrikalara onu bulaştırma. Kelleni uçurtmaya çok meraklıymışsın gibi boynunu sürekli cendereye soktuğunu biliyorum, ama idam sehpasına birisiyle beraber baş koyacaksan daha tipsiz birisini seç."

"Senin gibi birini mi mesela?" dedim.

"Çok daha iyi olur," diye yanıtladı.

"Ona âşıksın diye mi?"

Kakalak kaşlarını çattı. "Ne olmuş âşıksam? Şansım olduğuna dair yalanlarınla beni ikna mı edeceksin?"

"Yok da..." diyecek oldum ama lafımı kesti.

"İyi bir yalana bayılırım," dedi, ayağa kalkıp masaya gümüş sikkeler dizmeye başladı. "İyi bir yalancıya daha da bayılırım, bu da senin lehine. Ama bazı yalanları dile getirmeye değmez."

Dudağımı ısırdım. Bomba'nın sırrını ağzımdan kaçırmadan ne söylesem bilemedim.

Yemekten sonra yollarımız ayrıldı, hindibalarımız ceplerimizdeydi. Cardan'la ilgili iddiasını düşünerek, ar-

kasından uzaklaşmasını seyrettim. Cardan'ı Elfhame'in Yüce Kralı olarak benimsememek için kendimi o kadar çok zorlamıştım ki, *onun* kendini Yüce Kral olarak görüp görmediğini sorgulamayı tamamen ihmal etmiştim. Görmüyorsa, kendini casuslarımızdan biri sayıyor demektir.

* * *

Ablamın dairesinin yolunu tuttum. Geçmişte fani kıyafetler kuşanıp çarşıda dolaşır, göze batmamak için herkes gibi davranmaya uğraşırdım. Uzun ceket ve binici çizmeleriyle Maine'de yürürken birkaç meraklı bakışa maruz kaldım, neyse ki başka bir dünyadan geldiğimi fark edip ürken olmadı.

Beni bir ortaçağ şenliğinin katılımcısı zannettiklerini sonradan, yanımdan geçen bir kız beni lafa tuttuğunda anladım. O da birkaç yıl öncekine katılmış, mızrak dövüşünden çok keyif almış. Koca bir hindi budu yemiş ve bal şarabını ilk kez orada tatmış.

"İnsanda yer ediyor," dedim kıza. Hak verdi.

Gazetesini okuyan bir ihtiyar, parktaki Shakespeare temsiline mi çıkacaksın diye sordu. Merdivenlere çöreklenmiş birkaç hödük Cadılar Bayramı ekim ayında diyerek laf attı arkamdan.

Peri halkı bunlardan ders alalı çok olmuştur kuşkusuz. İnsanları kandırmalarına gerek yok. Onlar kendi kendilerini kandırıyorlar.

Bunları düşünerek geçtim hindiba dolu çayırı, basamakları çıkıp ablamın kapısını tıklattım.

Heather açtı. Pembe saçı düğün için yeni boyanmıştı.

Bir an geri çekildi –muhtemelen kılığım yüzünden– sonra gülümseyip kapıyı ardına kadar açtı. "Selam! Bizi götürmeye geldiğin için sağ ol. Bavullar hazır. Araban yeterince büyük mü?"

"Kesinlikle," diye yalan söyledim, bir nevi çaresizlikle gözlerim muftakta Vivi'yi aradı. Ablam Heather'a *hiçbir şey* anlatmayarak işlerin nasıl rast gideceğini zannediyordu acaba? Kız hâlâ *hindiba küheylanlar* yerine *arabam* var sanıyordu.

"Jude!" Oak bağırarak masadaki taburesinden atladı. Boynuma sarıldı. "Gidebilir miyiz? Gidiyor muyuz? Okulda herkes için hediye hazırladım."

"Bakalım Vivi ne diyecek?" deyip bağrıma bastım onu. Hatırladığımdan daha yapılıydı. Boynuzları bile azıcık uzamıştı, sadece birkaç ayda o kadar uzamış olamazdı ama değil mi?

Heather bir düğmeye basınca kahve demliği fokurdamaya başladı. Oak tabureye tırmanıp bir kâseye rengârenk kahvaltı gevreği döktü ve kuru kuru yemeye koyuldu.

Usulca öbür odaya geçtim. Heather'ın çalışma masası yerli yerindeydi, eskizler, boya kalemleri ve fırçalar yığılıydı üzerinde. Çizimlerini bantla duvara tutturmuştu.

Heather, faturalarını çizgi romancılığı dışında bir matbaada yarı zamanlı çalışarak ödüyordu. Kuruntu veya değil, Vivi'nin de bir işi olduğuna inanıyordu. Fani dünyada Peri halkına mahsus işler vardır, ne var ki fani kız arkadaşlarına söyleyebilecekleri türden işler değildir hiçbiri.

Özellikle de o kişi insan bile olmadığını hiç açıklamamışken.

Eşyaları garaj satışlarından, eskicilerden, yol kena-

rına atılanlardan toplanmış ıvır zıvırların bir derlemesiydi. Duvarlar iri gözlü komik hayvan resimlerinin olduğu tabaklarla, deyişlerin yazılı olduğu kanaviçelerle, Heather'ın disko hatırası koleksiyonuyla, çizimleriyle ve Oak'un tebeşir karalamalarıyla kaplıydı.

Bir tanesinde Vivi, Heather ve Oak beraber, Oak'un gözünden resmedilmişti, Heather esmer tenli pembe saçlı, Vivi soluk benizli ve kedi gözlü, Oak da boynuzluydu. Bahse varım Oak'un kendisini ve Vivi'yi canavar olarak betimlemesine Heather bayılmıştır. Bahse varım bunu oğlanın yaratıcılığına yormuştur.

Berbat geçecekti. Heather'ın ablama veryansın etmesine hazırlıklıydım. Vivi'ye müstahaktı. Ama Heather'ın Oak'un duygularını incitmesini istemiyordum.

Vivi'yi yatak odasında buldum, hâlâ toplanıyordu. Çocukluğumuzdaki odalara kıyasla ufak, dairenin geri kalanına göre de biraz düzensizdi. Giysiler her yerdeydi. Yatak başına fularlar atılmıştı, ayak ucu direğine halhallar geçirilmişti, döşeğin altından da ayakkabıların uçları görünüyordu.

Şilteye oturdum. "Heather bugün nereye gideceğini sanıyor?"

Vivi kocaman sırıtarak baktı. "Mesajımı almışsın, demek ki kuşları efsunlayıp yararlı işlere koşmak mümkün."

"Bana ihtiyacın yok," diye anımsattım. "İhtiyacın olduğunda dilediğin kadar hindiba küheylanı pekâlâ üretebilirsin, benim elimden gelmeyen bir maharet."

"Heather kız kardeşim Taryn'in düğününe katılacağımızı biliyor, kaldı ki öyle, Maine açıklarındaki bir adaya gideceğimizi sanıyor ki orası da doğru. Gördün mü? Tek kelime yalan yok."

Niçin oltaya getirildiğimi anlamaya başlıyordum. "Arabayla gidelim dediğinde de kardeşinin almaya geleceğini söyledin."

"Şey, bir feribot vardır diye tahmin ediyordu, o konuda ne desem karar veremedim," dedi Vivi, tüm içtenliğiyle. Bu huyunu hep sevmişimdir ama aynı nedenden gına da gelmiştir.

"Şimdi de en hakiki gerçeği söylemek zorunda kalacaksın," dedim. "Ya da... Bir teklifim olacak. Söyleme. Ertele. Düğüne gelmeyin."

"Madoc böyle diyeceğini söylemişti," dedi, kaşlarını çatarak.

"Umursamadığını bildiğim karmaşık sebeplerden ötürü çok tehlikeli," dedim. "Sualtı Kraliçesi kızını Cardan'la evlendirmek istiyor, Balekin'le işbirliği içinde, onun planı da ayrı zaten. Muhtemelen Balekin'i oyuna getiriyor, kadının kötülük konusunda ondan hiç de aşağı kalır yanı yok ama hayra alamet değil."

"Haklısın," dedi Vivi. "Umurumda değil. Politika sıkıcıdır."

"Oak tehlikede," dedim. "Madoc onu yem olarak kullanmak istiyor."

"Tehlike hep var," diye karşı çıktı Vivi, kırışık elbiselerin üzerine bir çift çizme fırlatırken. "Periler Diyarı koca bir fare kapanıdır. Bunun bize mani olmasına izin verirsem gözüpek babamın yüzüne nasıl bakarım?"

Ardından ekledi: "Hem gözüpek kardeşim ne güne duruyor, babam entrika çevirirken kardeşim bizi kollar. En azından, babamın görüşü bu yönde."

Homurdandım. Bana inkâr edemeyeceğim roller biç-

mek her zaman Madoc'un huyu olmuştur, üstelik bu sefer amacına da hizmet ediyordu. Tıpkı Vivi'nin bana aldırmama huyu, *en iyisini ben bilirim* tavrı gibi.

Güvendiğin birisi sana çoktan ihanet etti.

Vivi'ye herkesten çok güvenmiştim. Oak'u ona emanet etmiştim, tüm gerçeği, planımı da. Ona güvenmiştim çünkü o benim ablamdı, çünkü Periler Diyarı'nı önemsemezdi. Onun ihaneti beni yıkardı.

Keşke Madoc'la konuştuğunu ikide bir kafama kakmasaydı. "Sen de *babama* güveniyorsun yani! Bu bir değişim."

"Birçok konuda beceriksizdir ama entrikadan anlar," dedi Vivi. Bu lafı pek de su serpmedi içime. "Haydi ama. Taryn'den bahsetsene. Sahiden heyecanlı mı?"

Buna nasıl yanıt verecektim? "Locke kendisini Cümbüşçübaşı ilan etti. O da oğlanın yeni unvanından ve davranışlarından pek hoşlanmadı. Bence oğlanın haylazlık etmesinin sebebi kısmen kızın gözüne girme çabasından kaynaklanıyor."

"Sıkıcı değilmiş," dedi Vivi. "Devam et."

Heather iki fincan kahveyle odaya girdi. Konuşmayı bıraktık. Fincanın birini bana diğerini Vivi'ye verdi. "Kahveyi nasıl sevdiğini bilmiyorum," dedi. "Ben de Vi-i'ninki gibi yaptım."

Bir yudum aldım. Çok şekerliydi. Sabah çok kahve içmiştim ama biraz daha içebilirdim.

Elfhame'in Yüce Kral'ının gözleri kadar kara.

Heather kapıya yaslandı. "Toparlanman bitti mi?"

"Az kaldı." Vivi bavuluna baktı, sonra da içine bir çift bot fırlattı. Ardından içine tıkacak başka şeyler ararcasına odaya göz gezdirdi.

Heather kaşlarını çattı. "Bir hafta için bu kadar çok şey mi götürüyorsun?"

"Sadece üst kısımdakiler giysi," dedi Vivi. "Alttakiler çoğunlukla Taryn'nin... *Adada* bulamadığı ıvır zıvırlarla dolu."

"Sence düğünde giymeyi planladığım kıyafet uygun mu?"

Heather'ın niçin endişelendiğini anlayabiliyordum, ailemle hiç tanışmamıştı ne de olsa. Babamızın tutucu olduğunu tahmin ediyordu. En küçük bir fikri yoktu.

"Elbette," dedi Vivi, sonra bana baktı. "Simli elbisesi yıkılıyor."

"Dilediğini giyebilirsin. Sahiden," dedim Heather'a. Hele ki entarilerin, paçavraların ve çıplaklığın Periler Diyarı'nda tümüyle makbul olduğu düşünülürse. Bunlardan çok daha büyük sorunlar bekliyordu onu.

"Acele et. Trafiğe kalmayalım," dedi Heather ve çıktı. Öbür odada Oak'la konuşmasını işitiyordum, oğlana biraz süt ister misin diye sordu.

"Ee," dedi Vivi. "Nerede kalmıştın..."

Uzun bir iç çekip kahve fincanımla kapıyı işaret ettim ve gözlerimi belerttim.

Vivi kafasını iki yana salladı. "Haydi ama. Oraya gittiğimizde hiçbirini anlatamayacaksın."

"Zaten bildiğin şeyler," dedim. "Locke Taryn'i mutsuz edecek. Ama Taryn bunu kabullenmek istemiyor, hele ki benim ağzımdan duymayı hiç istemiyor."

"Locke yüzünden kılıç düellosu yapmıştınız," diye hatırlattı Vivi.

"Tam üstüne bastın," dedim. "Nesnel değilim. Tarafsız bakamıyorum diyeyim."

"Neyi merak ettiğimi biliyorsun," dedi, bavulunu kapatabilmek için üstüne otururken. Kafasını kaldırıp kedi gözleriyle bana baktı, Madoc'un gözlerinin aynısıydı. "Allem kallem perilerin Yüce Kralı'nı sana itaat ettirdin ama hıyarın tekini kardeşimizi mutlu etmeye zorlayacak bir çare bulamıyor musun?"

Haksızlık ediyorsun, diyesim geldi. Esasen buraya gelmeden önce yaptığım son şey Locke'u tehdit etmek ve evlenmelerinden sonra Taryn'le uğraşmaması yönünde ona gözdağı vermekti. Buna rağmen ablamın sözleri içime oturdu. "O kadar basit değil."

İç çekti. "Hiçbir şey basit değildir zaten."

18. Bölüm

Oak elimden tuttu, küçük valizini tenha otoparka kadar ben taşıdım.

Arada bir dönüp Heather'a bakıyordum. Bavulunu çekerek getiriyordu. Bavullardan birini arabanın tavan bölmesine bağlarız diye elastik halat da almıştı. Ortada araba falan olmadığını söylememiştim.

"Ee," dedim, Vivi'ye bakarak.

Vivi gülümseyerek elini bana uzattı. Hindiba demetini cebimden çıkarıp verdim.

Heather'ın suratına bakamıyordum. Oak'a döndüm. Çimenlerin arasında kolayca bulduğu dört yapraklı yoncaları koparıp bir demet yapmakla meşguldü.

"Ne yapıyorsun?" Heather şaşırarak sordu.

"Arabayla gitmiyoruz. Onun yerine uçacağız," dedi Vivi.

"Hava limanına mı gidiyoruz?"

Vivi güldü. "Buna bayılacaksın. *Küheylan, uyan ve bizi emrettiğim yere götür.*"

Arkamda bir hayret nidası koptu. Derken Heather çığlık attı. Elimde olmadan dönüp baktım.

Hindiba küheylanları apartmanın tam önündeydi, açlıktan kemikleri sayılıyordu, dantel yeleli, zümrüt gözlü sarı midilliler, karada yaşayan denizatları gibiydiler, homurdandıkça burunlarında otlar yeşeriyordu. Heather ağzını eliyle örtmüştü.

"Sürpriz!" dedi Vivi, eften püften bir ayrıntıymış gibi davranmayı sürdürerek. Bu ânı heyecanla beklediği aşikâr olan Oak kendi efsunundan sıyrılıverince boynuzları ortaya çıktı.

"Bak, Heather," dedi. "Biz sihirliyiz. Şaşırdın mı?"

Kız bir Oak'a bir korkunç hindiba midillilere baktı, sonra bavulunun üstüne çöktü. "Tamam," dedi. "Bu bir tür eşek şakası falan herhalde, ama neler döndüğünü biriniz anlatmazsanız geri dönüp kendimi eve kapatır, hiçbirinizi içeri sokmam."

Oak'un suratından düşen bin parçaydı. Kızın sevineceğini sanmıştı sahiden. Kolumu omzuna atıp onu kendime çektim. "Gel tatlım," dedim. "Biz eşyaları götürelim, onlar sonra gelir. Annenle baban seni görmek için sabırsızlanıyor."

"Onları özledim," dedi. "Seni de özledim."

Tombul yanağından öpüp onu atın sırtına oturttum. Omuzumun üzerinden Heather'a baktı.

Arkamda Vivi'nin açıklamaya giriştiğini işittim. "Periler gerçek. Sihir gerçek. Gördün mü? Ben insan değilim, erkek kardeşim de değil. Seni tam bir haftalığına sihirli bir adaya götürüyoruz. Korkma. Biz korkunç varlıklar değiliz."

Vivi sivri kulaklarını, kedi gözlerini ortaya serip bunları daha önce niçin hiç anlatmadığını açıklamaya uğra-

şırken elastik halatı şaşkın Heather'ın elinden almayı başardım.

Biz kesinlikle korkunç varlıklarız.

* * *

Birkaç saat sonra Oriana'nın misafir odasındaydık. Heather hâlâ şaşkın ve sıkkındı, odada dolaşarak duvarlardaki tuhaf sanat eserlerini, duvar kâğıtlarındaki ürkütücü arı ve diken desenlerini inceliyordu.

Oak, çok ufakmış gibi, Oriana'nın kucağında oturuyordu; onun kollarında beşikteymiş gibi sallanmaktan hoşnuttu. Oriana solgun parmaklarını oğlanın saçında gezdiriyordu –kısalığından şikâyetçiydi. Oğlan da ona hiç susmadan okulda yaşadıklarını, fani dünyada yıldızların farklı olduğunu ve fıstık ezmesinin tadını anlatıyordu.

Seyretmesi can yakıyordu çünkü Oak'u doğuran Oriana değildi. Buna karşın, Taryn'le beni ısrarla dışladığı halde, kendisini Oak'un annesi saydığı çok barizdi.

Vivi bavulundan hediyeleri çıkardı: poşetlerle çekirdek kahve, küçük yaprak şeklinde cam küpeler, konserve kutularında *dulce de leche.**

Heather bana yanaştı. "Bunların hepsi gerçek!"

"Gerçek, sahiden gerçek," diye onayladım.

"Buradakilerin elf olduğu da doğru mu, Vii de masallardaki gibi bir elf mi?" Heather tekrar endişeyle etrafına bakındı, gökkuşağı renkleri taşıyan bir unicornun duvardan sıva tirizlerini patlatarak fırlamasını bekliyormuş gibi bir hali vardı.

---

* *Fr.* Karamelize süt. (ç.n.)

"Evet," dedim. Ödü patlamış gibiydi, ama Vivi'ye kızgın değildi, bu da bir şeydi. Belki de gelişmeleri henüz kızacak kadar sindirebilmiş değildi, en azından şimdilik.

Ya da Heather içten içe memnun da olabilirdi. Belki Vivi ona gerçeği söyleme konusunda haklıydı, belki de iki dakikalık bir zevk uğrunaydı tüm bunlar. Hem ben aşktan ne anlardım ki?

"Peki burası..." Duraksadı. "Oak bir tür prens mi? Boynuzları var. Vivi'nin de gözleri o biçim."

"Kedi gözleri babasına çekmiş," dedim. "Sana ağır gelmiştir, eminim."

"Ürkütücü biri," dedi Heather. "Baban yani. Kusura bakma, Vii'nin babası demek istedim. Ondan duydum, senin öz baban değilmiş."

İrkildim, Vivi'nin bu şekilde ifade etmediğine emindim ama. Belki o ifadeyi bile kullanmamıştı.

"Çünkü insansın," Heather açıklığa kavuşturma gayretindeydi. "İnsansın, değil mi?"

Başımla onayladım, onun da rahatladığı suratından belliydi. Hafiften güldü.

"Periler Diyarı'nda insan olmak kolay değil," dedim. "Gel biraz yürüyelim. Sana anlatacaklarım var."

Gözleri Vivi'yi aradı, ama Vivi kilimin üzerine çöreklenmiş, hâlâ bavulunu eşelemekle meşguldü. Gözüme başka ıvır zıvırlar çarptı, paketlerle meyan balı, saç kurdeleleri; bir de beyaz hediye kâğıdına sarılı, üzerine boylu boyunca *Tebrikler* yazılmış, altın kurdeleli koca bir paket.

Heather ne yapacağını bilmediğinden peşime takıldı. Vivi farkına bile varmadı.

Büyüdüğüm eve geri dönmek tuhaftı. İçimden bir ses

merdivenlerden yukarı koş diyordu, eski odanının kapılarını ardına kadar açıp içeri dal da bir bak senden bir iz kalmış mı geriye. Madoc'un çalışma odasına girmek, casusluğuma yaraşırcasına belgelerini karıştırmak geldi içimden.

Bunların yerine dışarı çıkıp ahırların yolunu tuttum. Heather derin bir nefes aldı. Gözü orman hattının gerisindeki kulelere kaydı.

"Vii sana kurallardan bahsetti mi?" Yürürken sordum bunu.

Heather kafasını iki yana salladı, bariz şaşkındı. "Kurallar mı?"

Vivi hiç kimsenin oralı olmadığı zamanlarda defalarca imdadıma koşmuştur, beni önemsediğini bilirim yani. Faniler olarak Taryn'le beraber çektiğimiz zorlukları, temkinli olma mecburiyetimizi... Burada bulunduğu sürece Heather'ın da temkinli olması gerektiğini gözardı etmek kasıtlı bir gaflet olurdu.

"Onun yanından ayrılmamam gerektiğini söyledi," dedi Heather, galiba hüsranımı yüzümden okuduğu için Vivi'yi savunma gereği duymuştu. "Aile fertlerinden biri olmadan ortalıkta dolaşmamamı salık verdi."

Kafamı iki yana salladım. "Doğru ama yeterli değil. Dinle, Periler efsunla, bir şeyleri olduğundan farklı gösterebilir. Zihninle oynayabilirler, seni büyüler ve normalde aklından bile geçirmediğin şeyleri yapmaya itebilirler. Ezelmazı diye bir peri meyvesi var. Bir kez tadına baktın mı doymak bilmezsin."

Oriana gibi konuşuyordum.

Heather bana dehşetle, muhtemelen de inanmayarak

bakıyordu. Çok ileri gittiğimden endişeleniyordum. Biraz yumuşatarak tekrar açıklamayı denedim. "Burada dezavantajlı durumdayız. Periler yaşlanmaz, ölümsüz ve sihirlidirler. İnsanlara da pek bayılmazlar. O yüzden sakın gardını düşürme, hiçbir pazarlık yapma ve bazı şeyleri yanından hiç ayırma, üvez kurusu ve tuz mesela."

"Tamam," dedi.

Uzaktan Madoc'un iki binek kurbağasını gördüm, seyisleri başlarındaydı.

"Gayet iyi üstesinden geliyorsun," dedim.

"İki sorum var." Ya tonlamasından ya söyleme şeklinden olsa gerek, belki de düşündüğümden daha çok zorlandığını fark ettim. "Bir, üvez kurusu nedir? İki, madem Periler Diyarı dediğin gibi bir yer, niçin burada yaşıyorsun?"

Ağzım açılıp kapandı, bocaladım. "Burası evim," dedim sonunda.

"Mecbur değilsin," dedi. "Vii terk edebildiyse sen de edebilirsin. Kendin dedin, onlardan biri değilsin."

"Mutfağa gelsene," deyip evin arka tarafına götürdüm onu.

Oraya varınca, Heather ikimizin de aynı anda banyo yapabileceği kadar büyük, devasa kazanın karşısında afalladı. Tüyleri yolunup tezgahtaki turta hamurunun yanına istiflenmiş kekliklere bakakaldı.

Baharat kavanozlarının bulunduğu raftan birkaç üvez kurusu aldım. Kümes hayvanlarının içi doldurulurken kullanılan kalın ipten koparttım ve bir parça tülbentle üvez kurularını küçük bir bohça yaptım.

"Bunu cebine veya sutyeninin içine koy," dedim. "Burada bulunduğun sürece yanından ayırma."

"Bu mu beni güvende tutacak?" dedi Heather.

"Daha da güvenlisi," dedim, bir de tuz bohçası hazırlayıp. "Bunu her yediğine serp. Sakın unutma."

"Sağ ol." Yanıma sokulup koluma girdi hemen. "Var ya, gerçek gibi gelmiyor. Kulağa gülünç geldiğinin farkındayım. Karşında duruyorum. Şu küçük acayip kuşların da baharatların da kokusunu alıyorum. Bana bir iğne batırsan canım yanar. Yine de gerçek gibi gelmiyor. Liseyi nerede okuduğu gibi normal sorularda bile Vii'nin lafı aptalca dolandırması şimdi mantıklı geliyor. Buna rağmen dünyam alt üst olmuş gibi hissediyorum."

Ben öbür taraftayken –çarşıda, Heather'ın dairesinde– onlarla bizim aramızdaki fark bana öyle muazzam gelir ki, Heather'ın iki dünyayı bağdaştırmayı nasıl başardığını çözemedim. "Söyleyeceğin hiçbir şey bana gülünç gelmez," dedim.

Bakışları iyimser ve merak doluydu, tıpkı kaleye göz gezdirirken, ikinci havasını içine çekerken olduğu gibi. Ceplerine taş dolduran kızın üzücü hatırası aklıma geldiğinden, Heather'ın dünyasının alt üst oluşunu seve seve kabullenmesi içime su serpti.

Salona geri döndüğümüzde Vivi bizi sırıtarak karşıladı. "Jude sana etrafı güzelce gezdirdi mi?"

"Ona tılsım yaptım," dedim, asıl senin yapman gerekirdi diyen imalı bir tonla.

"Güzel," dedi Vivi neşeyle, çünkü işine gelmediği zamanlarda ona laf sokabilmek için hafif kırgın bir ses tonundan çok daha fazlası gerekir. "Epeydir buralara uğramıyormuşsun, Oriana'dan duydum. Bizim ihtiyarla kavganız epey ciddiymiş."

"Ona neye mal olduğunu biliyorsun," dedim.

"Yemeğe kalsana." Oriana ayağa kalktı, hortlak gibi bembeyaz, zümrüt gözleri üzerimdeydi. "Madoc'un da hoşuna gider. Benim de."

"Kalamam," dedim, aslında reddettiğime pişman olarak. "Zaten gereğinden fazla oyalandım, düğünde görüşürüz artık."

"Buralarda her olay süper *dramatiktir*," dedi Vivi, Heather'a. "Epiktir. Herkes acıklı bir ağıttan fırlamış gibi davranır."

Heather'ın Vivi'ye öyle bir bakışı vardı ki, o da bir ağıttan fırlamış gibiydi.

"Ha," dedi Vivi, tekrar bavulunu eşeleyip siyah kurdeleli koca bir paket çıkararak. "Bunu Cardan'a verebilir misin? 'Krallığın hayırlı olsun' armağanı."

"*Elfhame'in Yüce Kralı*," dedi Oriana. "Çocukken beraber oynayıp oynamadığınızın önemi yok, ona o zamanlardaki gibi adıyla hitap edemezsin."

Uzun bir süre aptal gibi dikildim, elim gitmedi pakete. Vivi ile Cardan'ın sıkı fıkı olduklarını biliyordum. Ne de olsa Taryn'e oğlanın kuyruğundan bahseden Vivi'ydi. Cardan ve kardeşleriyle beraber yüzmeye gittiği için ondan başka gören yoktu kuyruğu.

Unutmuştum.

"Jude?" Onay almak istedi.

"Bence kendin versen daha iyi," dedim ve Madoc eve dönmeden, eski evimden kaçarcasına ayrıdım. Nostalji kurbanıydım.

* * *

Taht salonundan geçtiğim sırada Cardan alçak sehpalardan birine oturmuş, kafasını Nicasia'ya eğmişti. Onunkini değilse de Nicasia'nın suratını görebiliyordum, kafasını geriye atıp gerdanını ortaya sererek kahkaha atıyordu. Neşe saçıyordu, güzelliğinin ışıltısına Cardan'ın gösterdiği ilgi bilhassa göz kamaştırıcıydı.

Kız ona *âşıktı*, rahatsız edecek kadar barizdi. Ona âşıktı, sevgisinden mahrum kalacak diye ödü patlıyordu ama yine de onu Locke'la aldatmıştı.

Cardan parmaklarını Nicasia'nın kolunda gezdirerek bileğine kadar indi. Temasının verdiği hissi capcanlı anımsadım. Hatırası tenimi kızıştırıyor, boynumdan yukarıya bir sıcaklık yayılıyordu.

Bıktırasıya öp beni, demişti, artık muhakkak doymuştu öpücüklerime. Şimdi de düşündükçe midesi kalkıyordu kesin.

Nicasia'yla onu başbaşa görmekten nefret ediyordum. Cardan'ın ona dokunmasından nefret ediyordum. Bunu planlayan bendim, kendimden başka kızacak kimse bulamamaktan nefret ediyordum.

Ben bir salak olmalıydım.

Acı seni güçlendirir, demişti Madoc bana kılıç idmanlarında defalarca. *Ağırlığına alış.*

Gözümü güçlükle alabildim. Daha fazla seyretmektense, Balekin'in Cardan'la görüşmek üzere saraya getirilmesini ayarlamak için Vulciber'la buluştum.

Akabinde Gölgeler Meclisi'ne inip sarayla ilgili istihbaratı dinledim ve Madoc'un askerlerini seferber ettiğine dair dedikoduları öğrendim. Anlaşılan benim hâlâ önlemeyi umduğum savaşa hazırlanıyordu. En fazla sayı-

da besleme barındıran bağlılık yemini etmemiş alt tabaka hanedanlıklardan bilgi toplamaları için iki casus yolladım. Bomba'yla Grimsen'den konuştuk. Grimsen, Nicasia'ya sırtında tiril tiril kanatlar çıkarıp uçmasını sağlayacak mücevher işlemeli bir broş yapıyordu.

"Sence beklentisi ne?" diye sordum.

"Takdir, pohpohlanma,"dedi Bomba. "Belki yeni bir patron bulma umudu. Bir öpücüğe de hayır demez muhtemelen."

"Nicasia'yla Orlagh'ın çıkarı için mi yoksa kendi çıkarı için mi ilgileniyor dersin?" Meraktaydım.

Bomba omuz silkti. "Nicasia'nın güzelliğinin yanı sıra Orlagh'ın nüfuzuyla da ilgileniyor. Grimsen ilk Gürgenkral'ın döneminde sürgüne yollanmıştı. Kanımca tekrar sadakat yemini etmeden önce yeminle bağlanacağı hükümdardan iyice emin olmak istiyor."

"Bir daha sadakat yemini etmek istemiyor da olabilir," dedim ve Grimsen'i ziyaret etmeyi aklıma koydum.

* * *

Grimsen, Cardan'ın ona bağışladığı eski demirci ocağında hem barınıyor hem çalışıyordu, üstelik mekânı çalılar bürüdüğü ve pek de bakımlı olmadığı halde.

Bacasından sarmal çizerek incecik bir duman yükseliyordu. Kapısını üç kez tıklatıp bekledim.

Biraz sonra kapıyı açtı. İçeriden vuran sıcak dalgası karşısında bir adım geriledim.

"Seni tanıyorum," dedi.

"Neşe Kraliçesi." Unvanımı kabullenerek mevzuyu aradan çıkardım.

Kafasını iki yana sallayarak güldü. "Fani babanı tanırdım. Fi tarihinde benim için bir hançer yapmıştı da beğenip beğenmediğimi sormak için üşenmeyip ta Pakhöyük'e kadar gelmişti."

"Beğenmiş miydin *bari*?" Bu anlattığı acaba Justin'in Elfhame'e gelmesinden, annemle tanışmasından önce miydi merak ettim.

"Sahiden yetenekli adamdı. Ona dedim ki, elli yıl çalışırsan bir faninin elinden çıkma en müthiş kılıcı yapabilirsin. *Yüz yıl* çalışırsan da tarihin gördüğü en iyi kılıçlardan birini yapabilirsin. Hiçbiri tatmin etmedi onu. Bunun üzerine sırlarımdan birini seninle paylaşırım dedim. Anlaşırsak yüz yıllık deneyime bir günde kavuşacaktı. Ama kaybetmek istemediği bir şeyden feragat etmesi şartıyla."

"Kabul etti mi peki?" diye sordum.

Yüzü aydınlandı. "Aa, merak ettin değil mi? İçeri buyur."

İç çekerek girdim. Sıcak dayanılır gibi değildi, metal kokusu duyularımı uyuşturuyordu. Loş odada tek gördüğüm alevin parıltısıydı. Elim manşetimdeki hançere gitti.

Şükür ki tav ocağını geçip evin ikamet alanına girdik. İçerisi dağınıktı, her yere güzel şeyler saçılmıştı – mücevherler, takılar, kılıçlar ve muhtelif ziynet eşyaları. Benim için küçük bir ahşap tabure çektikten sonra alçak bir tezgâha oturdu.

Yüzü meşin gibi kırışıktı, ağarmış saçları diken dikendi, sanki çalışırken saçını süpürge etmişti. Bugün taş işlemeli ceketini giymemişti; külden bozarık bir gömleğin üzerine eski bir deri önlük geçirmişti. Sivri, kepçe kulaklarında yedişer tane altın halka sallanıyordu.

"Tav ocağıma seni hangi rüzgâr attı?" dedi.

"Kız kardeşime bir hediye bakıyorum. Birkaç güne kadar evleniyor."

"Özel bir şey arıyorsun öyleyse," dedi.

"Senin efsanevi bir demirci ustası olduğunu biliyorum," dedim. "O yüzden mallarını artık satışa çıkarmıyorsundur herhalde."

"Şöhretim bir yana, ben hâlâ bir tüccarım," dedi, elini yüreğine götürerek. Pohpohlanmak hoşuna gitmişti galiba. "Ama artık para karşılığı satmadığım doğru, sadece takaslıyorum."

Altında bir bit yeniği olduğunu tahmin etmeliydim. Yine de tüm masumiyetimle gözlerimi kırpıştırdım. "Zaten sahip olmadığın ne verebilirim sana?"

"Bir düşünelim," dedi. "Bana kardeşinden bahset. Bir aşk evliliği mi bu?"

"Öyle olmalı," dedim, biraz düşünüp. "Çünkü pratikte hiçbir değer taşımıyor."

Kaşları kalktı. "Evet, anlıyorum. Kız kardeşin sana benziyor mu peki?"

"İkiziz," dedim.

"O zaman mavi taşlar, renk verir," dedi. "Ya da gözyaşlarından bir kolye belki, ağlamasın diye. Asap bozan kocayı ısıracak bir diş iğnesi? Yok." Daracık odada arşınlamayı sürdürdü. Bir yüzük gösterdi. "Çocuk doğursun diye?" Yüz ifademi görünce bir çift küpe gösterdi, biri hilal diğeri yıldız şeklinde. "Hah, buldum. İşte. Aradığın hediye bu."

"Ne marifeti var?" diye sordum.

Güldü. "Güzeller, yetmez mi?"

Kuşkuyla baktım. "Çok zarifler, tabii ki yeterli ama bahse varım bundan ibaret değildir."

Hoşuna gitti lafım. "Zeki kız. Güzel olmalarının ötesinde güzellik katarlar. Takanı olduğundan çok daha güzel kılarlar, içini cız ettirecek kadar güzel. Kocası epey bir süre yanından ayrılamaz."

Yüz ifadesi meydan okur gibiydi. Beni kız kardeşime bu tür bir hediye verecek kadar sığ biri sanıyordu.

İnsan yüreğinin bencilliğini nasıl da iyi biliyordu. Taryn güzel bir gelin olacaktı. İkizi olarak onun gölgesinde kalmak uğruna ne kadar fedakârlık yapabilirdim ki? Onun benden daha güzel olmasına ne kadar katlanabilirimdim?

Ayrıca, bir peri güzeliyle evlenecek bir insan evladı için bundan daha iyi bir hediye olabilir miydi?

"Karşılığında ne istiyorsun?" dedim.

"Aa, bir dizi ufak şey. Hayatından bir yıl. Saçının parıltısı. Kahkahanın tınısı."

"Kahkaham kulağa hiç de hoş gelmez."

"Hoş olmasın, bahse varım nadidedir," dedi, bunu bilmesine hayret ettim.

"Gözyaşlarım olmaz mı?" dedim. "Onlarla bir tane daha kolye yapabilirsin."

Ne kadar sık ağladığımı tartar gibi süzdü beni. "Tek damlasını alırım," dedi sonunda. "Sen de benim namıma Yüce Kral'a bir teklifte bulunacaksın."

Altta kalmadım. "Ne tür bir teklif?"

"Sualtındakilerin karadakileri tehdit ettiği malum... Kralına söyle, savaş ilan ederse ona buzdan bir zırh yaparım, ona vuran her kılıcı paramparça eder, yüreğini de

öyle bir soğutur ki merhamet duymaz olur. Ona de ki, sana üç tane kılıç yapacakmış, üçünü de aynı savaşta kullandığında bir darben otuz askerin kudretine denk gelecekmiş."

Şoktaydım. "Söylerim. Ama bunları neden istesin?"

Suratını ekşitti, bir paçavra çıkarıp küpeleri sildi. "Eski şanıma yeniden kavuşmam lazım, leydim, o işler de ıvır zıvır üretmekle olmuyor. Eskiden krallar ve kraliçeler kapımda yalvarırlardı. Vaktiyle tavımda taçlar dövdüm ben, dünyayı değiştiren kılıçlar. Eski şöhretime kavuşmak Yüce Kral'ın kudretine bağlı, onun kudretine kudret katmaksa bana."

"Ya dünyayı olduğu gibi seviyorsa?" diye sordum. "Değiştirmek istemiyorsa."

Hafiften güldü. "Öyleyse içine girince zamanı durduran küçük bir fanus yaparım sana."

Uzun bir hortumla göz pınarımdan bir damla yaş aldı. Sonra elimde Taryn'in küpeleri, kafamda bir sürü soru ile ayrıldım.

Daireme dönünce küpeleri kendi kulaklarıma taktım. Aynadaki görüntümün gözleri buğulanıp ışıldadı. Dudaklarım daha bir kırmızıydı sanki, tenim banyodan yeni çıkmışçasına pırıl pırıldı.

Fikrimi değiştirmeden küpeleri sarıp kaldırdım.

19. Bölüm

Gecenin geri kalanını Gölgeler Meclisi'nde Oak'un emniyetini sağlayacak planlar yaparak geçirdim. Bir zamanlar oynadığı dalgaların cazibesine kapılma ihtimaline karşı onu kapıp uzaklaştıracak kanatlı muhafızlar; peşinden ayrılmayıp üzerine titreyecek, her yiyeceği ondan önce tadacak, dadı kılığında bir casus; kardeşime fazla yaklaşanlara göz açtırmamak için ağaçlarda konuşlanacak keskin nişancı okçular görevlendirdim.

Orlagh'ın neler planlayabileceğine ve anında nasıl haber alabileceğime kafa yorarken kapım tıkladı.

"Ne var?" diye diklendim, içeri Cardan girdi.

Şaşkınlıktan ayağa fırladım. Gelmesini beklemiyordum ama gelmişti, kılığı süslü püslü ama tertipsizdi. Dudakları hafif şiş, saçı karman çormandı. Sanki yataktan fırlayıp gelmişti ama kendinde değil gibiydi.

Masama bir tomar fırlattı.

"Ee?" dedim, sesim amaçladığımdan daha soğuk çıktı.

"Haklıymışsın," dedi, suçlar gibi.

"Ne konuda?" diye sordum.

Pervaza yaslandı. "Nicasia sırlarını yumurtladı. Biraz öpüşüp sırnaşmak yetti."

Göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırırsam utandığımı anlardı, yine de anladığından şüphelendim. Yanaklarıma al bastı. Bundan böyle, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan yüzüne bakabileceğimden kuşkuluydum.

"Orlagh kardeşinin düğününde harekete geçecek."

Koltuğuma geri çöktüm, önümdeki notlara göz gezdirdim. "Emin misin?"

Başıyla onayladı. "Nicasia fanilerin gücü arttıkça karayla denizin birleşmesi elzem oluyor,' dedi. İttifak kaçınılmazmış, ya umduğu gibi olacakmış ya da korktuğum gibi."

"Şom ağızlı," dedim.

"Görünen o ki benim için tehdit oluşturan kadınlara karşı zaafım var."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, onun yerine Grimsen'in onu zafere ulaştıracak bir zırh ve kılıçlar yapma vaadini anlattım. "Ama Sualtı Diyarı'yla savaşman şartıyla."

"Eski şanına kavuşmak için savaş açmamı mı istiyor?" dedi Cardan.

"Fazlasıyla," dedim.

"Amma da iddialı," diye karşılık verdi Cardan. "Yanmamış bir avuç çam ağacı, bir de longoz ormanından ibaret bu topraklarda mağaraya kapanmış dört periye bile sorsan Grimsen'in adını işitmiştir. Azmi hayranlık uyandırıcı. Savaş açma yetkisinin bende değil sende olduğunu herhalde söylememişsindir."

Sahiden Elfhame'in kıyamet gününe dek bağlı kalacağımız Yüce Kraliyse, krallığı onun namına idare ederek saygısızlık ve uyuzluk ediyoruz. Ama rol kesiyorsa, o zaman kesin casus demektir, hem de hepimizden daha başarılı bir casus.

"Tabii ki söylemedim," dedim.

Bir an aramızda sessizlik oldu.

Bana bir adım yaklaştı. "Geçen gece..."

Lafını kestim. "Ne yaptıysam seninle aynı gerekçelerle yaptım. İçimde kalmasın diye."

"İşe yaradı mı bari?" diye sordu. "İçinden attın mı?"

Yüzüne baka baka yalan söyledim. "Evet."

Bana bir dokunsa, bir adım bile yaklaşsa, maskem düşecekti. Özlemime uzun süre ket vurabileceğimi sanmıyordum. Hafif gülümseyerek kafa sallayıp ayrılması yüreğime su serpti.

Bitişik odada Kakalak'ın Cardan'a seslendiğini, bir iskambil kâğıdı havalandırma numarasını öğretmeyi teklif ettiğini işittim. Cardan'ın kahkahası duyuldu.

Belki de ihtiras, aşırılık kaldırmayan bir şeydir. Belki mitridatizm gibi değildir; birer öpücükle kendimi yavaş yavaş zehirleyeceğime ölümcül dozu çoktan almışımdır.

* * *

Madoc'u sarayın strateji odasında bulunca şaşırmadım ama sessizce gelişime alışık olmayan kendisi şaşırdı.

"Baba," dedim.

"Eskiden bana öyle hitap etmen için can atardım," dedi. "Ama bana ne zaman baba desen arkasından hayırlı bir şey gelmediğini öğrendim artık."

"Hiç alakası yok," dedim. "Haklı çıktığını söylemek için geldim. Oak'u tehlikeye atma fikrinden nefret ediyorum ama Sualtı Diyarı'nın saldırısını yönlendirmemiz Oak açısından daha güvenli olabilir."

"Onu burada olduğu sürece korumayı planlıyordun." Sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Her olasılığı bertaraf etmek zor."

"İmkânsız." İçimi çekerek yaklaştım. "O yüzden tablada ben de varım. Derya halkını yönlendirmene yardım edeyim. Kaynaklarım var." Adam uzun zamandır generaldi. Dain'in öldürülmesini hem planlamış hem de paçayı kurtarmıştı. Bu konularda benden daha iyiydi.

"Ya bana köstek olmaya çalışıyorsan?" diye sordu. "İçtenliğine bir anda inanmamı bekleyemezsin."

Madoc'un bana güvenmemesi için her tür sebebi olsa da sözleri acıttı. Oak'u tahta oturtma planını tören katliamına tanık olmamdan önce benimle paylaşsaydı durumumuz farklı olur muydu, kuşkuluydum. Bana planına ortak edecek kadar güvenseydi şüphelerimi bertaraf eder miydim, ondan da kuşkuluyum. Bunun mümkün olabileceğine ihtimal vermek istemiyordum, hatta güvenmekten korkuyordum.

"Kardeşimi riske atmam," dedim, hem ona yanıt maiyetinde kem kendi korkularıma teselli niyetine.

"Ya?" dedi. "Onu pençeme düşmekten bile korur musun?"

Galiba bunu hak etmiştim. "Senin saflarına geri dönmemi istemiştin. İşte sana fırsat, seninle beraber çalışmanın ne menem bir şey olduğunu bana göster. İkna et beni."

Tahtın idaresi bendeyken asla aynı saflarda olamazdık ama belki işbirliği yapabilirdik. Belki hırsını derya halkını bozguna uğratmak için kullanır da taht sevdası-

nı unuturdu, en azından Oak reşit olana dek. Belki o vakte kadar her şey farklı gelişirdi.

Adalar haritasının ve yontma figürlerin durduğu tablayı işaret etti. "Orlagh bir haftaya kalmaz saldırır, eğer Oak'un yokluğundan istifade ederek fani dünyada ona bir tuzak hazırlamıyorsa tabii. Vivienne'in dairesine muhafızlar dikmişsin, şövalyeye benzemeyen ve ordu dışından kişiler tutmuşsun. Zekice. Ama herkes ve her şey hataya açıktır. Bence onları tuzağa düşürmek için en uygun yer..."

"Sualtındakiler Taryn'in düğününde saldırıya geçecekler."

"Ne?" Gözlerini kısarak süzdü beni. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Nicasia'dan," dedim. "Elimizi çabuk tutarsak olasılıkları azaltabileceğim kanaatindeyim. Balekin'e bilgi sızdırmanın bir yolunu buldum, onu kandıracak bilgiler."

Madoc'un kaşları kalktı.

Kafa sallayarak onayladım. "Bir mahkûm. Kadının aracılığıyla Balekin'in kulağına çoktan kar suyu kaçırdım."

Arkasını dönüp koyu renkli içkiden kendisine bir parmak koydu, sonra da deri koltuğa çöktü. "Bahsettiğin kaynaklar bunlar mı?"

"Sana eli boş gelmedim," dedim. "Güven telkin ettiğim için azıcık da olsa sevinemez misin?"

"*Bana* nihayet güvenmeye karar veren *sensin* bence. Beraber çalışmamızın nasıl sonuçlanacağını zaman gösterecek. İşbirliği yapabileceğimiz sayısız proje var."

Tahtı ele geçirmek bunlardan biriydi. "Tek seferde bir yaramazlık," diye uyardım.

"Onun haberi var mı?" Madoc babacan ama biraz ürkütücü bir sırıtmayla sordu. "Yüce Hükümdarımız, krallığını onun namına senin ne kadar iyi idare ettiğinden haberdar mı?"

"Ümit kesilmez," dedim, Cardan ve onunla aramızdaki anlaşma söz konusuyken hiç hissetmediğim bir soğukkanlılık sergilemeye çalışıyordum.

Madoc güldü. "Aa, ümit etmez olur muyum kızım, umarım kendi ailenin çıkarını düşünerek idare etmenin daha hayırlı olacağını da kavrarsın bir gün."

* * *

Cardan'ın Balekin'le görüşmesi ertesi gün gerçekleşti. Casuslarım Cardan'ın geceyi yalnız geçirdiğini haber verdiler, ne azgın partiler ne sefahat alemleri ne de lir çekişmeleri yaşanmıştı. Bunu neye yorsam bilmiyordum.

Balekin taht odasına prangalarla getirildi, ama başı dik, kılığı da Kule'ye göre fazla şıktı. Lüksten mahrum kalmama becerisiyle caka satıyordu, kibrinden geçilmiyordu, Cardan'ı sinir etmek yerine hayran bırakacakmış gibi bir havası vardı.

Cardan'ın heybetli görüntüsünün ondan aşağı kalır yanı yoktu. Baştan aşağı altın sırmalı, küf rengi kadife bir ceket giymişti. Grimsen'in hediye ettiği küpeler kulağında sallanıyordu, kafasını oynattıkça da ışıkta kamaşıyorlardı. Âlemciler yoktu ama salon boş da değildi. Randalin ile Nihuar kürsünün bir tarafında beraber dikiliyordu, yanlarında da üç muhafız vardı. Ben öbür tarafında, kuytudaydım. Uşaklar, Yüce Kral'ın keyfi istediğin-

de şarap ikram etmek veya harp çalmak için hazır bekliyorlardı.

Balekin bu görüşme için Kule'den çıkarıldığı sırada Lady Asha'ya iletilmek üzere bir not vermek için Vulciber'la buluşmuştum.

Notta şu yazıyordu:

Talebini düşündüm, anlaşmaya varım. Kız kardeşimin düğününden hemen sonra seni adadan çıkarmanın bir yolu var. Uçmak küçük erkek kardeşimi tuttuğundan kendi güvenliği için onu bir tekneyle geri götüreceğiz. Sen de gelebilirsin, Yüce Kral'ın ruhu duymaz, çünkü bu yolculuk mecburen gizli tutulacak. Bu senin için yeterliyse cevabını yolla, ondan sonra tekrar buluşur, geçmişimi ve geleceğini konuşuruz.- J

Balekin hücresine döndüğünde kadının ona hiçbir şey söylememe ihtimali vardı. Ancak ona daha önceden de bilgi sızdırmıştı. Balekin kadını notu alırken muhakkak görecek ve kanımca işkillenecekti, özellikle de kadının bir peri olarak yalan söylemekten ziyade kaçamak davranması göze batacaktı.

"Küçük kardeşim," dedi Balekin, söz hakkı verilmesini beklemeden. Bileğindeki kelepçeleri öyle bir edayla taşıyordu ki, bilezik sanki mahkûmiyetini mimlemiyor da itibarını artırıyor sanılırdı.

"Hükümdarla görüşme talebinde bulunmuşsun," dedi Cardan.

"Hayır kardeşim, ben seninle konuşmak istedim, tem-

sil ettiğin makamla değil." Balekin'in bu imalı saygısızlığı karşısında görüşme talebine ilişkin kuşkularım arttı.

Madoc ve etrafındakilerin nazarında daima bir çocuk olduğumu hatırladım. Seni yetiştiren biri hakkında yargıya varmak az buz mesele değildir, başka neler yaptıklarının önemi yoktur. Bu yüzleşmenin şu anla alakası yoktu, daha ziyade çalkantılı engin geçmişleriyle, aralarındaki eski dargınlıkların, bağlaşmaların atkı ve çözgüleriyle alakalıydı.

"Ne istiyorsun?" dedi Cardan. Sakinliğini koruyordu ama buyurgan sesi her zaman takındığı bıkkınlığı ve ruhsuzluğu taşıyordu.

"Bir mahkûm ne ister ki?" dedi Balekin. "Beni Kule'den azat et. Muvaffak olmak istiyorsan yardımıma muhtaçsın."

"Sırf bunu söylemek için benimle görüşmeye uğraştıysan çabaların boşa gitmiş. Hayır, seni serbest bırakmayacağım. Hayır, sana muhtaç değilim." Cardan emin konuşuyordu.

Balekin gülümsedi. "Benden korktuğun için beni hapse tıktın. Halbuki Eldred'den benden de çok nefret ediyordun. Dain'den tiksiniyordun. Üzülmediğin ölümler için neden beni cezalandırıyorsun?"

Cardan tahttan yarı kalkarak ona hayretle baktı. Yumruklarını sıkmıştı. Nerede olduğunu unutmuş birinin çehresini taşıyordu. "Ya Elowyn? Ya Caelia ile Rhyia? Kişisel hislerim mevzu bahis olsaydı, sırf onların ölümü bile senden intikam almama ziyadesiyle yeterdi. Onlar ablalarımızdı, senden de benden de daha iyi hükümdar olurlardı."

Bunun üzerine Balekin'in geri adım atmasını bekledim ama tınmadı. Aksine, sinsi bir tebessüm yerleşti du-

daklarına. "Sana göğüslerini siper ettiler mi? O sevgili ablalarının teki bile seni bağrına bastı mı? Senin uğruna babamıza bile karşı gelmemişlerken seni umursadıklarını da nereden çıkardın?"

Bir anlığına Cardan'ın ona vuracağını sandım. Elim kılıcımın kabzasına gitti. Ona siper olacaktım. Balekin'le çarpışacaktım. Balekin'le dövüşmek benim için zevk olacaktı.

Oysa Cardan gerisin geri tahtına çöktü. Hiddeti söndü, Balekin'in son sözlerini hiç duymamış gibi konuştu. "Seni hapse tıktıysam ne senden korktuğum ne de intikam için. Mahkûmiyetinden haz duymadım. Kule'desin çünkü adalet yerini buldu."

"Tek başına üstesinden gelemezsin bunların," dedi Balekin, etrafına bakarak. "Sen asla çalışkan değildin, yok diplomatları pohpohlamaktı yok görev aşkıydı, bunları asla önemsemezdin. Zor işleri bana ver, kendini borçlu hissettiğin ve seni mutlaka hüsrana uğratacak fani bir kızın tekine bel bağlama."

Nihuar, Randalin ve birkaç muhafızın gözleri bana kaydı ama Cardan gözünü abisinden ayırmıyordu. Epey sonra konuştu. "Yaşı geçkin bir kralmışım gibi naibim mi olacaksın? Huzuruma bir tövbekâr olarak gelmemişsin sen, ayağının dibinden ayrılmayacak bir it arıyorsun kendine."

Balekin nihayet mağlup görünüyordu. "Bazen sana haşin davrandıysam sırf iyiliğini istediğimdendi. Tembelsin, rahatına düşkünsün, bu halinle başarılı bir hükümdar olacağını mı sanıyorsun? Bensiz bir hiçtin. Bensiz bir hiç olarak *kalacaksın*."

Balekin'in bu sözlerinin yalan olmadığını bilmek sarsıcıydı.

Cardan'ın suratındaysa cılız bir gülümseme vardı, alçak sesle konuştu. "Beni tehdit ediyor, övünüyorsun. Arzularını ele veriyorsun. Teklifini dikkate alacak değilim, bu küçük tiradından sonra senin diplomat falan olmadığın ortada."

Balekin öfkeyle kürsüye bir adım yaklaşacak oldu ama muhafızlar hemen önünü kesti. Balekin'in Cardan'ı döverek cezalandırma isteğini zor bastırdığı belliydi.

"Kralcılık oynuyorsun," dedi Balekin. "Sen bunu anlamadıysan da herkes farkında. Beni hapse geri yolla, yardım elimi geri çevir, krallığını kaybet."

"O değil de," dedi Cardan. "Senin dahil olmadığın ikinci bir seçenek daha var. Ben onu seçtim." Vulciber'e döndü. "Görüşme bitmiştir."

Vulciber ve diğer muhafızlar onu Unutuş Kulesi'ne geri götürürlerken Balekin'in bakışları bana kaydı. Gözlerindeki nefret öyle derindi ki, dikkatli olmazsak tüm Elfhame'i boğacağından korktum.

* * *

Kardeşimin düğününden iki gece önce dairemdeki boy aynasının önünde durup Zifirkara'yı yavaşça kınından çektim. Savunma duruşlarını aldım; Madoc'un öğrettiklerini, Gölgeler Meclisi'nde öğrendiklerimi tekrarladım.

Sonra kılıcımı kaldırıp rakibime sundum. Aynada onu selamladım.

Bir ileri bir geri dans ederek onunla savaştım. Vurup

çekildim, vurup çekildim. Numaradan eğildim. Alnında biriken boncuk boncuk terlere baktım. Gömleği terden sırılsıklam olana, yorgunluktan eli ayağı titreyene dek dövüştüm.

Gene de yetmedi.

Onu asla yenemiyordum.

20. Bölüm

Orlagh'a tuzağımız hazırdı. Madoc'la beraber bütün gün ayrıntıların üzerinden geçtik. Sualtındakilerin muhakkak saldıracağı üç ayrı yer ve zaman belirledik.

Tekne bir yem olacaktı, orası barizdi. Bir hob'a kapüşonlu pelerin giydirip Oak'un yerine oturtacaktık, tekne de efsunla uçurulacaktı.

Ondan önce, Taryn'in konuk karşılama faslı sırasında Oak kendi başına labirente girecekti. Labirentin çalı duvarlarına ağaçgiller saklanacak ve gerektiğinde saldırıya geçeceklerdi.

Ondan da önce, düğün için Locke malikanesine geçildiğinde, Oak okyanustan görülür bir noktada arabadan inecekti. Orada da dublör kullanacaktık. Ailenin diğer fertleri dışarı çıkıp da denizdekiler saldırana kadar –ki saldıracaklarını umuyorduk– gerçek Oak'la beraber arabada bekleyecektim. Sonra araba kuytu bir köşeye yanaşacak, biz de penceresinden sıvışıp içeri girecektik. Bu senaryoda kıyıya yakın ağaçlar pırtıllarla dolu olacak ve

kumsala gömdükleri ağlarla derya halkını tuzağa düşürmeyi bekleyeceklerdi.

Derya halkının Oak'a zarar verme girişimini püskürtmeye yönelik üç ayrı senaryo vardı. Onları pişman etmek için üç ayrı fırsat.

Cardan'ı korumayı da ihmal etmeyecektik. Özel fedaisi tetikte olacaktı. Her hareketini takip edecek kendi okçu birliği de vardı. Casuslarımız da cabası.

Taryn düğünden önceki son gecesini kız kardeşleriyle geçirmek istedi, ben de bir elbiseyi, Taryn'in küpeleriyle beraber bir heybeye tıktım ve Insweal'e giderken aldığım atın terkine bağladım. Eyer çantasının kayışına da Zifirkara'yı soktum. Ardından dört nala Madoc malikanesine gittim.

Güzel bir geceydi. Ormandan esen meltem mis gibi çam ve ezelmazı kokuyordu. Uzaktan toynak sesleri işittim. Tilkiler acayip ciyaklamalarıyla birbirlerine sesleniyordu. Çok uzaklarda bir yerde flüt çalıyor, müziğine tiz sesleriyle şakıyan deniz kızları eşlik ediyordu, sözsüz şarkıları kayalıkta yankılanıyordu.

Derken, ansızın, toynak sesleri yaklaştı. Ormandan süvariler geliyordu; inci gözlü, bir deri bir kemik atlara binmiş yedi kişi. Yüzleri kapalı, zırhları beyaza boyalıydı. Kollara ayrılıp farklı yönlerden üzerime gelirlerken kahkahalarını işittim. Bir hata olmalı diye düşündüm bir an.

İçlerinden biri baltasını çekti, ilk dördündeki ayın ışığında yalımı parladı, kanımı dondurdu. Hayır, hata falan değildi. Beni öldürmeye gelmişlerdi.

At sırtında savaş becerim sınırlıydı. Eskiden Elfhame'de şövalye olma hayalleri kurardım, bir asilza-

denin fedaisi olmak isterdim, Madoc gibi savaşa dört nala girmek değil.

Mesafeyi giderek kapatırlarken, bu zayıf yönümü kim biliyordu ki diye düşündüm. Kesinlikle Madoc biliyordu. Belki de ihanetimle böyle ödeşiyordu. Bana güven sergilemesi bir dalavereydi belki. Ne de olsa bu gece kalesine gideceğimi biliyordu. Üstelik akşama kadar bu tür tuzaklar planlamıştık beraber.

Kakalak'ın uyarısını hayıflanarak anladım: *Bir daha ki sefere yanına bir kraliyet muhafızı al. Bizden biriyle git. Ya bir pırtıl sürüsü götür ya da sarhoş bir spriggan. Yeter ki yalnız gitme.*

Ama tek başımaydım. Yalnızdım.

Atımı mahmuzladım. Ormana girer de konağa yaklaşabilirsem paçayı kurtarırdım. Orada muhafızlar vardı, bu süvarileri Madoc tutmuş olsun veya olmasın, bir misafirin, hele ki vesayeti altındaki bir çocuğun kendi arazisinde katledilmesine asla izin vermezdi.

Nezaket kurallarına ters düşerdi.

Tüm yapmam gereken oraya varmayı başarmaktı.

Toynak sesleri peşimden gümbür gümbür gelirken ormana daldım. Geriye göz attım, yüzüm rüzgâra dönüktü, uçuşan saçım ağzıma girdi. Birkaç koldan önüme geçmeye çalışarak beni Madoc'un konağından uzaklaştırmaya, saklanacak hiçbir yerin olmadığı sahile sürmeye uğraşıyorlardı.

Yaklaştıkça yaklaşıyorlardı. Birbirlerine seslendiklerini işittim ama rüzgârdan kelimeleri ayırt edemiyordum. Atım hızlıydı, ama onlarınki karanlıkta su gibi akıyordu. Geriye baktığımda içlerinden birinin yayına siyah tüylü oklar sürdüğünü gördüm.

Bineğimi yana sürdüm ama tam kaçacağım yerde başka bir süvariyle karşılaştım.

Zırhlı ve elleri silahlıydı. Yanımda sadece birkaç bıçak vardı, Zifirkara terkimdeki heybedeydi, küçük bir yayı da aynı şekilde paketlemiştim. Bu ormanda çocukken yüzlerce kez dolaşmıştım, burada bir çatışmaya gireceğim aklımın ucundan geçmezdi, zırh giymeye asla lüzum görmezdim.

Bir ok vızıldayarak beni teğet geçerken başka bir süvari kılıcını kaldırarak yaklaştı.

Onları atlatmama imkân yoktu.

Üzengilerden destek alarak ayağa kalktım, işe yarayacağından emin olmadığım bir numaraydı, sonra da önüme çıkan ilk sağlam dala tutundum. Beyaz gözlü aygırlardan biri dişlerini göstererek bineğimin böğrünü ısırdı. Zavallı hayvan irkilip kişnedi. Bir süvari uzun kılıcını savurunca ay ışığında kehribar rengi gözler görür gibi oldum.

Bir gayret kendimi yukarı çekerek dala tünedim. Bir süre dalı bırakmadım, nefes nefeseydim, süvariler altımdan geçiyordu. Etrafımda dönüyorlardı. Biri matarasından bir şey yudumlayınca dudaklarında altın rengi bir leke kaldı.

"Yavru kedi ağaca kaçtı," diye seslendi bir diğeri. "İn de tilkiler yesin seni!"

Ayağa kalkıp dalda koştum, Hayalet'in verdiği dersler aklımdaydı. Üç süvari altımda daire çiziyordu. Birisinin fırlattığı balta parıldayarak benden yana uçtu. Daldan düşmemeye çalışarak eğilip kaçtım. Iskalayan silah vınlayarak ağacın gövdesine saplandı.

Bineğimi yana sürdüm ama tam kaçacağım yerde başka bir süvariyle karşılaştım.

Zırhlı ve elleri silahlıydı. Yanımda sadece birkaç bıçak vardı, Zifirkara terkimdeki heybedeydi, küçük bir yayı da aynı şekilde paketlemiştim. Bu ormanda çocukken yüzlerce kez dolaşmıştım, burada bir çatışmaya gireceğim aklımın ucundan geçmezdi, zırh giymeye asla lüzum görmezdim.

Bir ok vızıldayarak beni teğet geçerken başka bir süvari kılıcını kaldırarak yaklaştı.

Onları atlatmama imkân yoktu.

Üzengilerden destek alarak ayağa kalktım, işe yarayacağından emin olmadığım bir numaraydı, sonra da önüme çıkan ilk sağlam dala tutundum. Beyaz gözlü aygırlardan biri dişlerini göstererek bineğimin böğrünü ısırdı. Zavallı hayvan irkilip kişnedi. Bir süvari uzun kılıcını savurunca ay ışığında kehribar rengi gözler görür gibi oldum.

Bir gayret kendimi yukarı çekerek dala tünedim. Bir süre dalı bırakmadım, nefes nefeseydim, süvariler altımdan geçiyordu. Etrafımda dönüyorlardı. Biri matarasından bir şey yudumlayınca dudaklarında altın rengi bir leke kaldı.

"Yavru kedi ağaca kaçtı," diye seslendi bir diğeri. "İn de tilkiler yesin seni!"

Ayağa kalkıp dalda koştum, Hayalet'in verdiği dersler aklımdaydı. Üç süvari altımda daire çiziyordu. Birisinin fırlattığı balta parıldayarak benden yana uçtu. Daldan düşmemeye çalışarak eğilip kaçtım. Iskalayan silah vınlayarak ağacın gövdesine saplandı.

"İyi denemeydi," diye seslendim, tırstığımı olabildiğince belli etmemeye uğraşarak. Onlardan uzaklaşmalıydım. Daha yükseğe tırmanmalıydım. İyi de sonra ne oldu? Yedisiyle birden dövüşemezdim. Buna yeltensem bile kılıcım hâlâ atıma bağlıydı. Yanımda sadece birkaç bıçak vardı.

"İn aşağı fani kız," dedi gümüş gözlü biri.

"Yamanmışsın diye duyduk. Gaddarmışsın diye duyduk," dedi bir başkası, dişi olduğunu belli eden buğulu, nağmeli sesiyle. "Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Bir üçüncüsü yayına siyah uçlu ok sürdü.

"Madem kediyim, hele bir yaklaşın da tırmalayayım sizi," dedim, yaprak şeklindeki bıçaklarımın ikisini çekip havada kavis çizdirerek çift yönden süvarilere fırlattım.

Biri ıskaladı, diğeri zırha saplandı, umarım baltayı ağaçtan kurtarmama yetecek kadar dikkatlerini dağıtmışımdır diye düşündüm. Derken harekete geçtim. Daldan dala zıplarken yanı başımdan oklar uçuyordu. Hayalet'in öğrettiği her şeye minnettardım.

Birden uyluğuma bir ok saplandı.

Acı dolu feryadımı bastıracak halim yoktu. Yaşadığım şoku sineye çekerek tekrar harekete geçtim ama çevikliğimden eser yoktu. Bir sonraki okun böğrümü teğet geçmesi şans eseriydi.

Karanlıkta bile çok iyi görüyorlardı, benden çok daha iyi.

Süvariler her bakımdan avantajlıydı. Ağaçların tepesinde saklanacak yer bulamadığım sürece biraz alengirli ama eğlencelik bir hedef teşkil ediyordum. Yoruldukça, kan kaybettikçe, canım yandıkça daha da yavaşladım. Taktik değiştirmezsem oyunu kaybedecektim.

Şartları eşitlemem gerekiyordu. Ummadıkları bir şey yapmam gerekiyordu. Madem göremiyordum, öyleyse diğer duyularıma güvenmeliydim.

Bacağıma saplı okun acısına aldırmadan derin bir nefes aldım, elimde balta, uluyarak bir koşuda daldan atladım.

Süvariler benden kaçmak için atlarını döndürmeye çalıştı.

Tekini baltamla göğsünden vurdum. Zırhının o kısmı içeri göçtü. Sağlam darbeydi... Hemen akabinde dengemi yitirmeseydim güzel olacaktı. Düşmemle silah elimden kurtuldu. Yere feci çarptım, nefesim kesildi. Derhal yana yuvarlanarak toynak darbelerinden kaçtım. Kafam çınlıyordu, ayağa kalkmaya çalıştığımda bacaklarım cayır cayır yanıyordu sanki. Bacağımdaki okun gövdesini kırdım ama bunu yaparken ucunu daha da derine sapladım.

Vurduğum süvari eyerinden bir çuval gibi sarkmıştı, cansızdı, ağzı kırmızı kırmızı köpürmüştü.

Başka bir süvari alanı tutarken üçüncüsü dosdoğru üzerime geldi. Okçu kılıcını çekerek hücum ederken ben de hançerimi çektim.

Bire altı fena karşılaşma değildi, bilhassa süvarilerin dördü geride dururken. At sırtındalarken canlarının yanacağını hesaba katmamış gibiydiler.

"Yeterince gaddar mıymışım?" diye bağırdım.

Gümüş gözlü üzerime hücum etti, hançerimi fırlattım. Süvariyi ıskaladı ama atı tam böğründen vurdu. Hayvan şahlandı. Adam atını dizginlemeye çalışırken, bir diğeri paldır küldür üzerime sürdü. Baltayı kapıp derin bir nefes aldım ve odaklandım.

İskelet at beni göz kapaksız gözleriyle izliyordu. Bakışları açtı.

Eğer yeterince hazırlıklı olmadığım, aptal kılıcımı kayışla bağlama gafletine düştüğüm için bu ormanda ölürsem kendime korkunç kızacaktım.

Diğer süvari atını üzerime sürerken kendimi hazırladım ama darbesini karşılayabileceğimden emin değildim. Deli gibi başka bir çözüm düşünüyordum.

At yaklaşınca, hayatta kalma dürtüme karşı koyup dev hayvanın önünden kaçma isteğimle mücadele ederek kendimi yere attım. Baltayı kaldırdığım gibi karnını deştim. Yüzüme kan fışkırdı.

Yaratık biraz daha koştuktan sonra bacakları koca cüssesini taşıyamaz hale geldi, canhıraş bir kişnemeyle devrildi.

Yüzümü silerek ayağa kalktığım anda gümüş gözlü şövalyenin hücuma hazırlandığını gördüm. Kanlı baltayı kaldırarak sırıttım.

Kehribar gözlü süvari diğerlerine seslenerek yerdeki silah arkadaşına koştu. Gümüş gözlü şövalye onun bağırması üzerine dönüp arkadaşlarının yanına gitti. Atın altında sıkışan süvariyi iki şövalyenin çeke çeke kurtarmasını, sonra da diğer atlardan birine bindirmesini seyrettim. Sonra altısı birden çark edip karanlığa karıştı, kahkaha falan duyulmuyordu.

İki misli sayıda geri dönmelerinden korkarak bekledim, daha beter bir şeyin kuytudan fırlamasından korkuyordum. Dakikalar geçiyordu. İşittiğim en yüksek ses hırıltılı soluğum, bir de kan basıncından kulaklarımın zonklamasıydı.

Zangır zangır titreyerek, acılar içinde yürümeye koyuldum. Kendi aygırımı çimenlerde yatar buldum, ölü süvarinin atı da onu yiyordu. Baltamı sallamamla kaçtı. Zavallı atımın ahı gitmiş vahı kalmıştı.

Heybemin yerinde yeller esiyordu. Kaçarken düşmüş olmalıydı, elbisem ve yayım da kayıptı. Hançerlerim de gitmişti, ormana saçmıştım hepsini, muhtemelen çalıların arasında hepsi kaybolmuştu. En azından Zifirkara hâlâ eyer kayışına bağlıydı. Kramp girmiş parmaklarıma rağmen babamın kılıcını kayıştan kurtardım.

Onu baston gibi kullanarak ta Madoc'un kalesine kadar sürünürcesine varmayı başardım, üzerime bulaşan kanı dışarıdaki tulumbada yıkadım.

İçeride Oriana'yı pencere dibine oturmuş, kasnakla nakış işler vaziyette buldum. Pembe gözleriyle bana baktı ve benzer bir durumda insanların yapacağının aksine, gülümseyerek karşılamaya tenezzül etmedi. "Taryn yukarıda Vivi ve sevgilisiyle beraber. Oak uyuyor, Madoc da entrikalarıyla meşgul." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Sen göle falan mı yuvarlandın?"

Başımla onayladım. "Ne aptallık değil mi?"

Bir ilmek daha attı. Merdivene yöneldim ama ayağım ilk basamağa değmeden tekrar konuştu.

"Oak, Periler Diyarı'nda benimle kalsa çok mu fena olur?" diye sordu. Uzun bir duraklamanın ardından fısıldayarak ekledi, "Onunla aramız soğusun istemiyorum."

Zaten bildiği şeyi dile getirmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "Burada kalırsa asilzadeler hiç durmadan çocuğun aklını zehirler, Cardan aradan çıksa sen kral olursun diye diye başının etini yerler, karşılığında

da Cardan'a sadık olanlar Oak'un ayağını kaydırmaya çalışırlar. Daha büyük tehditleri hiç saymıyorum. Balekin yaşadığı müddetçe Oak'un Periler Diyarı'ndan uzak kalması en güvenlisi. Artı Orlagh meselesi var."

Başıyla onayladı, yüz ifadesi donuktu, kafasını pencereye çevirdi.

Belki de ayrı düşmelerinin sorumlusu olarak suçlayacak başka birini bulması lazımdı. Şansına, zaten pek sevmediği benim gibi birisi vardı.

Gene de büyüdüğüm yeri özlemenin, beni yetiştiren insanları özlemenin ne demek olduğu hâlâ hatırımdaydı.

"Aranız asla soğumaz," dedim, sesim en az onunki kadar sakindi. Beni duyduğunu biliyordum ama kafasını çevirip bakmadı.

Sonrasında bacağım ağrıya ağrıya merdiveni çıktım. Tam sahanlığa vardığımda Madoc yazıhanesinden çıkıp bana tepeden baktı. Havayı kokladı. Bacağımdan sızan kanın kokusunu mu aldı acaba diye meraklandım, üzerime sinen toprak, ter ve soğuk kuyu suyu kokusunu da almış olabilirdi.

İliklerime kadar ürperdim.

Eski odama girip kapıyı örttüm. Karyolama uzanıp, hançerlerimden birinin kınında –biraz da paslı– hâlâ durduğunu görünce sevindim. Olduğu yerde bıraktım, kendimi biraz daha güvende hissettim.

Acıdan dudaklarımı ısırarak sek seke eski küvetime gittim, kenarına oturdum. Sonra pantolonumu sıyırdım ve bacağıma gömülü duran ok parçasını inceledim. Kırık sapı söğüt ağacından, kül lekeliydi. Ucu da gördüğüm kadarıyla pütürlü geyik boynuzundan yapılmıştı.

Ellerim titremeye, kalp atışlarım hızlanmaya, başım dönmeye başladı.

Ok yarası fenadır çünkü çıkartmaya her uğraştığında yara daha da beter hale gelir. Vücut kesici aletle açılmış dokuyu kendiliğinden kapatamaz, ok etine saplı kaldığı sürece çıkarması giderek zorlaşır.

Derin bir nefes alıp okun ucunu hafifçe bastırarak yokladım. Acıdan içimi çektim, bir an bayılacak gibi oldum, neyse ki görünüşe göre kemiğe saplanmamıştı.

Cesaretimi toplayıp bir bıçakla etimi iki santim kadar yardım. İşkence gibiydi, kesik kesik soluyarak iki parmağımla oku tutup çıkardım. Çok kan aktı, ürkütücü miktarda. Elimi yaraya bastırıp kanamayı kesmeye çalıştım.

Bir süre halsizlikten hiçbir şey yapamayıp öylece oturdum.

"Jude?" Vivi kapıyı açtı. Bir bana baktı bir küvete. Kedi gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kafamı iki yana salladım. "Sakın kimseye söyleme."

"Kanaman var," dedi.

"Bana..." diyecekken sustum, yaranın dikilmesi gerektiği kafama dank etti, hiç akıl edememiştim. Belki de zannettiğim kadar iyi durumda değildim. Şok her zaman anında göstermez kendini. "Bana iğne iplik lazım, ince ve simli nakış ipliği olmasın. Bir de yaraya bastırmak için bez."

Elimdeki bıçağa, taze yaraya kaşlarını çatarak baktı. "Canına mı kastettin?"

Bu lafı beni bir anlığına ayılttı. "Evet, okla *kendimi* vurdum."

"Tamam, tamam." Yataktan kaptığı bir gömleği bana

verip odadan fırladı. Kanamayı yavaşlatır ümidiyle gömleği yaraya bastırdım.

Beyaz iplik ve iğneyle geri döndü. Rengi beyaz kalmayacaktı o ipin.

"Tamam," dedim, odaklanmaya çalışarak. "Tutmak mı istersin dikmek mi?"

"Tutayım," dedi, keşke üçüncü bir seçeneğim olsaydı der gibi bakıyordu. "Taryn'i çağırsam mı?"

"Düğününden önceki gece mi? Kesinlikle olmaz." İpi iğneye geçirmeye çalıştım ama ellerim o kadar feci titriyordu ki zorlanıyordum. "Tamam, şimdi yaraya iki yandan bastır."

Vivi diz çöküp dediğimi yaptı, suratı beş karıştı. Acıdan bayılmamaya çalışıyordum. Birkaç dakika daha dayan, sonra uzanıp dinlenirsin diye teselli ettim kendimi. *Sadece birkaç dakika daha dayan, sonrasında bunlar hiç yaşanmamış gibi olacak.*

Diktim yarayı. Acıyordu. Çok ama çok ama çok acıyordu. İşim bittikten sonra bacağımı tekrar yıkadım ve gömleğin en temiz kısmını yırtıp yarayı sardım.

Vivi sokuldu. "Ayağa kalkabilecek misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Bir dakika izin ver."

"Madoc ne olacak?" diye sordu. "Ona haber versek..."

"Hiç kimse dedim." Küvetin kenarına tutunup bacağımı gererken çığlığımı zor bastırdım.

Vivi musluğu açıp tazyikli suyla küvete bulaşan kanı temizledi. "Giysilerin sırılsıklam," dedi kaşlarını çatıp.

"Şuradan bana giyecek bir şey ver," dedim. "Çuval gibi bol olsun."

Zar zor topallayarak en yakın koltuğa çöktüm. Sonra

ceketimi ve gömleğimi çıkardım. Belden yukarım çıplak kaldı ama acıdan daha fazla soyunamadım.

Vivi bir elbise getirdi –Taryn'in evden götürmeye tenezzül etmediklerinden– eteğini toplayıp başımdan geçirdi, bir çocuk gibi onun yardımıyla kollarımı soktum. Pantolonumu ve çizmelerimi nazikçe o çıkardı.

"Uzanabilirsin," dedi. "Dinlen. Heather'la ikimiz Taryn'i oyalarız."

"Toparlanırım," dedim.

"Hiçbir şey yapma, sana o kadar söylüyorum." Vivi buraya gelmemeleri konusundaki uyarılarımı dinlemediği için pişmanmış gibi bakıyordu. "Kim yaptı bunu?"

"Yedi süvari, muhtemelen şövalyeler. Ama saldırıyı tezgahlayan kimdi diyorsan, bilmiyorum."

Vivi uzun bir iç çekti. "Jude, benimle insan dünyasına geri dön. Normal hayat sürmen şart değil. Bu da normal değil."

Koltuktan kalktım. Bunları dinleyeceğime yaralı bacakla yürümeyi yeğlerdim.

"Ya tesadüfen buraya gelmeseydin?" Üsteledi.

Artık ayağa kalktığıma göre dengemi kaybetmemek için yürümeye devam etmem gerekiyordu. Kapıya yöneldim. "Bilmiyorum," dedim. "Ama şu kadarını biliyorum. Fani dünya da tehlikeli. Benim *burada* olmamın faydası, Oak'la ikiniz *oradayken* sizi muhafızlarla kollayabilmem. Bak, yaptığımı aptalca bulduğunun farkındayım. Ama faydası yokmuş gibi davranma."

"Onu demek istemedim" dedi. Bu arada hole varıp Taryn'in oda kapısını açtım. Heather'la ikisini gülüyordu. İçeri girdiğim anda sustular.

"Jude?" Taryn sordu.

"Attan düştüm," dedim, Vivi ses çıkarmadı. "Nerede kalmıştık?"

Taryn tedirgindi, odada dolaşarak yarın giyeceği tiril tiril entariyi okşuyordu. Goblin bahçelerinde yetişen taze toplanmış yeşilliklerle örülü duvağını kaldırıp gösterdi.

Taryn'e aldığım küpeleri heybeyle beraber kaybettiğim kafama dank etti. Çalıların arasına saçılmış olmalıydı.

Uşaklar şampanya ve pasta getirdi. Tatlı kremayı yalayıp muhabbetin akışına koyverdim kendimi. Bacağımın ağrısı dikkatimi dağıtıyordu ama kafamı asıl meşgul eden, süvarilerin kahkahaları, ağacın altında etrafımı sarmalarıydı. Yaralandığım, korktuğum ve yapayalnız hissettiğim anları bir türlü kafamdan atamıyordum.

* * *

Taryn'in düğün günü çocukluğumdaki yatakta uyandım. Derin bir rüyadan uyanmış gibiydim, bir anlığına nerede olduğumdan ziyade, *kim* olduğumu hatırlayamadım. Sabahın geç bir saati, gün ışığı altında gözlerimi kırpıştırdığım o birkaç saniye zarfında, Madoc'un saray şövalyesi olma hayali kuran vefalı kızıydım. Derken, son altı ay hatırıma geldi, damağımda kalan zehir tadı misali.

Acemi dikişlerin nükseden acısı misali.

Kalkıp sargıyı açarak yaraya göz attım. İğrençti, şişmişti, dikişler de eğreti duruyordu. Bacağım kaskatıydı.

Uzun kulaklı, kuyruklu, iri kıyım bir uşak olan Narbon, kapıyı tereddütlü tıklatarak odama girdi. Elinde kahvaltı tepsisi vardı. Battaniyeyi çabucak üzerime örttüm.

Tepsiyi yorum yapmadan yatağıma bırakıp banyoya geçti. Su sesi işittim. Burnuma ot kokuları geldi. Öylece oturup gitmesini bekledim.

Ona yaralı olduğumu söyleyebilirdim. Bir lafıma bakardı. Revirden bir cerrah yollamasını istesem yapardı. Oriana ve Madoc'a da söylerdi elbette. Bacağıma güzelce dikiş atılır, enfeksiyon riskinden kurtulurdum.

Süvarileri Madoc yollamışsa bile gene de tedavimle ilgilenirdi kanımca. Nezaket gereği. Bunu taviz sayardı yine de. Ona muhtaç olduğumu, onun galip çıktığını kabullenmiş olurdum. Eve temelli dönmüş sayılırdım.

Buna karşın, sabah aydınlığında, onun gözde tuzak yöntemi olsa bile süvarileri Madoc'un yollamadığına gayet emindim. Onun yolladığı suikastçılar, sayıca üstünlük hâlâ kendilerindeyken asla tabanları yağlamazdı.

Narbon çıkar çıkmaz kahveyi iştahla içip banyoya girdim.

Küvetteki su süt gibi, mis kokuluydu, yalnızca suyun altında ağlamayı göze aldım. Ölümden kıl payı kurtulduğumu, ödümün patladığını yalnızca suyun altındayken kabullendim, keşke içimi dökebileceğim birisi olsaydı diye ancak o zaman hayıflandım. Daha fazla dayanamayacağım ana dek nefesimi tuttum.

Banyodan sonra eski bir bornoza sarınıp yatağa gittim. Acaba bir uşağı saraya yollayıp başka bir giysi getirtsem mi ya da Taryn'inkilerden mi ödünç alıversem diye düşünürken, Oriana elinde simli bir kumaş parçasıyla odaya damladı.

"Uşaklar bavulsuz geldiğini söyledi," dedi. "Kardeşinin düğününde yeni bir entari giymen gerektiğini unut-

muşsun anlaşılan. Entarin olduğu bile şüpheli ya."

"En azından bir kişi çıplak katılacak," dedim. "Doğruya doğru şimdi. Periler Diyarı'nda *herkesin* giyinik olduğu hiçbir şenlik görmedim."

"Eh, madem planın bu," dedi, topukları üzerinde dönerek. "Bari hiç değilse güzel bir kolye tak."

"Dur," dedim. "Haklısın. Giyecek elbisem yok ve elbise lazım. Lütfen gitme."

Oriana suratında imalı bir gülümsemeyle döndü. "Laf sokmadan içtenlikle bir şey söylemek hiç de sana göre değil."

Madoc'un konağında yaşamak, Madoc'un sadık eşi olmak ve kocasının çevirdiği tüm entrikaların suç ortaklığını yapmak onun için ne zordu kim bilir. Hakkını teslim edeyim, Oriana göründüğünden çok daha kurnazdır.

Nitekim bana bir elbise getirdi.

Bir lütufta bulunur gibi yatağıma serdi.

"Benim elbiselerimden biri," dedi. "Bedeni uyar sanıyorum."

Elbise gümüştendi, biraz zincir zırha benzettim. Güzeldi, trompet kesimli kol yenleri teni açıkta bırakacak şekilde boydan boya yırtmaçlıydı, bir de göğüs dekoltesi vardı ki bende asla Oriana'da durduğu gibi durmazdı.

"Biraz, şey, düğün için cüretkâr değil mi sence?" *Bunu sutyenle giymeye imkân yok.*

Bana neredeyse böcek gibi şaşkınlıkla bakakaldı.

Demin çıplak gitme esprisi yaptığımı hatırlayınca "Bir giyip deneyeyim," dedim.

Karşımdaki peri ya, hiç tınmadı. Ben de arkamı dönüp bacağımı fark etmese bari diyerek bornozu üzerimden sı-

yırdım. Sonra elbiseyi başımın üzerinden geçirdim, kalçalarıma doğru yağ gibi kaydı. Işıltısı muhteşemdi, ama tahmin ettiğim gibi göğüs kısmı çok açıktı. *Aşırı* açık hem de.

Oriana memnuniyetle kafa salladı. "Birisini yollayayım da saçını yapsın."

Kısa bir süre sonra fidan gibi bir peri kız saçımı koç boynuzu şeklinde örüp uçlarını gümüş kurdeleyle sardı. Göz kapaklarıma ve dudaklarımı da sim sürdü.

Sonra giyinip Oriana'nın misafir salonuna, aile fertlerimin yanına indim, son birkaç ay hiç yaşanmamışçasına.

Oriana uçuk mor renkte bir elbise giymişti, taze yapraklardan yakası pullu avurtlarına değiyordu. Vivi ile Heather fani kıyafetlere bürünmüştü. Vivi'nin üzerindeki, göz desenleri olan tiril tiril bir kumaştandı. Heather'ın üzerindeyse her yeri gümüş rengi küçük pullarla süslü pembe bir mini elbise vardı. Heather saçını arkada toplayıp ışıltılı pembe tokalar takmıştı. Madoc erik moru bir takım giymişti, Oak'unki de aynı renkti.

"Hey," dedi Heather. "İkimiz de simliyiz."

Taryn henüz ortalıkta yoktu. Misafir odasında oturup çayla kek yedik.

"Sizce bizim kız bunu sahiden atlatabilecek mi?" diye sordu Vivi.

Heather ona terslenerek bakıp bacağına şaplak attı.

Madoc iç çekti. "Başarılarımıza kıyasla hatalarımızdan daha çok ders alırız," dedi benden yana imalı bakarak.

Derken Taryn nihayet aşağı indi. Leylak rengi şebnemlerle pırıl pırıl, kat kat dökümlü inanılmaz güzel ve incecik bir gelinlik giymişti. Pilelerin arasına serpiştiril-

miş otlar ve çiçeklerle bir güzellik timsaliydi, su gibiydi, adeta iki ayaklı bir buketti.

Saçı yeşil tomurcuklu bir taç şeklinde örülüydü.

Can yakıcı güzelliği fevkalade insaniydi. O uçucu kumaşın altında bir gelinden ziyade kurbanı andırıyordu. Hepimize gülümsüyordu, hem utangaç hem de mutluluk dolu bir tebessümdü.

Hepimiz kalkıp güzelliğini övdük. Madoc ellerini tutup öptü, kızıyla gurur duyan herhangi bir babadan farksızdı bakışları. Kızının bir hata yaptığını düşünse bile.

Arabaya bindik. Oak'un dublörü olan bodur hob, biz biner binmez onunla ceketini değiştirdi, sonra da kaygıyla bir köşeye sindi.

Locke konağına giderken Taryn öne eğilip elimi tuttu. "Evlendiğimde her şey farklı olacak."

"Bazı şeyler," dedim, neyi kastettiğinden tam emin olmadan.

"Babam onu hizaya sokacağına söz verdi," diye fısıldadı.

Lock'un Cümbüşçübaşı unvanını fesh etmem için Taryn'in yakarışı aklıma geldi. Locke'un şımarıklıklarını törpüleme işi Madoc'u büyük ihtimalle epey oyalayacaktı, hiç de fena bir olasılık değildi.

"Benim namıma mutlu musun?" diye sordu. "Sahiden?"

Taryn bana dünyada herkesten daha yakındır. Duygusal gelgitlerimi, azıyla çoğuyla ömrüm boyunca çektiğim acıları iyi bilir. Aramıza herhangi bir şeyin girmesine izin vermek aptallık olur.

"Ben *senin* mutlu olmanı istiyorum," dedim. "Her zaman olduğu gibi bugün de."

Bana gergin gülümseyip elimi daha da sıktı.

Çalı labirent görünene dek elini bırakmadım. Yarı saydam giysileriyle üç peri kızın kıkırdayarak uçuştuğunu gördüm, biraz ötelerinde başka periler de toplanmaya başlamıştı. Cümbüşçübaşı Locke, unvanına yaraşır bir düğün hazırlamıştı.

21. Bölüm

Planın ilk adımında tuzak falan yoktu. Dublör ailemle beraber inerken Oak'la ikimiz arabanın içine sindik. Minderli koltukların arasındaki boşluğa çömeldiğimizde Oak ilk başta sırıttı, ama biraz sonra yüzü asıldı, sırıtmanın yerini endişe aldı.

Elini tutup sıktım. "Pencereden sıvışmaya hazır mısın?"

Bu onu yeniden neşelendirdi. "Arabanın penceresinden mi?"

"Evet," dedim, arabanın kuytuya yanaşmasını beklerken. Yanaşınca birisi kapıyı tıklattı. Pencereden dikizleyince konağın camında bekleyen Bomba'yı gördüm. Bana göz kırptı, ben de Oak'u kaldırdım ve arabanın penceresinden önce toynaklarını çıkartarak Bomba'nın kucağına verdim.

Peşinden paldır küldür ben çıktım. Elbisem saçmalık derecesinde açıktı, bacağım hâlâ tutuktu ve hâlâ acıyordu, Locke'un taş zeminine küt diye devrildim.

Yattığım yerden Bomba'ya sordum. "Bir gelişme var mı?"

Kafasını iki yana sallayıp yardım etmek için elini uzattı. "En başından beri zayıf bir ihtimaldi zaten. Bahse varım labirentte saldırırlar."

Oak kaşlarını çattı, omzunu sıktım. "Buna mecbur değilsin," dedim, halbuki su koyvereceği tutarsa ne yapacağımı bilmiyordum.

"Ben iyiyim," dedi göz teması kurmadan. "Annem nerede?"

"Ben onu senin için bulurum, bıdık," dedi Bomba, kolunu oğlanın sıska omzuna atıp onu uzaklaştırdı. Kapı eşiğinde dönüp bana bakarak cebinden bir şey çıkardı. "Yaralanmışsın galiba. İyi ki patlayıcı yapmakla uğraşmamışım."

Bunu dedikten sonra kucağıma bir şey fırlattı. Ne olduğunu bilmeden havada kaptım ve avucumda evirip çevirerek baktım. Bir kap merhemdi. Teşekkür etmek üzere kafamı kaldırdım ama çoktan gitmişti.

Kabın tıpasını açıp kokladım, kuvvetli bir bitkisel karışımdı. Sürer sürmez ağrım dindi. Muhtemelen enfeksiyon habercisi olan yanmayı da geçirmişti bu merhem. Bacağım hâlâ hassastı ama eskisi gibi değildi.

"Vekilim," dedi Cardan. Merhemi düşürmeme ramak kaldı. Eteğimi çekiştirip düzelterek döndüm. "Locke'u ailene katmaya hazır mısın?"

İkimiz bu evde, bahçedeki labirentte en son beraberken dudakları altın sarısı *bir daha asla* tozuyla kaplıydı ve Locke'un nefrete yorduğum bir şiddetle beni öpücüklere boğmasını seyrediyordu.

Şimdi beni aynı kayıtsız bakışlarla süzüyordu, benim de gönlümden kollarına atılmak geçiyordu sadece. Koy-

nunda teselli bulmak istiyorumdum. Ondan hiç beklenmeyecek laflar etsin istiyordum, *her şey yolunda* demesini mesela.

"Elbisen güzelmiş," dedi.

Neşe Kraliçesi unvanıyla taçlandırılmaya katlandıktan sonra hâlâ onun vekilliğini yürüttüğüm için çoğunluk Yüce Kral'ın cazibesine kapıldığımı düşünüyordu mutlaka. Madoc gibi, herkes onun kulu olduğumu düşünüyordu. Onca aşağılanmaya rağmen yine sürüne sürüne ona geri döndüğümü.

Ama ya *sahiden* de cazibesine kapıldıysam?

Cardan âşık olduğumun bal gibi farkındaydı. Bunu aleyhime kullanabilirdi, tıpkı Nicasia'nın hislerini onun aleyhine kullanmasını istediğim gibi. Belki olayların akışını değiştirmenin bir yolunu bulmuştu.

Gebert onu, diyordu içimden bir ses, onu esir aldığım geceden anımsadığım bir sesti. *Seni âşık etmeden gebert onu.*

"Yalnız kalmamalısın," dedim, derya halkı saldırıya geçecekse onlara kolay hedef vermemeliyiz. "Bu gece olmaz."

Cardan sırıttı. "Hiç de öyle bir planım yok."

Çoğu geceyi yalnız geçirmediğini ima etmesi canımı sıkıyordu, bunun canımı sıkmasından nefret ediyordum. "Güzel," dedim, o hissi sineye çekerek, safra yutmak gibi bir histi. "Ama yatağa birini –daha da iyisi birkaç kişiyi– atmayı planlıyorsan muhafızlarını iyi seç. Sonra da muhafızlarının başına da muhafız koy."

"Tam bir sefahat âlemi." Önerim onu neşelendirmişti sanki.

İkimiz de çıplakkenki bakışı aklıma geliyordu sürek-

li, şu zarif manşetlerini açıp, gömleğini çıkarmadan önceki bakışı. *Ateşkes ilan etmeliymişiz*, demişti, mürekkep karası saçını sabırsızca geri iterek. *Bundan çok önce ateşkes ilan etmeliymişiz.*

Ama etmemiştik, ne o anda ne de sonrasında.

Jude, demişti, elini baldırıma kaydırarak, *benden korkuyor musun?*

Gırtlağımı temizleyip anıları zihnimden kovdum. "Bu gece günbatımından yarın gündoğumuna dek tek başına kalmamanı emrediyorum."

Isırmışım gibi geri çekildi. Ona güvenmiyormuşum gibi böyle tepeden inme emir vermemi şu noktada beklemiyordu belli ki.

Elfhame'in Yüce Kralı hafifçe eğilerek selamladı. "Senin *arzun* benim için... Hayır, düzeltiyorum. Senin *emrin* benim emrimdir," dedi.

Giderken arkasından bakamadım. Ben bir ödleğim. Belki bacağımın ağrısından, belki kardeşime endişelendiğimden, bir yanım peşinden seslenmemi, ondan özür dilememi istiyordu. Nihayet gittiğinden emin olunca partinin yolunu tuttum. Birkaç adım sonra holdeydim.

Madoc duvara yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakarak kafasını iki yana sallıyordu. "Hiç anlam veremiyordum. Şu ana dek."

Durdum. "Ne?"

"Oak'u almaya geliyordum, Yüce Kral'la konuştuğunuzu duydum. Kulak misafiri olduğum için beni affet."

Kulaklarımın zonklamasından düşünecek halim kalmadı. "Zannettiğin gibi değ..."

"Öyle değilse, başka neye yoracağımı bilmek istemez-

sin," Madoc lafı yapıştırdı. "Çok akıllısın kızım. Hiçbir teklifime tav olmamana şaşmamalı. Seni hafife almamam lazım demiştim ama çoktan almışım meğer. Seni hafife almışım, hırsını da kibrini de hafife almışım."

"Hayır," dedim. "Anlamıyorsun..."

"Aa, bence anladım," dedi, açıklamamı beklemeden; Oak'un tahta geçmeye hazır olmadığını, kan dökülmesin diye uğraştığımı, mevcut görevimi bir yıl bir günden fazla sürdürdüğüm takdirde olacakları benim bile bilmediğimi izah etmeme fırsat bırakmadı. İzah beklemeyecek kadar kızgındı. "Sonunda nihayet anladım. Orlagh ve Sualtındakileri birlikte püskürteceğiz. Ama onlar ortadan kalkınca satranç tahtasında ikimiz karşı karşıya kalacağız. Ve ben seni yenmek için dengim olarak karşıma çıkan herhangi bir hasmıma yapacağım gibi elimden geleni ardıma koymayacağım."

Daha ben buna ne yanıt vereceğimi düşünürken beni kolumdan yakaladığı gibi bahçeye sürükledi. "Gel," dedi. "Henüz oynamamız gereken başka roller var."

Dışarı çıkınca Madoc beni göz kamaştırıcı ikindi güneşinin alnında bıraktı ve süslü bir havuzun dibinde toplanmış birkaç şövalyeyle konuşmaya gitti. Giderken de bir baş selamı verdi bana, hasmına gözdağı verircesine.

İçim ürperdi. Kadehine zehir koyduktan sonra Oyuk Yurt'ta onunla yüzleştiğimde düşmanlığımızı pekiştirdiğimizi düşünmüştüm. Ama bu seferki çok daha beterdi. Taç ile arasına girdiğimi artık öğrenmişti, beni sevip sevmemesinin ya da nefret etmesinin pek önemi yoktu, o gücü elimden almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Başka seçeneğim olmadığından labirentin göbeğindeki kutlamaya gittim.

Üçüncü dönemeçten sonra davetlilerin sesleri daha bir uzaktan geliyordu sanki. Sesleri giderek boğuklaşıyordu, her yönden cılız kahkahalar yükseliyordu. Şimşir duvarların yüksekliği yön duygusu bırakmıyordu insanda.

Yedinci dönemeçten sonra gerçekten kaybolmuştum. Geri dönmeye yeltendiğimde labirenti değişmiş buldum. Geçtiğim patikalar eskisi gibi değildi.

Elbette. Normal bir labirent olacak hali yoktu ya. Yok, illa beni uğraştıracaktı.

Bu çalıların arasında ağaçgillerin Oak'u korumak üzere hazır beklediğini anımsadım. Benimle onlar mı uğraşıyor bilmiyordum ama en azından kulaklarının bende olduğuna emindim.

"Birkaçınızı deşip kendime yol açmasını bilirim," dedim yeşil duvarlara. "Adil oynayalım."

Arkamda çalılar hışırdadı. Dönüp baktığımda yeni bir patikayla karşılaştım.

"Bu yol partiye açılsa iyi olur," diye homurdandım, oraya saparken. Labirenti tehdit edenlere ayrılmış gizli bir zindana çıkmadığını umuyordum.

Köşeyi döndükten sonra beyaz çiçekli bir bölüme ve minyatür bir taş kuleye rastladım. Kulenin içinden tuhaf bir ses geliyordu, inlemeyle karışık bir homurtu.

Zifirkarayı çektim. Periler Diyarı'nda sızlanan çok fazla mahluk yoktur. Sızlanan türlerin yaygın rastlananları ise –mesela *benşiler*– çok tehlikelidir.

"Kim var orada?" dedim. "Çık dışarı yoksa ben giriyorum."

Heather'ın süklüm püklüm dışarı çıkmasını hayretle seyrettim. Tüylü uzun kulakları çıkmıştı, kedilerinkinin

aynısı. Burnu değişmişti, kaşlarının üstünde ve elmacık kemiklerinde de kedi bıyıkları bitmişti.

Daha kötüsü, bir efsun kisvesi olmadığı alenen belliydi. Sahiden biçim değiştirme büyüsüydü, üstelik dönüşümün tamamlandığını da sanmıyordum. Gözlerimin önünde kolları parlak tüylerle kaplandı, tekir gibi hareliydi.

"Ne... Ne oldu sana?" Kekeliyordum.

Yanıt vermek üzere ağzını açtığında acıklı bir miyavlama kurtuldu kursağından.

Elimde olmadan güldüm. Komiğime gittiğinden değil de sinirim bozulduğu için. Sonra mahcup oldum, özellikle de tısladığında.

Çömeldim, dikişlerim gerilince acıdan yüzümü ekşittim. "Panik yapma. Kusura bakma. Boş bulundum. Seni yanında tılsım taşıman konusunda bu yüzden uyarmıştım."

Tıslamayla karışık bir miyavlama daha kopardı.

"Ya," dedim, içimi çekerek. "Hiç kimse 'ben sana demiştim' lafı duymak istemez. Endişelenme. Bu eşek şakasını sana hangi hıyar yaptıysa çok pişman olacak. Gel."

Silkinerek peşime takıldı. Kolumu omzuna atmaya yeltendiğimde yine tıslayarak kaçtı. En azından iki ayak üzerindeydi. En azından hâlâ insandı da yanımda kalıyor, ortadan tüymüyordu.

Çalıların arasına daldık, bu kez labirent bizimle uğraşmadı. Üç dönemeç sonra konukların arasındaydık. Lakırtılara bir fiskiyenin hafif şapırtısı eşlik ediyordu.

Etrafıma bakınarak tanıdık birini aradım.

Taryn ile Locke ortalıkta görünmüyordu. Büyük ihtimalle bir çardağa çekilmişlerdi, gerçek bir peri izdivacı-

na yaraşır şekilde muhtemelen karşılıklı mahrem sözler veriyorlardı birbirlerine, gözden ırak ve gizli saklı. Yalanın olmadığı bir diyarda bağlayıcı olsun diye ulu orta ant içilmesine gerek yoktur.

Vivi yanıma koşup Heather'ın ellerini tuttu. Kızın parmakları pençe gibi kıvrıktı.

"Ne oldu?" Oriana telaşla sordu.

"Heather?" Oak meraklandı. Heather ablamınkinin tıpatıp aynısı gözlerini oğlana çevirdi. Şakanın amacı da buydu galiba. Kedi gözlü kıza kedi yaren.

"Bir şey yap," dedi Vivi, Oriana'ya.

"Efsunlamalara elim yatkın değildir," dedi o da. "Lanetleri kaldırma hiçbir zaman uzmanlık alanım olmadı."

"Kim yaptı bunu? *Onlar* düzeltsin." Sesim Madoc'unki gibi hınçlı tınladı. Vivi suratında garip bir ifadeyle bana döndü.

"Jude," Oriana uyarırken, Heather yumuk elleriyle işaret etti.

Flüt çalan üçlünün arasında kedi kulaklı bir oğlan vardı. Doğruca yanına gittim. Bir elim kılıcımdaydı; kontrol edemediğim her şeye duyduğum öfkeyi bu meseleyi çözmeye adamıştım.

Boşta kalan elimle bir vuruşta yeşil şarap kadehini yere çaldım. İçindeki sıvı ayağımızın dibinde gölcükler oluşturduktan sonra yoncaların arasından toprağa karıştı.

"Ne oluyor?" diye çıkıştı oğlan.

"Şuradaki kıza lanet kondurmuşsun," dedim. "*Hemen* düzelt."

"Kulaklarıma hayran kaldı," dedi oğlan. "Ben de ona istediğini verdim sadece. İyilik olsun diye."

"Ben de senin karnını deşip bağırsaklarını sicim niyetine kullanırken aynısını söyleyeceğim," dedim. *"Ona istediğini verdim sadece. Bağırsaklarının deşilmesini istemiyor olsaydı, fevkalade makul talebimi memnuniyetle yerine getirirdi."*

Herkesin öfkeli bakışları eşliğinde rap rap adımlarla kıza yaklaşıp birkaç kelime söyledi. Efsun dağılmaya başladı. Heather insanlığına döndüğü halde ağlıyordu. Hıçkırıklarla sarsıla sarsıla.

"Gitmek istiyorum," dedi sonunda mızırdayarak. "Hemen eve gitmek ve asla geri dönmemek istiyorum."

Vivi onu daha iyi hazırlamalıydı, yanında bir tane, hatta en iyisi iki tane tılsım bulundurmasına dikkat etmeliydi. Heather'ın tek başına dolaşmasına asla izin vermemeliydi.

Bir bakıma korktuğum başıma geliyordu, hata bendeydi. Periler Diyarı'nda insan olmanın en beter yanlarını Taryn'le ikimiz Vivi'den hep sakladık. Sanırım Vivi kardeşlerinin sorun yaşamadığını zannettiği için Heather'ın da yaşamayacağını düşünmüştü. Halbuki az buz dert çekmemiştik biz.

"Her şey yoluna girecek," dedi Vivi, Heather'ın sırtını dairesel hareketlerle sıvazlayarak. "Geçti. Küçük bir tuhaflık yaşadın. Sonradan hatırladıkça komiğine gidecek."

"Komiğine falan gitmeyecek," dedim, Vivi hışımla bakarken.

Hıçkırıklar devam ediyordu. Nihayetinde Vivi tek parmağıyla Heather'ın çenesini alttan iterek kafasını önünden kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Geçti," dedi Vivi yine, efsunladığını sesinin tınısından anladım. Başvurduğu büyü Heather'ın tüm bedenini

gevşetti. "Son yarım saati hatırlamıyorsun. Düğünde çok güzel vakit geçiriyordun, ama birden tökezlendin. Ağlıyorsun çünkü dizini bereledin. Şapşalca değil mi?"

Heather etrafına mahcupça bakındı, sonra da gözyaşlarını sildi. "Gülünç duruma düştüm," dedi gülerek. "Boş bulundum da ondan galiba."

"Vivi," diye tısladım.

"Ne diyeceğini biliyorum," dedi Vivi fısıldar gibi. "Bir kereye mahsus bir şey bu. Sormadan söyleyeyim, daha önce hiç yapmadım. Her şeyi hatırlamasına gerek yok zaten."

"Tabii ki gerek var," dedim. "Başka türlü bir dahaki sefere tedbirini alamaz."

O kadar kızgındım ki lafımı zor toparlıyordum, ama olayın vahametini Vivi'nin anlaması şarttı. En feci anıların bile anlamsız duygusal boşluklardan veya hafızadaki acayip gediklerden daha iyi olduğunu kafasına sokmam lazımdı.

Ama ben daha lafa girmeden Hayalet dibimde bitti. Vulciber de yanındaydı. İkisi de üniformalıydı.

"Bizimle gel," dedi Hayalet, ondan hiç beklenmeyecek bir patavatsızlıkla.

"Ne var?" diye terslendim, sesim sert çıktı. Hâlâ Vivi ile Heather'ın derdindeydim.

Hayalet'in nevri dönmüştü, onu hiç böyle görmemiştim. "Sualtındakiler harekete geçti."

Gözüm Oak'u aradı, neyse ki onu bıraktığım yerde, Oriana'yla beraberdi, iyi olduğuna dair onu ikna etmeye çalışan Heather'ı dinliyordu. Kaşlarını çattığından alnı kırışıktı ama kendisine kötü örnek olanlar haricinde fevkalade güvendeydi.

Cardan bahçenin öbür tarafındaydı, Taryn ile Locke da hemen yakınında, sözleşmelerini tamamladıkları çardaktan dönüyorlardı. Taryn utanmış gibiydi, yanakları gül pembeydi. Peri halkı onu öpmeye koşuyordu: goblinler, grigler, asil leydiler ve acuzeler... Hava pırıl pırıldı, çiçek kokuları taşıyan tatlı bir rüzgâr vardı.

"Unutuş Kulesi. Vulciber mutlaka görmen gerektiğini söylüyor," dedi Bomba. Geldiğinin farkında bile değildim. Siyahlara bürünmüş, saçını da sımsıkı topuz yapmıştı. "Jude?"

Casuslarıma döndüm. "Anlamıyorum."

"Yolda açıklarız," dedi Vulciber. "Hazır mısın?"

"Bir saniye." Gitmeden önce Taryn'i tebrik etmeliydim. Yanaklarından öpüp güzel şeyler söylemeliydim, gitmek zorunda kalsam da geldiğimden haberdar etmeliydim onu. Ne var ki ondan yana bakıp bunu bir çırpıda nasıl becereceğimi düşünürken gözüm küpelerine takıldı.

Kulak memelerinde bir hilal ile yıldız sallanıyordu. Grimsen'den pazarlıkla aldıklarımın aynısıydı. Ormanda kaybettiğim küpelerdi. Arabadayken kulağında yoktu, demek ki sonradan almıştı...

Locke yanında tilki sırıtmasıyla sırıtıyor, yürürken de hafif topallıyordu.

Bir an apışıp kaldım, zihnim gördüklerimi kabullenmeyi reddediyordu. Locke. Süvarilerdeni biri de Locke'tu. Evleneceği günün önceki gecesi arkadaşıyla beraber olmuştu. Bir nevi bekarlığa veda partisi düzenlemişti. Herhalde onu tehdit ettiğim için benimle ödeşmeye karar vermişti. Sebebi ya buydu ya da eşine asla sadık kalmayacağını bildiği için o benim enseme binmeden ben hakkından geleyim bari demişti.

Onlara son bir kez bakarken o anda bir şey yapamayacağımı anladım.

"Saldırıyı Baş General'e haber verin," dedim Bomba'ya. "Bir de muhakkak..."

"Kardeşine ben göz kulak olurum," diye temin etti beni. "Yüce Kral'a da."

Düğüne sırt çevirip Vulciber ile Hayalet'in peşine takıldım. Uzun yeleli sarı atlar bekliyordu bizi, eyer ve koşum takımları çoktan takılmıştı. Sırtlarına atladığımız gibi dört nala hapishaneye doğru yola çıktık.

* * *

Dışarıdan bakınca, bir terslik olduğunun yegâne kanıtı dalgaların hiç görmediğim kadar kabarmış olmasıydı. Eğri büğrü kaldırım taşı döşeli yolda gölcükler oluşmuştu.

İçeride cesetlerle karşılaştım. Şövalyeler yerde cansız yatıyordu. Sırt üstü yatanların açık kalmış ağızları su doluydu, hepsi birer çanağı andırıyordu. Diğerleri yan yatıktı. Gözlerinin yerinde inciler vardı.

Karada suyla boğulmuşlardı.

Aklıma Cardan'ın anası gelince telaşla merdivenleri indim. Yerindeydi, neyse ki hayattaydı, loş karanlıkta gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Bir an hücre kapısında kalakaldım, az kalsın korkudan ölüyordum der gibi elim göğsümdeydi.

Sonra Zifirkarayı çekip asma kilide bir darbe indirdim. Kıvılcımlar uçuştu, kapı açıldı. Asha beni kuşkuyla süzdü.

"Kaç," dedim. "Pazarlığımızı unut. Her şeyi unut. Buradan çık."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Cardan için," dedim. Gerisini dile getirmedim: *Çünkü onun annesi hâlâ sağ, benimkiyse ölü, çünkü senden nefret etse bile en azından bunu yüzüne söyleme şansı var.*

Bir an yadırgayarak baktıktan sonra basamakları tırmanmaya koyuldu.

Balekin hâlâ hapiste mi, hâlâ hayatta mı öğrenmem gerekiyordu. Bir elimde kılıç, boştaki elimle duvarı yoklayarak karanlıkta el yordamıyla alt kata indim.

Hayalet bana seslendi, muhtemelen Asha'yı aniden karşısında bulduğu için, ama ben amacımdan şaşmadım. Adımlarımı daha sağlam atarak döner merdivenden daha bir azimle indim.

Balekin'in hücresini boş buldum, parmaklıklar eğrilip kırılmıştı, gösterişli halısı ıslak ve kumla kaplıydı.

Orlagh, Balekin'i ele geçirmişti. Bir peri, prensi burnumun dibinden kaçırmıştı.

Öngörüsüzlüğüme sövdüm. Görüştüklerini biliyordum, beraber dolap çevirdiklerini biliyordum, üstelik Nicasia yüzünden Orlagh'ın Cardan'ı damat olarak sahiden istediğine emindim. Orlagh'ın bir yanıt beklemeden eyleme geçeceği aklıma gelmemişti. Kanını dökeriz derken Balekin'i kastettiğini akıl edememiştim.

Balekin. Onun aracılığı olmadan Periler Diyarı tacını Oak'un başına takmak zor olacaktı. Cardan tahttan feragat etmezse istikrarsız bir dönem başlayacak, başka bir taç giyme töreni yapılacak, Balekin'in hükümdarlığına yeni bir fırsat doğacaktı.

Bunların hiçbirine hazır olmayan Oak'u; bana yeniden, asıl şimdi bağlılık yemini etmesi gereken Cardan'ı nasıl kandıracağımı düşündüm.

Hâlâ sövdüğüm sırada kayaya vuran dalgaları işittim, yankısı Kule'de çınlıyordu. Hayalet yine seslendi, ummadığım kadar yakındaydı.

Arkama döndüğüm anda mekânın öbür ucunda belirdi. Yanında derya halkından üç kişi, donuk gözlerle beni izliyordu. Parçaları yerli yerine oturtmam fazla sürmedi, Hayalet telaşsızdı, rahat halinden anlamıştım bunu. Bu bir ihanetti.

Yüzüme ateş bastı. Öfke duymak istiyordum, onun yerine tüm duygularımı bastıran bir kükreme çınladı zihnimde.

Deniz bir kez daha kıyıyı dövüp kuleye yandan vurdu. Zifirikara iyi ki hâlâ elimdeydi.

"Neden?" diye sordum, Nicasia'nın sözleri dalga sesleri gibi çınladı kulağımda: *Güvendiğin birisi sana çoktan ihanet etti.*

"Prens Dain'e hizmet ediyordum," dedi Hayalet. "Sana değil."

Tam konuşmak üzereyken arkamda bir hışırtı oldu. Derken enseme bir ağrı saplandı, sonrası karanlıktı.

İKİNCİ KİTAP

Küçük Bridget'i çaldılar da
Tam yedi yıl getirmediler;
Bir gün geri dönse de
Artık maziydi tüm dostlar.
Usulca yine aldılar yatağından,
Tün ile tan arası bir vakit,
Mışıl mışıl uyuyor sandılar,
Halbuki ölmüştü kahrından.
O gün bugündür yatar
Gölün ta dibinde,
Eğrelti otlarıdır döşeği,
Uyanmasını beklerler başında.

- William Allingham, "Periler"

22. Bölüm

Deniz dibinde uyandım.

İlk başta panikledim. Ciğerlerimde su, göğsümde korkunç bir baskı vardı. Çığlık atmak için ağzımı açtım, bir ses çıktı ama umduğum gibi değildi. Beni irkiltmeye yetti, boğulmadığımı da o sayede anladım.

Hayattaydım. Suda nefes alıyordum, ağır ağır ve zorlayıcıydı ama nefes alıyordum.

Mercan kayalığından yontulmuş bir yataktaydım, döşeği yosundandı, uzun yaprakları akıntıyla salınıyordu. Bir binanın içindeydim, o da mercandan yapılmışa benziyordu. Pencerelerden balıklar girip çıkıyordu.

Nicasia yatağımın ayak ucunda yüzüyordu, ayaklarının olması gereken yerde uzun bir kuyruk vardı. Onu suyun içindeyken görmek ilk kez görmek gibiydi, mavi yeşil saçı tüm vücudunu sarmalamış, soluk renkli gözleri denizde madeni bir ışıltıya bürünmüştü. Karadayken de güzel kızdı, ama burada semavi, korkunç bir güzelliğe kavuşmuştu.

"Bu Cardan için," demesiyle yumruğunu sıkıp karnıma vurması bir oldu.

Su altında yeterli ivme kazanarak yumruk atılabileceği aklımın ucundan geçmezdi, ama burası onun dünyasıydı, nitekim esaslı vuruyordu.

"Of," dedim. Elimi vurduğu yere götürmeye çalıştım ama bileklerime kalın kelepçeler takılıydı ve kollarımı fazla oynatamıyordum. Kafamı çevirip bakınca kayalara zincirlendiğimi gördüm. Yeni bir panik dalgasına kapıldım, gerçeklik duygumu yitirir gibi oldum.

"Onu ne numaralarla kendine bağladın bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi. Tahmininin bu kadar isabetli olması cesaretimi kırmıştı. Gene de hiçbir şey *bilmediği* belliydi.

Zor da olsa buna odaklandım, şimdiki zamana ve bulunduğum yere, neler yapabilirim diye düşünerek plan yapmaya zorladım kendimi. Ama bu kızgınlığımla zordu, bana ihanet ettiği için Hayalet'e çok kızgındım, Nicasia'ya kızgındım, kendime de, en çok da kendime, herkesten çok kendime kızgındım. Kendimi bu hallere düşürdüğüm için kızgındım. "Hayalet'e ne oldu?" diye terslendim. "O nerede?"

Nicasia gözlerini kısarak baktı. "Ne?"

"Beni kaçırmana yardım etti. Ona para mı verdin?" Sakin görünmeye çalışarak sordum. En çok merak ettiğim şeyi soramazdım; Hayalet'in Gölgeler Meclisi için planlarını biliyor muydu? Ama bunun yanıtını öğrenmek ve Hayalet'i engellemek için kaçmam şarttı.

Nicasia elini yanağıma koydu, saçımı okşadı. "Sen kendi derdine yan."

Belki beni sırf kişisel kıskançlığından burada esir tutu-

yordu. Belki bundan paçayı kurtarmam hâlâ mümkündü.

"Cardan, beni senden daha çok seviyor diye onu hileyle kendime bağladığımı mı sanıyorsun," dedim. "Onu arbaletle vurdun. Tabii ki beni daha çok sever."

Benzi attı, ağzı şaşkınlıktan açık kaldı, sonra da neyi ima ettiğimi, yani onu Cardan'a ispiyonladığımı anlayınca hiddetinden nevri döndü. Aciz durumdayken onu kışkırtmak müthiş bir fikir sayılmazdı belki, yine de onu neden esir tutulduğumu açıklamaya iter diye umuyordum.

Bir de ne kadar süreyle esir tutulacağımı öğrenirdim belki. Baygınken epey zaman geçmiş olmalıydı. Taht üzerindeki nüfuzumu yeni öğrenen Madoc'un serbestçe savaş bezirgânlığı yapmasına, Cardan'ın meydanı boş bulup deli gönlünün istediği her haltı karıştırmasına, Locke'un önüne geleni maskaraya çevirip dramlarına alet etmesine, denizdekilerin şartlı teslim kurallarına Heyet'in mecbur kalmasına yeter de artardı bu süre ve ben bunların hiçbirine engel olamazdım.

Burada ne kadar vakit kaybedecektim? Beş aylık çabamın boşa gitmesine ne kadar kalmıştı? Val Moren'in havaya fırlattığı ıvır zıvırların paldır küldür yere düşmesi gözümün önüne geldi. Siması ve anlayıştan yoksun insan gözleri.

Nicasia kendini toparlar gibi oldu ama uzun kuyruğu hâlâ kıpır kıpırdı. "Eh, artık elimizdesin ölümlü. Cardan sana bel bağladığı güne pişman olacak."

Beni korkutmaya çalışsa da içime azıcık su serpildi. Hiçbir özel gücümün olmadığını sanıyorlardı. Kendime has bir zaafımın olduğunu sanıyorlardı. Beni herhangi bir fani gibi dizginleyebileceklerini sanıyorlardı.

Gelgelelim rahatladığımı hiç belli etmemeliydim. "Ya,

Cardan kesinlikle sana bel bağlamalıymış. Sahiden güven telkin ediyorsun. Duyan da şu anda ona ihanet etmiyorsun sanır."

Nicasia göğsüne çapraz astığı palaskaya elini atıp köpekbalığı dişinden bir bıçak çekti. Bıçağı bana doğrulttu. "Canını yakabilirim, hatırlamazsın bile."

"Ama sen hatırlarsın," dedim.

Gülümsedi. "Belki hatırladıkça keyiften dört köşe olurum."

Yüreğim göğüs kafesimi küt küt dövüyordu, ama renk vermemeye kararlıydım. "Nereye batıracağını göstermemi ister misin?" diye sordum. "Kalıcı hasar bırakmadan can yakmak incelik isteyen bir iştir."

"Korkmayacak kadar aptal mısın?"

"Aa, korkuyorum," dedim. "Ama senden değil. Beni buraya her kim getirdiyse –anan herhalde, ya da Balekin– beni bir şeye alet edecektir. İşte ben *ondan* korkuyorum, senden değil, yoksa acemi bir işkenceciden hiç kimseye hayır gelmez."

Nicasia'nın bir sözcük mırıldanmasıyla ciğerlerime ezici bir ağrı saplandı. Nefes alamıyordum. Ağzımı açtığımda ıstırabım daha da katlanıyordu.

Çabuk bitse bari, dedim içimden. Fakat bitmek bilmiyordu.

* * *

Bir daha ki sefer uyandığımda yalnızdım.

Öylece yatıyordum, suyun akışında ciğerlerim ferahtı. Döşek hâlâ altımda olsa da bedenimin temas etmediğinin farkındaydım.

Başım ağrıyordu, karnımda da bir sancı vardı, mide kazıntısı ile yediğim yumruğun acısının bir bileşimi gibiydi. Su buz gibiydi, damarlarıma işliyordu soğuğu, kanımı pelteleştiriyordu. Ne kadar baygın kaldığımdan, Kule'den kaçırılmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Zaman geçtikçe balıklar ayaklarımı, saçımı, yaramdaki dikişleri didiklemeye bvaşladı, öfkem akıp gidiyor, boşluğunu çaresizlik dolduruyordu. Çaresizlik ve hayıflanış.

Keşke ayrılmadan Taryn'i yanaklarından öpseymişim. Keşke Vivi'yi madem bir faniye sevdalandın, onun daha çok üzerine titremelisin diye tembihleseymişim. Keşke Madoc'a en başından beri amacımın Oak'u kral yapmak olduğunu anlatsaymışım.

Keşke daha planlı, hazırlıklı olsaymışım. Keşke ardımdakilere daha fazla talimat bıraksaymışım. Keşke Hayalet'e hiç güvenmeseymişim.

Umarım Cardan beni özlüyordur diye düşündüm.

Suda ne kadar asılı kaldığımdan emin değildim, kaç kez panikleyip de zincirlerimi çekiştirdiğimi, kaç kez suyun basıncıyla içimin daraldığını ve boğulur gibi olduğumu bilmiyordum. Bir deniz oğlanı yüzerek odaya girdi. Hareketleri muazzam zarifti. Saçı yeşil hareliydi, gövdesinde de aynı renk çizgiler vardı. İri gözleri loş aydınlığa rağmen çakmak gibiydi.

Ellerini oynatarak anlamadığım sesler çıkardı. Sonra, belli ki umduğu gibi olmadı ve tekrar konuştu. "Seni Kraliçe Orlagh'ın akşam yemeği için hazırlamaya geldim. Beni uğraştıracak olursan seni kolaylıkla yeniden bayıltabilirim. Seni baygın bulacağımı sanıyordum."

Başımla onayladım. "Sıkıntı yok. Anladım."

Odaya merfolklar da girdi, yeşil kuyruklu, sarı kuyruklu, siyah kuyruklu. Kocaman parlak gözleriyle beni inceleyerek etrafımda dönüyorlardı.

Biri yatağa bağlı prangalarımı çözdü, diğeri de vücudumu doğrulttu. Suda neredeyse ağırlıksızdım. Bedenim nereye itseler oraya gidiyordu.

Beni soymaya başladıklarında tekrar panikledim, bir nevi hayvan tepkisiydi. Kollarında debelendim ama beni sımsıkı tutup başımdan aşağı şeffaf bir entari geçirdiler. Hem kısa hem tiril tirildi, elbise demeye bin şahit lazımdı. Kumaşı etrafımda uçuşuyordu, tüm vücudumu olduğu gibi gösterdiğine emindim. Yüzüm kızarır endişesiyle kafamı eğip bakmadım.

Derken incili iplerle sarmalandım, saçımı deniz kabuklarından bir taçla ve yosundan bir tülle topladılar. Bacağımdaki yara eğrelti otundan bir sargıyla kapatıldı. Nihayetinde, uçsuz bucaksız bir mercan sarayında onların refakatiyle ilerliyordum. Yer yer denizanalarının parıltısı bölüyordu loş aydınlığı.

Merfolklar beni tavanı olmayan bir ziyafet salonuna soktu. Kafamı kaldırıp da bakınca balık sürülerini gördüm, hatta tam tepemden bir köpekbalığı geçti, onun daha da yukarısındaki ışıltı su yüzeyi olsa gerekti.

Galiba gündüz vaktiydi.

Kraliçe Orlagh masanın en başında taht gibi devasa bir iskemlede oturuyordu, vücudu midyeler ve kabuklularla kaplıydı, üzerinde canlı yengeçler ve denizyıldızları dolaşıyor, etrafında yelpazemsi mercanlar ve parlak denizşakayıkları akıntıyla dalgalanıyordu.

Olağanüstü heybetli bir duruşu vardı. Kara gözleri beni didik didik etti, tırstım, fanilerin nesillere yayılan ömrüyle ölçülemeyecek kadar eski zamanlardan beri hükümdarlık yapan birisine baktığımı anladım.

Yanında Nicasia oturuyordu, onun iskemlesi de az buz etkileyici değildi. Masanın öbür ucundaysa Balekin vardı, diğer ikisinden çok daha alçak bir iskemlede.

"Jude Duarte," dedi. "Mahkûm olmak nasıl bir his artık öğrenmişsindir. Bir hücrede çürümek nasılmış? Orada öleceğini sanmak?"

"Bilmem," dedim. "Beni elbet salarlar diye düşünüyordum."

Bunun üzerine Kraliçe Orlagh başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. "Galiba doğru tahmin etmişsin, bir bakıma. Yaklaş." Sesindeki efsunu işitebiliyordum, Nicasia'nın "Yaptıklarımı nasıl olsa hatırlamazsın," deyişi aklıma geldi. Sahiden de ucuz kurtulduğum için sevinmem gerekirdi.

Tiril tiril kılığımdan belliydi üzerimde hiç tılsım olmadığı. Dain'in bana kondurduğu korumadan haberleri yoktu. Efsunlara karşı tamamen savunmasız olduğumu sanıyorlardı.

Numara yapabilirdim. Becerebilirdim.

Donuk bir yüz ifadesi takındım, yüzerek yaklaştım. Orlagh gözlerimin ta içine baktı, gözlerimi kaçırmamak, ebleh yüz ifademi korumak azap denecek kadar zordu.

"Bizler dostunuz," dedi Orlagh, uzun tırnaklarıyla yanağımı okşarken. "Bizi çok seviyorsun, ama ne kadar sevdiğini bu odanın dışında hiç kimseciklere söylememelisin. Bize sadıksın ve uğrumuza kesinlikle her şeyi yaparsın. Doğru mu Jude Duarte?"

"Evet," dedim hemen.

"Benim için ne yapardın küçük sardalya?" diye sordu.

"Her şeyi kraliçem," dedim.

Balekin'e tepeden baktı. "Gördün mü? Bu işler böyle yapılır."

Balekin'in suratı asıktı. Kendisini dev aynasında da görürdü o, haddinin bildirilmesinden hoşlanmazdı. Eldred'in en büyük çocuğu olarak kendisini tahta layık görmediği için babasına hınç beslemişti. Orlagh'ın onunla konuşma tarzına da hınçlandığına emindim. Eğer bu bağlaşmaya muhtaç olmasaydı, kadının egemenlik bölgesinde olmasaydı, buna izin vermezdi herhalde.

Galiba burada istifade edebileceğim bir ihtilaf vardı.

Biraz sonra yemeklerin resmigeçidi başladı, havası alınmış cam kaplardaydı hepsi, bu sayede yeneceği âna dek suyun altında bile kuru kalıyorladı.

Çiğ balıklar, birer sanat eseri misali gül şeklinde doğranmıştı, başka zekice şekiller de verilmişti. Kızarmış yosunlu, tütsülenmiş istiridyeler. Kırmızı ve siyah havyar, pırıl pırıl.

Buyur edilmeden yesem mi kararsızdım, ama açtım ve azarlanma riskini göze aldım.

Çiğ balık yumuşaktı, biraz yeşilbiberle harmanlanmıştı. Seveceğimi ummuyordum ama sevdim. Pembe ton balığı etinden üç parçayı çabucak mideye indirdim.

Başım hâlâ ağrıyordu ama midemin kazıntısı yavaştan geçmişti.

Yerken bir yandan da ne yapsam diye düşünüyordum. Onlara kulak kesilmeli, her bakımdan onlara güveniyormuş, sadıkmış rolü kesmeliydim. Bunu becerebilmem için

de kendimi hiç değilse duygusal açıdan rolüme kaptırmam şarttı.

Orlagh'a bakıp beni Madoc yerine onun yetiştirdiğini hayal ettim, Nicasia'nın üvey kardeşi olduğumu, aramız bazen limoni olsa da nihayetinde beni kolladığını. Balekin'e sıra geldiğinde hayal gücüm aksadı, yine de onu ailenin yeni ferdi gibi görmeye çalıştım, herkesin güvenini kazandığı için benim de bilahare güvendiğim birisiymiş gibi. Onlara gülümsedim, öyle cömert bir gülümsemeydi ki sanki yalan değildi.

Orlagh bana tepeden baktı. "Bana kendinden bahsetsene küçük sardalya."

Gülümsememin silinmesine ramak kaldı, neyse ki dolu mideme, hayret verici manzaranın güzelliğine odaklandım.

"Anlatacak pek fazla şey yok," dedim. "Periler Diyarı'nda büyümüş fani bir kızım. En ilginç yanım bu."

Nicasia kaşlarını çattı. "Cardan'la öpüştün mü?"

"Önemi var mı?" Balekin sordu. Ufacık bir çatalla tek tek kanırtarak istiridye yiyordu.

Orlagh karşılık vermeden, Nicasia'dan yana olumlu kafa sallamakla yetindi. Kızını Balekin'in yanında kayırması hoşuma gitti. Onda hoşlanılacak bir yan bulmam iyiydi, bu sayede canayakın konuştuğumda daha inandırıcı olabilirdim.

"Sualtı Diyarı'yla ittifak kurmaya yanaşmamasının sebebi buysa önemli," dedi Nicasia.

"Buna yanıt vermem doğru mu bilmiyorum," dedim, güya şaşkınlıkla etrafıma bakınarak. "Ama evet."

Nicasia adeta çöktü. Beni "efsunlanmış" sandığı için

önümde sakin görünme gereği duymuyordu. "Birden fazla kez mi? Sana âşık mı?"

Demek ki daha önce onunla öpüştüğümü söylediğimde bunun yalan olduğuna inandırmıştı kendisini, yeni fark ediyordum bunu. "Birden fazla kez, ama hayır. Bana âşık değil. Öyle bir şey yok."

Nicasia anasına bakıp başını eğerek istediği yanıtı aldığını ima etti.

"Tüm planlarını mahvettiğin için baban sana çok kızgın olmalı," dedi Orlagh, muhabbeti başka konulara çekerek.

"Kızgın," dedim. Kısa ve net. Yalana hiç gerek yoktu.

"General niçin Oak'un akraba olduğunu Balekin'e söylememiş?" diye devam etti. "Prens Cardan tacı taktıktan sonra acısını Elfhame'den çıkartmaktan daha kolay olmaz mıydı öylesi?"

"Ben onun sırdaşı değilim," dedim. "Eskiden beri, hele ki şimdi hiç. Tek bildiğim bir gerekçesi olduğu."

"Ona ne şüphe," dedi Balekin, "amacı bana ihanet etmek."

"Oak, Yüce Kral olursa, Elfhame'i asıl yöneten kişi Madoc olacak," dedim, çünkü zaten bilmedikleri bir ayrıntı değildi.

"Sen de bunu istemedin." Bir uşak, içi balık dolu küçük bir ipek peçete getirdi. Orlagh bir tanesini uzun tırnağıyla yarınca incecik bir kan şeridi yılan gibi suya karıştı. "İlginç."

Bu bir soru olmadığından yanıt vermem gerekmiyordu.

Diğer birkaç uşak tabakları toplamaya başladı.

"Peki bizi Oak'un kapısına kadar götürür müsün?" Ba-

lekin sordu. "Bizi fani dünyaya götürüp oğlanı ablandan alır ve doğruca bize getirir misin?"

"Elbette." Yalan söylüyordum.

Balekin, Orlagh'a bir bakış fırlattı. Oak'u ele geçirirlerse deniz altında evlatlık yetiştirir, Nicasia'yla evlendirebilir, Yeşilfunda sülalesini bünyelerine katabilir, Sualtı Diyarı'na bağlayabilirlerdi. Tahtı ele geçirmek için Balekin'i aradan çıkarabilecekleri seçenekler doğardı, bu da Balekin'in hiç hoşuna gitmezdi.

Uzun soluklu bir oyundu, Periler Diyarı'nda öylesi makbuldür zaten.

"Şu Grimsen denen mahlûk," Orlagh kızına sordu. "Sence sahiden yeni bir taç yapabilir mi?"

Bir an kalbim tekler gibi oldu. İyi ki hiç kimse bana bakmıyordu çünkü o anda duyduğum dehşeti gizleyebileceğimi sanmıyordum.

"Kan Tacı'nı yapan o," dedi Balekin. "Madem yapan kendisi, elbette başka bir tane daha yapabilir."

Kan Tacı'na ihtiyaçları kalmazsa Oak'a da ihtiyaçları kalmazdı. Onu evlatlık almaya ihtiyaçları kalmazdı, başına tacı taksın diye Balekin'e ihtiyaçları kalmazdı, onu sağ tutmalarına bile gerek kalmazdı.

Orlagh ona azarlar gibi baktı. Nicasia'dan yanıt bekliyordu.

"O bir demirci ustası," dedi Nicasia. "Deniz altında tav ocağı yakamaz, o yüzden daima karadakileri kayıracaktır. Ne var ki Gürgenkral'ın ölümüyle birlikte şöhrete aç kaldı. Muradına ermesini sağlayacak bir Yüce Kral arayışı içinde şimdi."

Planları buymuş, dedim içimden, hissettiğim paniğe

ket vurmaya çalışarak. *Planlarını öğrendim.* Kaçabilirsem önleyebilirdim.

Tacı tamamlamaya kalmadan Grimsen'i sırtından hançerlemek yeterli olurdu. Bazen vekil kimliğimle yetkinliğimden kuşku duyarım ama katil kimliğimle asla.

"Küçük sardalya," dedi Orlagh, dikkatini bana vererek. "Cardan ona yardım etmen karşılığında sana ne vaat etti söylesene."

Nicasia, "İyi de o..." diyecek oldu ama Orlagh onu bakışıyla susturdu.

"Kızım," dedi Sualtı Kraliçesi, "burnunun dibindekini görmüyorsun sen. Cardan bu kız sayesinde tahta oturdu. Kızın onu nasıl avucuna aldığını araştıracağına oğlan onu nasıl avucuna almış, ona bak sen."

Nicasia bir an bana hışımla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Cardan'ın onu pek önemsemediğini söylüyordun. Yine de bu kız onu Yüce Kral yaptı. Bir düşünsene, belki de Cardan kızın faydalı olduğunu anlayıp bundan istifade etti, öpücüklerle iltifatlarla dostluğunu kazandı, tıpkı senin şu bücür demirciye yaptığın gibi."

Nicasia dünyaya dair bildiği tüm kavramlar alt üst olmuş gibi şaşkın şakın baktı. Cardan'ı entrika çevirebilecek birisi olarak görmediğindendi belki. Yine de bu ihtimalin hoşuna gittiği belliydi. Eğer Cardan beni baştan çıkararak saflarına çekmişse, beni önemseyip önemsemediğine dair Nicasia'nın endişelenmesine gerek kalmıyordu artık. Aksine, tek endişelenmesi gereken Cardan'a sağladığım faydalardı.

Orlagh bana fevkalade nazik sordu. "Elfhame tacını ona teslim edesin diye sana ne vaat etti?"

"Periler Diyarı'nda hep yer edinmek isterdim. Beni vekili ve sağ kolu yapacağını söyledi, aynı Eldred'in meclisindeki Val Moren gibi. Saygı göreceğimi, hatta benden korkulacağını belirtti." Yalandı tabii. Bana hiçbir şey vaat etmemişti, Dain'in de vaatlerde ondan aşağı kalır yanı yoktu. Ama şu vardı, birisi vaatte bulunmuş olsaydı –Madoc mesela– geri çevirmekte çok zorlanırdım.

"Babana ihanet edip o soytarıyı tahta oturtmanın sebebi *iş* arayışı mıydı diyorsun?" Balekin hayretle sordu bunu.

"Elfhame'in Yüce Kralı olmak da bir iş kolu," diye yapıştırdım cevabı. "Uğruna neler feda ediliyor baksanıza." Efsun etkisinde olmadığımı ele verecek kadar sert mi konuştum diye kuşkuya düşüp bir an duraksadım, neyse ki Orlagh gülümsüyordu.

"Doğru canikom," dedi biraz sonra. "Biz de Grimsen'e bel bağlamıyor muyuz sonuçta, hatta ona teklif edeceğimiz ödül de çok farklı değil."

Balekin mutsuz görünse de zıtlaşmadı. Elebaşının Cardan olduğuna inanmak fani bir kıza kıyasla çok daha kolaydı.

Üç dilim daha balık yemeyi başardım, zekice yapılmış bir kamış sayesinde deniz suyuyla karıştırmadan biraz pirinç rakısı biraz da yosun çayı yudumladıktan sonra bir deniz mağarasına götürüldüm. Beni oraya götüren merfolk muhafızlara Nicasia eşlik etti.

Orada bir koğuş değil, kafes vardı. İçeri itildim. Hâlâ sırılsıklam olmama rağmen etrafımın kuru ve havadar olduğunu fark ettiğim anda nefes alamadım.

Boğuluyordum, vücudum kasılıyordu. Ciğerlerimdeki

tüm suyu kısmen sindirilmiş birkaç parça balıkla beraber kustum.

Nicasia güldü.

Sonra da tın tın çınlayan efsunlu sesiyle konuştu. "Ne güzel oda değil mi?"

Tek gördüğüm taş zemindi, ne eşya vardı ne başka bir şey.

Sesi hülyalıydı. "Dört direkli, cibinlikli yatağına bayılacaksın. Baş ucundaki komodinler çok şirin, çay demliğin de var, hâlâ buharı tütüyor. Canın ne zaman isterse iç, daima sıcak ve leziz kalır."

Yere, galiba çay niyetine, bir bardak deniz suyu bıraktı. Onu içersem vücudum hızla su kaybederdi. Faniler tatlı su olmadan birkaç gün dayanabilir, ama ben öncesinde tuzlu su soluduğum için çoktan hapı yutmuş olabilirdim.

Ben ağzım aptal gibi bir karış açık, etrafıma mahsustan hayranlıkla bakarken, "Malum," dedi, "senin kendine edeceğin kötülük benim sana edeceklerimin yanında hiç kalır."

Ona dönüp sahte bir şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Boş ver," dedikten sonra beni bırakıp gitti. Bütün geceyi sert zeminde, güya konforlu bir yatakta yattığımı sanıyormuşçasına bir sağa bir sola dönerek ve tepinerek geçirdim.

23. Bölüm

Feci kramplar ve baş dönmesiyle uyandım. Alnımda boncuk gibi soğuk terler vardı, her yanım zangır zangır titriyordu.

Yılın büyük bölümünde bünyemi her gün azar azar zehirlemiştim. Kanım bu işlere başladığım günlere kıyasla yüksek dozlara alışkındı. Zehir bağımlısıydım. Artık zehirsiz yapamıyordum.

Taş zeminde yatarak zihnimi toparlamaya uğraştım. Madoc'un her sefere çıkışında yaşadığı olumsuzlukları anımsatmaya çalıştım kendime. Bazen toprakta uyurmuş, bir öbek otu ya da kollarını yastık edermiş başına. Bazen yaralanır, yine de çarpışmayı sürdürürmüş. Ölmemişti sonuçta.

Ben de ölecek değildim ya.

Sürekli bunu telkin ediyordum kendime, ama ikna olduğumdan kuşkuluydum.

Günlerce kimsecikler uğramadı.

Pes edip tuzlu suyu içtim.

Bazen yattığım yerde Cardan'ı düşündüm. Kraliyet ailesinin onurlu, güçlü ve sevilmeyen bir ferdi olarak büyümenin ne menem bir şey olduğunu merak ediyordum: Kedi sütüyle emzirilip ihmal edilmenin, en çok benzediğin ve güya seni en çok gözeten abin tarafından keyfi için dövülmenin ne demek olduğunu.

Önünde diz çöken, çemkirmene de tokatlamana da boyun eğen saray mensuplarını hayalimde canlandırdım. Onları ne kadar aşağılayıp incitsen de nafile, tek kişi bile seni sevmeye layık görmezken onların bir seveni mutlaka oluyor ve sen bunun daima farkındasın.

Periler arasında büyüsem de onların zihniyetine veya duygularına her zaman anlam veremem. Fanilere haddinden fazla benzerler, ama insan olmadıklarını unutmaya meylettiğim anda bunu hatırlatacak bir şey mutlaka yaparlar. Sırf bu yüzden, mazisine dayanarak Cardan'ın kalbinden geçenleri bildiğimi varsayarsam aptallık etmiş olurdum. Ama merak da ediyordum.

Onu bünyemden atamadığımı itiraf etseydim neler olurdu merak ediyordum.

* * *

En sonunda uğurladılar. Lütfedip bana azıcık su, azıcık da yiyecek verdiler. Artık o kadar bitkin durumdaydım ki efsunlanmışım ayağına yatmakla uğraşmama gerek kalmadı.

Madoc'un karargâhında duyduklarımı, Orlagh'ın niyetlerini onun nasıl karşıladığını anımsadığım kadarıyla anlattım. Ebeveynimin katledilmesinin kanlı ayrıntılarına girdim. Bir doğum tarihi uydurup bağlılık yemini et-

tim, parmağımı nasıl kaybettiğimi ve o konuda nasıl yalan söylediğimi açıkladım.

Emirleri üzerine onlara yalan bile söyledim.

Sonra unutmamı buyurdukları şeyi unuttum ayağına yattım. Bir ziyafet çektiğimi telkin etmeleri üzerine tıka basa doymuşum numarası yaptım, elime alt tarafı bir kadeh su tutuşturdukları halde sırf şarap içtiğimi söylediler diye sarhoş gibi davrandım.

Beni tokatlamalarına göz yumdum.

Ağlayamazdım.

Bazen, soğuk taş zeminde yatarken, içime bir kurt düşüyordu, acaba göz yumacaklarımın bir sınırı var mı, damarıma basarlarsa mahvolmama yol açacağını bile bile karşılık verir miyim diye.

Galeyana gelirsem aptalın tekiyim demekti.

Ama ola ki tınmazsam, o zaman da canavarın tekiydim.

"Fani kız," dedi Balekin bir ikindi vakti. Sarayın sulak odalarında yalnızdık. Adımı anmaktan hoşlanmıyordu, muhtemelen Oyuk Yurt'a getirilen diğer tüm insan evlatlarıyla beni aynı kefeye koymak işine gelmediği için dillendirmek istemiyordu adımı.

Sıvı kaybından bitkindim. Bana içme suyu ve yiyecek vermeyi ısrarla ihmal ediyorlardı, yakardığımda da efsunlarla gözbağcılığına başvuruyorlardı. Herhangi bir şeye odaklanmakta güçlük çekiyordum.

Mercan odasında Balekin'le baş başa kaldığımız halde, hatta nöbetçilerin hangi aralıklarla devriye dolaştığını ezberlememe rağmen, kaçma teşebbüsünde bile bulunmadım. Silahım olmadığı gibi dermanım da yoktu.

Balekin'i öldürebilsem bile yakalanmadan yüzüp kaçabilecek kadar güçlü değildim.

Benimkisi bir metanet sınavıydı artık; saat saat, gün gün hayata tutunmaktan başka planım yoktu.

Bana efsun işlemiyor olabilirdi, ama bu, direncimin kırılamayacağı anlamına gelmiyordu.

Nicasia annesinin Sualtı Diyarı'nda sayısız sarayı olduğunu söylemişti. Insweal kayalığına oyularak inşa edilen ve deniz tabanını kaplayan bu saray onlardan sadece bir tanesiydi. Fersahlarca derinlikte olsam da eve çok yakın olduğumu bilmek aralıksız işkenceydi benim için.

Sarayın her yerinden kafesler sallanıyordu, bazıları boştu, ama çoğunda tenleri ağarmış faniler vardı, ölü gibi duran ama bazen ölü değilmişçesine kıpırdayan faniler. *Boğuklar.* Muhafızlar onları bu isimle anıyordu bazen, en çok da onlardan birine dönüşmekten korkuyordum. Dain'in taç töreninde Balekin'in evinden kurtardığım, kendisini denize atan ve muhakkak boğulmuştur diye düşündüğüm kızı da aralarında görür gibi olmuştum. Yanlış gördüğümden o kadar da emin değildim artık.

"Söylesene," dedi Balekin. "Kardeşim tacımı neden çaldı? Orlagh iktidar hırsını iyi bildiği için anlam vermekte zorlanmadığını söylüyor ama Cardan'ı anladığı yok. Kardeşim emek harcamayı oldum olası sevmez. Milleti cezbetmeyi sever. Sorun çıkarmayı sever ama onlarla uğraşmaktan nefret eder. Nicasia ister kabul etsin ister etmesin, o da onu anlamıyor. Onun tanıdığı Cardan senin aklını çelmiş olabilir ama bu işler ona göre değil."

Bu bir test, dedim içimden anlamsızca. Bu testte yalan

söylemem gerek, ancak akıl yürütme becerimi yitirdiğimden korktum.

Val Moren'in bulmacalara sığınması aklıma geldi, "Ben kâhin değilim," dedim.

"Tahmin yürüt madem," dedi. "Unutuş Kulesi'ndeki hücremin önünde çalım satarken dizginlerin benim elimde olduğunu ima etmiştin. Oysa herkesten çok sen anlamışsındır onun disiplinden yoksun olduğunu, benim de onun iyiliği için didindiğimi."

Cardan'la ikimizin düello yaptığı turnuvayı ve bana ettiği eziyeti hatırlamış olsa gerekti. Kafam hatıralarla, yalanlarla allak bullak olmuştu. Palavra sıkamayacak kadar bitkindim. "Onunla tanıştığım dönem, saygın bir eğitmenin dersini ekip at sırtında sarhoş geziyordu, beni *niksilere* yedirmeye kalktı, hatta bir şenlikte birisine saldırmıştı," dedim. "Hiç de disipline sokulmuş gibi bir hali yoktu. Huylu huyundan şaşmaz misaliydi."

Balekin şaşırdı sanki. "Eldred'in dikkatini çekmeye çalışıyordu," dedi sonunda. "İyi veya kötü niyetle, çoğunlukla da kötüydü niyeti."

"O zaman belki Eldred'e inat Yüce Kral olmak istemiştir," dedim. "Ya da ondan hıncını almak için."

Bu lafım üzerine Balekin dikkat kesildi. Onu yanlış yönlendirip Cardan'ın gerekçelerine kafa yormasını önlemek amacıyla o lafları etsem de, ağzımdan çıktığı anda, acaba istemeden bir gerçeğe mi parmak bastım diye meraklandım.

"Ya da Eldred'in kellesini uçurduğunuz için size kızgındır da ondan. Ya da tüm kardeşlerinin ölümünden siz sorumlu olduğunuz içindir. Ya da onu da öldüreceğinizden korkuyordur."

Balekin irkildi. "Kes sesini," dedi, ben de memnuniyetle sustum. Biraz sonra bana tepeden baktı. "Söylesene, hangimiz Yüce Kral olmaya layığız, ben mi yoksa Prens Cardan mı?"

"Siz," dedim hemen, mahsustan hayranlıkla bakarak. Cardan'ın artık bir prens olmadığından dem vurmadım.

"Bunu onun yüzüne de söyler miydin?" diye sordu.

"Sizin istediğiniz her şeyi söylerim," dedim, bitkinliğime rağmen, olanca içtenliğimi takınarak.

"Odasına sızıp onu art arda bıçaklar mıydın kan kaybından ölsün diye?" Balekin dibime sokularak sordu bunu. Aşığıyla konuşur gibi şefkatle sarfediyordu kelimeleri. İçimin titremesini zaptedemedim, sebebini tiksintiden başka bir şeye yorar diye umdum.

"Sizin için mi?" O kadar dibimdeydi ki gözlerimi yumarak sordum. "Orlagh için mi? Zevkle yaparım."

Güldü. "Gaddar seni."

Fazla hevesli görünmemeye gayret ederek başımı salladım, deniz aşırı bir göreve yollanmaya ve kaçma fırsatı yakalamaya can attığımı belli etmek istemiyordum. "Orlagh bana çok fedakârlık yaptı, bana öz kızı gibi davrandı. Gönül borcumu ödemek isterim. Bana sunulan dairenin ve nimetlerin güzelliğine rağmen boş oturmak bana göre değil."

"Ağzın güzel laf yapıyor. Bana bak Jude."

Gözlerimi açıp baktım. Siyah saçı uçuştu, parmak eklemlerindeki ve kollarındaki dikenler suyun altında bir balığın yüzgeçleri misali belirgindi.

"Öp beni," dedi.

"Ne?" Şaşkınlığım gerçekti.

"İstemiyor musun?" diye sordu.

Aldırma, dedim kendime, *tokatlanmaktan çok daha iyi olacağı kesin.* "Orlagh'ın sevgilisi olduğunuzu sanıyordum," dedim. "Ya da Nicasia'nın. Gücenmezler mi?"

"Zerre umursamazlar," dedi, beni dikkatle süzerek.

En küçük bir tereddüt sergilemem şüphe uyandırırdı, o nedenle suda yükselip dudaklarımı onunkine bastırdım. Su soğuk, onun öpücüğüyse buz gibiydi.

Yeterli geleceğini umduğum bir süre sonunda geri çekildim. Ağzını elinin tersiyle sildi, iğrendiği aşikârdı, ne var ki bana tekrar tepeden baktığında gözlerinde doyumsuzluk yakaladım. "Şimdi de beni Cardan'ı öper gibi öp."

Düşünme zamanı kazanmak için baykuş gözlerine bakarak iki elimle birden dikenli kollarını okşadım. Bunun bir test olduğu belliydi. Üzerimde ne kadar kontrolü olduğunu merak ediyordu. Ama bence kardeşiyle ilgili başka bir şeyi daha merak ediyordu.

Kendimi zorlayarak tekrar sokuldum. Aynı siyah saçlar, aynı elmacık kemikleriydi... Tek yapmam gereken rol kesmekti.

* * *

Ertesi gün getirdikleri bir sürahi dolusu tatlı suyu kana kana afiyetle içtim. Öbür gün, beni karaya çıkarmak üzere hazırlamaya koyuldular.

* * *

Yüce Kral iade edilmem için bir pazarlık yapmıştı.

Ona verdiğim sayısız emri düşündüm, hiçbiri sağ salim geri getirilmem koşuluyla fidye ödemeyi kapsamı-

yordu. Benden kurtulduğu halde kendi isteğiyle ademi talep etmişti.

Bundan ne anlam çıkarsam bilmiyordum. Belki siyaset bunu gerektiriyordu, belki de toplantılara girmeyi sahiden ama sahiden sevmiyordu.

Tek hissettiğim kurtulma sevinciydi, bir yandan da ya beni kandırıyorlarsa diye korkudan aklım çıkıyordu. Yüzeye çıkmazsak uğrayacağım korkunç hayal kırıklığını gizleyememekten korkuyordum.

Balekin bana yine "efsunlar" kondurarak onlara sadakatimi, aşkımı, Cardan'a yönelik cinai emellerimi pekiştirdi.

Balekin mağaraya geldiği sırada ben mekik dokuyordum, çıplak ayaklarımın taş zemindeki hışırtısı adeta kulaklarımı paralıyordu. Hiç bu kadar yalnızlık çekmemiştim, hiç bu kadar uzun süre rol kesmek zorunda kalmamıştım. İçimin boşaldığını, küçüldüğümü hissediyordum.

"Elfhame'e döndüğümüzde sık görüşmemiz mümkün olmayacak," dedi, hasretini çekeceğim bir şeymiş gibi.

Öyle gergindim ki konuşmaya çekiniyordum.

"Müsait oldukça Oyuk Yurt'a gelirsin."

Kule'ye hapsedilmeyip Oyuk Yurt'ta barınacağını varsaymasını hayretle karşıladım. Galiba serbest bırakılmam karşılığında özgürlüğüne kavuşmuştu. Cardan'ın buna razı gelmesine bir kez daha şaşırdım.

Başımla onayladım.

"Sana ihtiyacım olduğunda işaret vereceğim, yolunun üzerinde kırmızı bir bez bulacaksın. Onu görür görmez hemen bana gelmelisin. Bir bahane uydurup kaçabileceğini umuyorum."

"Uydururum," dedim, kendi sesim kulağıma çok yüksek geldi.

"Yüce Kral'ın güvenini tekrar kazanmalı, sonra da yalnız kaldığı bir anına denk getirip öldürmenin bir yolunu bulmalısın. Etrafta birileri varken sakın yeltenme. Kurnazca davran, birden fazla toplantıya katılman gerekse bile. Hem belki bu sayede babanın başka entrikalarını da öğrenirsin. Cardan ölünce orduyu bertaraf etmek için elimizi çabuk tutmalıyız."

"Evet," dedim. Derin bir nefes alıp asıl merak ettiğimi sorma cüretini gösterdim. "Tacı yaptırdınız mı?"

Kaşlarını çattı. "Eli kulağında."

Uzun bir süre gık çıkarmadım. Sessizlik uzadıkça uzadı.

Balekin bozdu sessizliği. "Grimsen'in tacı yapabilmesi için önce senin kendi üzerine düşeni halletmen gerekiyor. Kardeşimin ölmesini bekliyor."

"Aa," dedim. Zihnim karman çormandı. Balekin bir ara Cardan'ı kurtarmak için kendini riske atmıştı. Oysa şimdi, taçla arasındaki yegâne engel Cardan olunca kardeşini seve seve feda etmeye razı gibiydi. Buna anlam vermeye uğraşsam da zihnimi toplayamıyordum. Düşünceler kafamda girdap çiziyordu.

Balekin'in gülümsemesi bir köpekbalığı sırıtmasından farksızdı. "Bir sorun mu var?"

İflahım kesilmişti.

"Biraz başım dönüyor," dedim. "Neyim var bilmem. Yemek yediğimi hatırlıyorum. En azından karnımı doyurdum sanıyordum."

Bana endişeli bir bakış fırlatıp uşağa seslendi. Biraz

sonra bir kayık tabakla çiğ balık, istiridye ve siyah havyar getirildi. Hepsini mideye indirmemi iğrenerek seyretti.

"Tüm tılsımlardan uzak duracaksın, anlıyor musun? Ne üvez kurusu, ne meşe dalı, ne alıç ne de diken. Hiçbirini üzerinde taşımayacaksın. Dokunmayacaksın bile. Sana bir tılsım veren olursa ilk fırsatta gizlice ateşe atacaksın."

"Anladım," dedim. Uşak içme suyu yerine şarap getirdi. Damağımda bıraktığı tuhaf tada veya kafamı bulandırmasına aldırmadan iştahla kafaya diktim.

Balekin başka talimatlar da verdi, yarım yamalak dinledim. Yanımdan ayrıldığında şaraptan sarhoş ve bitkindim, midem bulanıyordu.

Hücremin soğuk zeminine kıvrıldım ve gözlerimi yumar yummaz, efsun etkisindeymişim gibi, sahiden büyük bir yatak odasında olduğumu sandım. O taş zemin kuş tüyü bir yatak gibi geldi.

24. Bölüm

Ertesi gün kafam zonklarken beni yine giydirip saçımı ördüler. Merfolklar bana kendi giysilerimi giydirdi, Taryn'in düğününde giydiğim gümüş elbiseyi, tuzlu suya maruz kalmaktan rengi solmuştu artık, deniz yaratıkları didiklediği için de lekeliydi. Zifirkara'yı bile belime taktılar, onun da kını paslanmıştı, derisi de birşeylere ziyafet olmuştu sanki.

Derken Balekin'e götürüldüm. Rengârenk giyinip Sualtı mührü takmıştı. Beni tepeden tırnağa süzüp kulaklarıma yeni küpeler taktı.

Kraliçe Orlagh derya halkından dev bir tören alayı oluşturmuştu. Koca kaplumbağalar ve köpekbalıklarının sırtında süvariler, fok suretinde selkiler; hepsi suyu yararak geçiyordu. Kaplumbağaların sırtındaki derya halkı fertleri arkalarında upuzun dalgalanan kızıl sancaklar taşıyorlardı.

Bir kaplumbağaya oturtuldum, palaskasında çift hançer taşıyan bir denizkızının yanına. Beni sımsıkı yakaladı, debelenmedim ama hareketsiz durmak zordu. Kor-

ku feciydi, ama korkuyla umudun karışımı en kötüsüydü. İki duygu arasında yalpalıyordum, yüreğim o kadar hızlı atıyor, o kadar sık nefes alıp veriyordum ki adeta iç organlarım bereleniyordu.

Harekete geçtiğimizde, yükseldikçe yükselirken, gerçeklik duygumu yitirdim.

Insweal ile Insmire arasındaki dar bir koyda yüzeye çıktık.

Adanın sahilinde Cardan, yakası kürklü peleriniyle, heybetli baklakırı bir aygırın sırtında bekliyordu. Etrafı altın sarısı ve yeşil zırhlı şövalyelerle sarılıydı. Demir rengi bir atın sırtındaki Madoc da yanındaydı. Öbür yanında da Nihuar vardı. Ağaçlar okçularla doluydu. Cardan'ın tacındaki dövme altından meşe yaprakları akşam güneşinde ışıl ışıl parlıyordu.

Titredim. Dağılmak üzereydim sanki.

Orlagh kafilemizin tam ortasındaki makamından konuşuyordu. "Elfhame Kralı, anlaştığımız gibi istediğim bedeli ödediniz, ben de vekilinizi sağ salim geri getirdim. Onu yeni Sualtı Büyükelçisi, Yeşilfunda sülalesinin ferdi, Eldred'in oğlu, ağabeyiniz Balekin eşliğinde huzurunuza yolluyorum. Umarım bu tercih sizi memnun eder, zira kendisi karadaki âdetlere gayet vakıf birisi."

Cardan'ın yüz ifadesini çözmek imkânsızdı. Abisine bakmıyordu. Gözü bendeydi. Hali tavrı buz gibiydi.

Ufaldım, ezildim; acizdim.

Başımı öne eğdim çünkü bunu yapmazsam aptalca davranacaktım. *İstediğim bedeli ödediniz*, demişti Orlagh. Cardan iadem karşılığında ne yapmış olabilirdi ki? Buyruklarımı hatırlamaya çalıştım, ona neleri dayattığımı.

"Onu sağ salim iade edeceğinize söz vermiştiniz," de-
di Cardan.

"Öyle ya işte," dedi Orlagh. "Sualtı Prensesi kızım Nica-
sia, bizzat kendi elleriyle karaya çıkmasına yardım edecek."

"Yardım mı edecek?" dedi Cardan. "Yardıma muhtaç
olmaması gerekirdi. Onu çok uzun süre soğukta ve rutu-
bette tuttunuz."

"Belki de onu artık istemiyorsunuzdur," dedi Orlagh.
"Onun yerine başka bir şeyle pazarlık yapabilirsiniz bel-
ki, Elfhame Kralı."

"Onu teslim alacağım," dedi, aynı anda hem sahiplenir
hem de hakir görürcesine. "Abim de büyükelçiniz olacak.
Her şey anlaştığımız gibi." Şövalyelere başıyla işaret et-
ti, onlar da oturduğum yere kadar suya girip inmeme, yü-
rümeme yardım ettiler. Sarsak adımlarımdan utandım,
takatsizliğimden, fi tarihindeki parti için bile fazlasıyla
uygunsuz olan ödünç kıyafeti hâlâ üzerimde taşımaktan.

"Henüz savaşta değiliz," dedi Orlagh. "Ama henüz ba-
rışmadık da. Bir sonraki hamleni iyi düşün toprağın kra-
lı, isyankârlığın bedelini öğrendin artık."

Şövalyeler beni karaya çıkarıp perilerin arasından yü-
rüttü. Yanlarından geçtiğim sırada ne Cardan ne de Ma-
doc kafasını çevirip baktı. Ormanın biraz içerisinde bek-
leyen arabaya bindirildim.

Şövalyelerden biri miğferini çıkardı. Kadını daha önce
görmüştüm ama tanımıyordum. "General sizi kendi ko-
nağına götürmemi istedi," dedi.

"Hayır," dedim. "Saraya gitmeliyim."

Benimle zıtlaşmadı ama umursamadı da. "Emre uy-
mak zorundayım."

Karşı koymam gerektiğinin farkında olsam da susa tum, eski halim olsa razı gelmezdim. Kapıyı kapatmasına izin verdim. Arkama yaslanıp gözlerimi yumdum.

Uyandığımda atları Madoc'un kalesi önünde eşelenirken buldum. Şövalye kapıyı açtı, Narbon beni arabadan kolaylıkla kucağına aldı, aynı benim Oak'u kucakladığım gibi, sanki etten kemikten değil de çalı çırpıdandım. Beni eski odama taşıdı.

Tatterfell bizi bekliyordu. Saçımı çözüp elbisemi üzerimden sıyırdı, Zifirkara'yı emin bir yere kaldırıp bana bir gecelik giydirdi. Başka bir uşak tepsiyle bir demlik çay, bir tabak da az pişmiş ızgara geyik eti getirdi. Kilime çöküp tereyağlı ekmeği etin suyuna bana bana yedim.

Oracıkta içim geçti. Taryn'in dürtmesiyle uyandım.

Uyku mahmuru sendeleyerek ayağa kalktım. "Uyandım," dedim. "Ne zamandır burada yatıyorum?"

Kafasını iki yana salladı. "Tatterfell senin tam bir gün bir gece dışarı çıkmadığını söyledi. Bir insan hastalığına yakalandın diye endişelenmiş, o yüzden beni yolladı. Gel, yatağa gir bari."

"Artık evlisin," dedim, birden hatırlayıp. Akabinde Locke, süvariler, ona hediye etmek üzere aldığım küpeler de aklıma geldi. Hepsi ta mazide, çok eskide kalmıştı sanki.

Kafa sallayıp bileğini alnıma koydu. "Sen de hortlağa dönmüşsün. Ama ateşin olduğunu sanmıyorum."

"İyiyim," dedim, dudaklarımdan otomatik çıkan bir yalandı. Cardan'a ulaşıp onu Hayalet'e karşı uyarmalıydım. Gölgeler Meclisi'yle görüşmeliydim.

"Bu kadar mağrur olma," dedi, gözleri dolarak. "Düğün gecemde sırra kadem bastın, nerede olduğunu ta er-

tesi sabaha kadar öğrenemedim. Çok korktum. Sualtındakiler seni esir aldıklarını haber verince, malum, Yüce Kral ile Madoc birbirlerini suçladı. Endişeden içim içimi kemirdi. Her sabah sahile inip seni görürüm ümidiyle denizi gözledim. Belki iyi olup olmadığını biliyorlardır diye denizkızlarına tek tek sordum ama hepsi habersizdi."

Hissettiği paniği hayalimde canlandırmaya çalışsam da beceremedim.

Kumsalda yan yana duran Madoc ile Cardan aklıma gelince, "Fikir ayrılıklarına rağmen işbirliği yapmışlar anlaşılan," dedim.

"Onun gibi bir şey." Dudak büktü, ben de zoraki gülümsedim.

Taryn yatağa girmeme yardım edip sırtımı yastıkla destekledi. Her yerim sızlıyordu; eskisinden de yaralı, yaşlı ve ölümlü hissediyordum kendimi.

"Vivi ile Oak?" diye sordum. "Onlar iyi mi?"

"İyiler," dedi. "Heather'la eve döndüler, kız Periler Diyarı ziyaretini kazasız belasız atlatmışa benziyordu."

"Büyüyle aklı çelindi de ondan," dedim.

Bir an suratında öfke gördüm, katıksız ve ham bir öfke. "Vivi'ye yakıştıramadım," dedi.

O konuda yalnız olmadığımı öğrenmek yüreğime su serpti. "Ne kadar süreyle ortadan kayboldum?"

"Bir aydan biraz fazla," dedi. Bu bana inanılmaz kısa geldi. Sanki denizin altında bir asır yaşlanmışım gibi hissediyordum.

Dahası da vardı, Cardan'ın söz verdiği bir yıl bir günlük sürenin yarısından fazlası geride kalmıştı artık. Ge-

risin geri yastıklara gömülüp gözlerimi yumdum. "Kalkmama yardım et," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Mutfağa söyleyeyim de biraz daha çorba yollasınlar."

Beni ikna etmesi zor olmadı. Taryn giyinmeme yardım etti, kabullenerek. Eskiden daracık olan kıyafetlerim artık üzerimden sarkıyordu. Yanımda kalıp beni kaşık kaşık et suyuyla besledi.

Gitme zamanı gelince eteklerini yukarı kaldırıp jartiyerindeki kından uzun bir avcı bıçağı çekti. Aynı evde büyüdüğümüz aşikârdı.

Cebinden çıkardığı bir tılsımla beraber bıçağı döşeğin altına kıstırdı. "Buraya koydum," dedi. "Yanında dursun. Kendini daha güvende hissettirir. Ama dinlenmen şart. Bir delilik yapmayacağına söz ver."

"Ayol benim ayakta duracak halim yok."

Dik dik baktı.

"Delilik yok," diye söz verdim.

Gitmeden önce sarıldı. Uzunca bir süre bırakasım gelmedi, ter ve ten kokusunu doyasıya içime çektim. Ne okyanus ne çam, ne kan ne de akşamsefası kokuyordu.

Bıçak elimde sızmışım. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra bir münakaşanın gürültüsüne uyandım.

"Baş General'in emirleri beni bağlamaz, buraya Yüce Kral'ın vekilini görmeye geldim, bir sürü mazeretle cayacak değilim." Bir kadın sesiydi, bir yerden tanıdık geliyordu. Yataktan yuvarlanırcasına çıkıp sendeleyerek hole çıktım, sahanlıktan aşağıya baktım. Termit Hanedanlığı'ndan Dulcamara gözüme çarptı. Kafasını kaldırıp bana baktı. Suratında taze bir yara izi vardı.

"Affedersin," diye seslendi ama üslubunda zerre mahcubiyet yoktu. "Ama seninle görüşmem şart. Açıkçası buraya yükümlülüklerini anımsatmak için geldim, malum bir tanesi dahil."

Tuz beyazı saçlı Lord Roiben ve altı ay önce Cardan'ı desteklemesi karşılığında ona verdiğim söz aklıma geldi. Taca ve yeni Yüce Kral'a bağlılık yemini etmişti ama belli bir şartla.

"Bir gün kralından bir iyilik isteyeceğim," demişti.

Ben de karşılığında "Ne iyiliği?" demiştim? Pazarlık yapmaya kalkmıştım: "Eşit değerde bir istek olmalı. Bir de gücümüzü aşmamalı."

Galiba Dulcamara'yı bu isteğini bildirmek üzere yollamıştı, ama bu haldeyken benden hayır gelir mi bilmiyordum.

"Oriana misafir odasında mı? Değilse Dulcamara'yı oraya buyur edin, kendisiyle orada görüşeceğim," dedim, tırabzana da sıkı sıkı tutundum ki düşmeyeyim. Madoc'un muhafızları surat astı ama bana karşı çıkmadılar.

Uşaklardan biri bana hışımla son bir bakış fırlatıp "Bu taraftan," dedi. Dulcamara da peşinden gitti.

Bu da merdivenlerden yalpalayarak aheste inmeme imkân tanıdı.

"Babanın dışarı çıkmaman yönünde emirleri var," dedi muhafızlardan biri. Beni kollanması gereken bir çocuk olarak görmeye alışık olduğu için, Yüce Kral'ın vekiline yaraşır bir şekilde daha resmi konuşması gerektiğinin bilincine varmış değildi. "Dinlenmeni istedi."

"Söylediğinden anladığım kadarıyla burada misafir ağırlamamı *yasaklamış* değil, akıl etseydi onu da yasak-

lardı gerçi." Muhafız bana karşı çıkmayıp kaş çatmakla yetindi. "İkiniz de eksik olmayın."

Düşmeden Oriana'nın misafir odasına varmayı başardım. Pencere pervazı ve masa kenarlarına uzunca bir süre tutunmam gerekse de o kadar feci durumda değildim.

Beni biraz fazla yakından takip eden bir uşağa, "Bize çay getir lütfen, mümkün mertebe sıcak olsun," dedim.

Güçlükle de olsa duvara tutunmayı bırakıp odaya girdim, Dulcamara'yı baş selamıyla karşılayıp bir koltuğa çöktüm, oysa kendisi ayakta dikiliyordu, ellerini arkada kenetlemişti.

"Senin Yüce Kralının bağlılığı kimeymiş anladık," dedi, bana doğru bir adım atıp. Haşin yüz ifadesini görünce bunun niyeti sadece konuşmak değil galiba dedim.

İçgüdüm beni ayağa fırlamaya zorladı. "Ne oldu?"

Bu soruma güldü. "Bal gibi biliyorsun. Kralın, sualtındakilerin bize saldırmasına izin verdi. İki gece önce ansızın damladılar. Daha ne olduğunu anlamamıza kalmadan halkımızın çoğu katledildi, şimdi de misilleme yapmamız yasaklandı."

"Misilleme yasağı mı?" Orlagh'ın savaşta değiliz demesi hatırıma geldi, iyi de denizdekiler karaya çoktan saldırdıysa nasıl oluyor da savaştan sayılmıyordu bu? Cardan, Yüce Kral olarak herhangi bir tehdit altında halkını ordusuyla –Madoc'un ordusuyla– korumakla yükümlüydü. Saldırıya karşılık verme hakkının yasaklanması duyulmuş şey değildi.

Dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Lord Roiben'in eşi yaralandı," dedi. "Durumu ağır."

O, fani ağzıyla konuşan yeşil tenli, kara gözlü peri,

Termit Hanedanlığı'nın haşmetli önderinin saygı duyduğu hayat arkadaşıydı.

"Kurtulacak mı?" diye sordum, alçak sesle.

"Dua et de kurtulsun, ölümlü," dedi Dulcamara. "Yoksa Lord Roiben gözünü kararttı mı, ettiği yemine aldırmaz sizin çocuk kralı helak eder."

"Size şövalyelerimizi yollarız," dedim. "Elfhame'e izin verin hatamızı telafi edelim."

Yere tükürdü. "Anlamıyorsun. Yüce Kral bunu senin uğruna yaptı. Kraliçe Orlagh senin iade edilmenin karşılığında bunu şart koştu. Balekin hedef olarak Termit Hanedanlığı'nı seçti, sualtındakiler bize saldırdı, Cardan da göz yumdu. Ortada hata falan yok."

Gözlerimi yumup burun kökümü sıktım. "Yok," dedim. "Mümkün değil."

"Balekin eskiden beridir bize garez besliyor, çamurun kızı."

Ettiği hakaret karşısında irkildim ama ağzının payını vermedim. Bana dilediği gibi sövebilirdi. Yüce Divan benim yüzümden Termit Hanedanlığı'nı yüzüstü bırakmıştı.

"Yüce Divan'a asla katılmamalıydık. Sizin soytarı kralınıza asla bağlılık yemini etmemeliydik. Bu mesajı iletmeye gelmiştim ama bir mesajım daha var. Lord Roiben'e bir iyilik borçlusun, yerine getirmen en hayırlısı olur."

Lord'un benden ne isteyeceği konusunda endişeliydim. Adı konmamış bir iyilik, sözünden caymaya meyilli bir fani için bile tehlikelidir.

"Bizim de casuslarımız var, sayın vekil. Bize senin küçük bir cani olduğunu çıtlattılar. Senden isteğimiz şu, *Prens Balekin'i gebert.*"

"Yapamam," dedim, o kadar afallamış durumdayım ki sesim mızmız çıkıyordu. Cinai becerilerimi övmesinden gocunmuş değildim, ancak üzerime imkânsız bir görev yıkılması hiç de gururumu okşamıyordu. "Sualtı Büyükelçisi o. Onu öldürürsem savaş ilanı olur."

"Savaşılsın madem." Bunu dedikten sonra da, tam da dumanı tüten bir tepsi çay getirildiği sırada, rüzgâr gibi çıktı odadan. Oriana'nın misafir odasında apışıp kaldım.

* * *

O gittikten ve çay soğuduktan sonra odama çıktım. Taryn'in bıçağını ve yatağımın altında saklı duran diğer emaneti aldım. Giysimin ceplerinden birinin köşesini incecik kestim ki uyluğuma bağlayacağım bıçağı kolayca çekebileyim. Madoc'un konağında silah boldu –Zifirkaram dâhil – ancak silah aramaya koyulup da bulduklarımı belime takarsam muhafızlar kesin fark ederdi. Onları uslu uslu yatağıma döndüğüme inandırmam lazımdı.

Bıçağı güzelce gizlemiş miyim diye bakmak üzere tıpış tıpış aynaya yaklaştım. Bir an aynadaki aksimi tanıyamadım. Görüntüm karşısında dehşete düştüm, tenim hastalıklı gibi sararmıştı, kilo kaybından dolayı uzuvlarım birer çırpı gibiydi, avurtlarım çökmüştü.

Daha fazla bakmak istemedim, sırtımı döndüm.

Sonra balkona çıktım. Normalde parmaklığı aşıp duvardan bahçeye inmek mesele değildi. Ancak tek bacağımı aşırdığım anda bacaklarımın ve kollarımın ne kadar halsiz olduğunu idrak ettim. Tutuna tutuna inebileceğimi sanmıyordum.

Böylece en iyi ikinci seçeneğe başvurdum: Atladım.

25. Bölüm

Yerden kalktım, dizlerim çimen yeşili olmuştu, avuçlarım sıyrılmış ve toprağa bulanmıştı. Kafam yerinde değildi, sanki karada olmama rağmen hâlâ akıntının beni taşımasını bekliyordum.

Birkaç kez derin nefes alarak yüzüme vuran rüzgârın, hışırdayan ağaçların tadına vardım. Buram buram toprak kokuyordu. Periler Diyarı, yurdum...

Dulcamara'nın sözleri aklımdan çıkmıyordu; Cardan'ın iade edilmem uğruna misillemeyi reddetmesi de. Bu kararıyla tebaasını mutlu etmiş olamazdı. Madoc'un bile bunu iyi bir strateji addettiğinden kuşkuluydum. Buna razı gelmesini o yüzden bir türlü aklım almıyordu, hele ki Sualtı Diyarı'nda mahsur kalmam dizginlerimden kurtulduğu anlamına geliyorken. Hayatımı kurtaracak kadar beni sevdiği hiç aklıma gelmezdi. Gerekçelerini kendi ağzından duyacağım ana dek buna inanacağımdan emin değildim.

Gelgelelim, beni hangi gerekçeyle kurtarmış olur-

sa olsun, onu Hayalet konusunda uyarmam gerekiyordu. Grimsen ve yeni taç meselesini, hatta onu öldürmem için Balekin'in beni azmettirdiğini de haber vermeliydim.

Yayan olarak sarayın yolunu tuttum, elbette seyisler bir bineğin kayıp olduğunu haber vermediği sürece, muhafızlar ortadan kaybolduğumu daha geç fark edecekleri için yürüyerek gidiyordum. Ne var ki kısa sürede nefes nefese kaldım. Yarı yolda bir çotuğun üzerine çöküp dinlenmem gerekti.

İyisin, diye telkin ettim kendimi. *Kalk.*

Saraya varmam uzun sürdü. Kapıya yaklaşırken bitkinliğim anlaşılmasın diye mümkün olduğunca dik yürümeye çalışıyordum.

"Sayın vekil," dedi kapı muhafızlarından biri. "Kusura bakmayın ama siz saraydan men edildiniz."

Beni görüşmelerden asla men etmeyecek ya da beni başından savma amaçlı bir emir vermeyeceksin. Delirecek gibi oldum, bir an Sualtı Diyarı'nda Taryn'in söylediğinden daha uzun süre mi kaldım diye kaygılandım. Belki de bir yıl bir günlük süre dolmuştu. Ama bu imkânsızdı. Gözlerimi kıstım. "Kimin emriyle?"

"Özür dilerim leydim," dedi diğer şövalye. Adı Diarmad. Onu tanıyordum, Madoc'un göz nuru şövalyelerinden, güvendiklerinden biriydi. "General babanız emir verdi."

"Yüce Kral'la görüşmem şart," dedim, amirane bir tavır takınmaya çalışarak, tersine sesim panikten titriyordu.

"Baş General, geldiğiniz takdirde sizi bir arabaya bindirip geri yollamamızı, gerekirse de size eşlik etmemizi buyurdu. Refakatimize ihtiyacınız olacak mı?"

Öylece dikildim, küplere binmiş ve köşeye sıkışmış durumdaydım. "Hayır," dedim.

Cardan *istese de* beni kapı dışarı edemezdi, ama bu emri başkasının vermesine *göz yumabilirdi*. Madoc ondan izin istemediği müddetçe benim buyruklarımla çelişmezdi. Cardan'a verdiğim emirleri tahmin etmek de o kadar zor olmamıştır, neticede benim yerimde olsa muhtemelen Madoc da aynı talimatları verirdi.

Madoc'un Periler Diyarı'nı tahtın gerisinden yönetmek istediğini biliyordum. Cardan'ı kendi saflarına çekip beni safdışı bırakmanın bir yolunu bulabileceği aklıma gelmemişti.

Beni oyuna getirmişlerdi. Ya beraber ya ayrı ayrı, benimle oynamışlardı.

Endişeden midem allak bullak oldu.

Aptal yerine konmuşluk hissi, bunun utancı sarmıştı içimi. Zihnimi karman çorman ediyordu.

Cardan'ın kumsaldaki hali, ifadesiz suratı, kürklü pelerini, baklakırı atının sırtında Eldred'le benzerliğini pekiştiren tacıyla oturuşu gözümün önüne geldi. Kendisini kandırıp ona bir rol biçmiş olabilirdim, ancak halkını kandırıp onu kabullenmelerini sağlayamamıştım. Gerçek iktidar Cardan'daydı, nitekim tahtta oturduğu süre uzadıkça daha da güçlenecekti.

Yüce Kral'ın ta kendisiydi artık, üstelik bunu bensiz başarmıştı.

Bu aptalca planı ilk tasarladığımdan beri en çok korktuğum şeydi bu. Cardan ilk başlarda bu gücü istemiyordu belki, oysa şimdi ele geçirmiş, sahiplenmişti.

En kötü kısmıysa Cardan'ın pençemden kurtulması-

nın, benim için erişilmez hale gelmesinin manidar zamanlamasıydı. Diarmad'ın ve yanındaki şövalyelerin beni saray kapısından geri çevirmeleri, Cardan tacı başına taktığından beri beslediğim korkunun gerçeğe dönüşmesi anlamına geliyordu. Uyandırdığı feci his bir yana, kendime biçtiğim rollerden çok daha makuldü. Meğer; Periler Diyarı Yüce Kralı'nın vekiliyim, gerçek güç bende deyip bu oyunu sürdürebileceğimi sanarak aylarca kandırmıştım kendimi.

Asıl merak ettiğim, niçin beni denizin altında çürümeye terk etmediğiydi?

Saraya sırtımı dönüp ormana girdim. Gölgeler Meclisi'nin gizli girişinin bulunduğu kısma yürüdüm. Bir taraftan da Hayalet'e rastlarsam başıma neler gelir kim bilir, diye düşünüyordum. Ama Kakalak ile Bomba'ya ulaşabilirsem belki biraz dinlenebilirdim. İhtiyacım olan bilgiye de kavuşurdum. Sonra da yeni tacı tamamlamasına fırsat vermeden Grimsen'i gırtlaklayacak birini yollardım.

Ne var ki oraya vardığımda girişin çökmüş olduğunu gördüm. Daha dikkatli bakınca anladım yanıldığımı, bir patlama olmuştu. Girişi bu şekilde harap ettiyse içerisi daha beterdir diye düşündüm.

Nefes alamıyordum.

Çam iğnelerinin üzerine diz çöktüm, gördüklerimi idrak etmeye uğraşıyordum çünkü Gölgeler Meclisi *gömülmüş* gibi gözüküyordu. Bu mutlaka Hayalet'in işi olmalıydı, ihanet üstüne ihanet... Kakalak ile Bomba hayatta olsaydı bari.

Lütfen hayatta olsunlar, dedim kendi kendime.

Onları bulmama imkân yoktu, iyice kapana kısılmış durumdaydım. Uyuşmuş gibi gerisin geri bahçelere döndüm.

Bir grup peri çocuğu bir eğitmenin etrafında toplanmıştı. Tarlakuşlarından bir oğlan kraliyet fidanlığından mavi güller topluyor, Val Moren de uzun piposunu tüttürerek onun yanı başında yürüyordu, ozan kargası omuzuna tünemişti.

Tarak yüzü görmeyen saçı yer yer keçeleşmişti, örgülerine kâh parlak çaputlar kâh çıngıraklar bağlıydı. Ağzının köşelerinde tebessüm kırışıkları vardı.

Ona sordum. "Beni saraya sokabilir misin?" Zayıf bir ihtimaldi ama bende utanacak yüz kalmamıştı artık. İçeri bir girebilsem, Gölgeler Meclisi'ne neler olduğunu öğrenebilir, Cardan'a ulaşabilirdim.

Val Moren'in kaşları kalktı. "Bunların ne olduğundan haberin var mı senin?" diye sordu, elini gayri ihtiyari oğlana doğru sallayarak. O da dönüp ikimize birden sertçe baktı.

Val Moren'den bana fayda gelmeyecekti belki. Belki de Periler Diyarı bir zırdelinin yalvaç kisvesine bürünüp soytarıyı oynayabildiği yegâne yerdi, hatta Val Moren alt tarafı bir zırdeli de olabilirdi.

Tarlakuşu oğlan bir ezgi mırıldanarak çiçek toplamayı sürdürdü.

"Perilerin mi?" diye sordum.

"Evet, evet." Sabrı taşmış gibiydi. "Peri Halkı. Cisimsiz, bir surete bürünmekten aciz. Havaya saçılmış çiçek tohumları misali."

Ozan kargası gakladı.

Val Moren piposundan uzun bir nefes çekti. "Eldred'le

tanıştığımda süt beyazı bir aygır sırtındaydı, benimse tüm hayallerim toz ve külden ibaretti."

"Ona âşık mıydın?" diye sordum.

"Elbette âşıktım," dedi. Maziyi efkârla anar gibi söylemişti ama daha ziyade eski bir masalı yeniden anlatmaya heveslisiydi sanki. "Onunla tanıştığım anda aileme olan sorumluluk duygum eski bir manto gibi paralanıp dağıldı. Elleri tenime değdikten sonra da babamın değirmenini bile yakıp kül ederim, yeter ki bana yine dokunsun diye tutuştum."

"Bu mudur aşk?" dedim.

"Aşk değilse de," dedi, "ona çok yakın bir şey."

Eldred onu bildiğim haliyle gözümde canlandı, ihtiyar, beli bükük. Tacı başından alındığı anda adeta gençleştiğini de hatırlıyorum. Katledilmeseydi daha ne kadar gençleşirdi merak etmişimdir hep.

"Lütfen," dedim. "Saraya girmeme yardım et."

"Eldred süt beyazı aygırıyla dört nala geldi," dedi yine, "ve bana bir teklifte bulundu. *'Benimle gel,'* dedi, *'höyükteki diyarıma gel, seni elmalarla beslerim, doyarsın bal şarabına ve aşka. Asla yaşlanmaz, merak duyduğun her şeyi öğrenirsin.*"

"Kulağa çok güzel geliyor," dedim.

"Onlarla asla pazarlık yapma," dedi, ansızın elimi tutup. "Ne bilge olanıyla ne fakiriyle, ne şapşalıyla ne de garibiyle, hele ki vaatleri kulağa güzel gelenle asla."

İçimi çektim. "Ömrüm burada geçti. O kadarını ben de biliyorum!"

Sesimden ürken kargası omzundan uçup gitti.

"Öyleyse sana yardım edemeyeceğimi de bilirsin," de-

di Val Moren, gözlerimin içine bakarak. "Feragat ettiğim şeylerden biriydi. Onun yâri olduğumda tüm insanlığa sırt çevireceğime dair Eldred'e söz verdim. Bir faniyi asla kayırmayacağıma dair."

"Ama Eldred öldü," diye üsteledim.

"Lakin verdiğim söz baki." Ellerini iki yana açarak çaresizliğini vurguladı.

"Biz insanız," dedim. "Yalan söyleyebiliriz. Sözümüzden dönebiliriz." Ne var ki bana acıyarak baktı, hata yapan benmişim gibi.

Uzaklaşmasını seyrederken kararımı verdim. Haklı sebeple bana yardım edebilecek bir tek kişi vardı, yardım edeceğinden emin olduğum yegâne kişi.

Müsait oldukça Oyuk Yurt'a gelirsin, demişti Balekin. Şimdi tam zamanıydı.

Güç bela yola düştüm. Sütağaç'tan geçen güzergâh kestirme değildi, ayrıca denize çok yakın olması tedirgin ediciydi. Gözüm suya kaydıkça içim ürperiyordu. Dalga sesleri bana işkence gibi gelirken adada yaşamak kolay olmayacaktı.

Maskeler Gölü'nü geçtim. Suya baktığımda üç perinin beni bariz kaygıyla dikizlediğini görüdüm. Ellerimi daldırıp temiz suyla yüzümü ovaladım. Hatta birazcık da içtim, halbuki suyu sihirliydi, güvenli olduğundan da emin değildim. Yine de tatlı suya öyle hasrettim ki fırsatı yabana atamadım.

Oyuk Yurt göründüğünde hem soluklanmak hem de cesaret toplamak amacıyla bir an duraksadım.

Gözümü karartıp kapısına vardım. Kapının tokmağı ürkütücü bir oyma suratın burnundaki halka şek-

lindeydi. Elimi halkaya götürdüğümde oymanın gözleri açıldı.

"Sizi hatırlıyorum," dedi kapı. "Prensimin hanımısınız."

"Yanılıyorsun," dedim.

"Hiç yanılmam." Kapı epeydir açılmadığının alameti olarak hafifçe gıcırdayarak aralandı. "Sefalar getirdiniz."

Oyuk Yurt'un uşakları da muhafızları da ortalıkta yoktu. Prens Balekin alenen Sualtı Diyarı'nın kuluyken karadakileri hizmetinde çalışmaya ikna etmekte zorlandığına kuşku yoktu. Ayrıca Cardan'ın koyduğu yeni kurallar gereği Balekin'in fanileri hileyle köleliğe mahkûm etme becerisine de ket vurulmuş olsa gerekti. Ayak seslerim çınlaya çınlaya bir salona geçtim. İçeride Balekin bir düzine kalın mumun ışığında şarap yudumluyordu. Kafasının üzerinde kızıl güveler uçuşuyordu. Sualtı Diyarı'ndayken onlardan kurtulmuştu, ama şimdi karaya döndüğü için yine mum alevine üşüşür gibi etrafında dört dönüyorlardı.

"Seni gören oldu mu?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedim, diz kırıp selamlarken.

Ayağa kalkıp uzunca bir tezgâha yürüdü ve oradan bir cam şişecik aldı. "Kardeşimi öldürmeyi başaramadın galiba?"

"Madoc saraydan uzak tutulmamı emretmiş," dedim. "Sanırım Yüce Kral'ı etkilememden korkuyor. Cardan'a ulaşmam engellendiği sürece hiçbir şey yapamam."

Balekin şarabından bir yudum daha alıp bana yaklaştı. "Bir balo düzenlenecek, alt tabaka lordlarından birinin şerefine maskeli balo. Yarın yapılacak, Madoc'tan bir şekilde paçayı kurtarabilirsen seni içeri sokmanın bir yolu-

nu bulurum. Kendine bir kostüm ve maske temin edebilir misin yoksa onu da mı benim sağlamam gerekecek?"

"Kostümümü kendim ayarlarım," dedim.

"Güzel." Şişeciği kaldırıp gösterdi. "Uluorta bıçaklamak fazla dramatik kaçar. Zehirlemek her zaman çok daha kolaydır. Onunla baş başa kalacağın ana dek bunu yanında taşımanı istiyorum, sonra gizlice şarabına koyarsın."

"Emredersiniz," dedim.

Derken çenemi alttan iterek efsunlu sesiyle ekledi. "Benim olduğunu söyle Jude."

Avucuma tutuşturduğu şişeciği sımsıkı kavradım.

"Ben sizin kulunuzum Prens Balekin," dedim, yüzüne baka baka kırık kalbimin ta içlerinden yalan söylüyordum. "Bana dilediğinizi yapın. Ben sizinim."

26. Bölüm

Oyuk Yurt'tan tam ayrılmak üzereyken ani bir bitkinlik dalgasına kapıldım. Merdivenlere çöküp baş dönmesinin geçmesini bekledim. Kafamda bir plan şekilleniyordu; iyi dinlenmemi, iyi donanımlı olmamı ve karanlıktan faydalanmamı gerektiren bir plan.

Taryn'in evine gidebilirdim ama muhtemelen Locke da orada olacaktı, en son oraya gittiğimde beni öldürmeye kalkışmıştı.

Madoc'un konağına dönebilirdim, ama bunu yaparsam uşaklar büyük ihtimalle beni tüylü battaniyelere sarıp yatağa tıkar ve Cardan'a bir daha hüküm geçiremeyeceğim, baş generalinin emirlerine uymaya ant içeceğim zamana kadar beni hapis tutarlardı.

Dehşet verici olsa da en iyisi *burada* kalmak diye düşündüm. Etrafta ne uşak vardı ne de Balekin dışında rahatsız edecek biri, onun da işi başından aşkındı zaten. Bu tenha devasa köşkte varlığımı fark edeceğinden bile kuşkuluydum.

Nesnel olmaya çalışsam da Balekin'den tabana kuvvet kaçma dürtümü bastırmakta güçlük çekiyordum. Ne var ki çok perişandım.

Daha önce Oyuk Yurt'a gizlice birçok kez sızdığımdan mutfağın yerini biliyordum. Biraz ilerisindeki tulumbadan su içtim, dilimin damağıma yapıştığını o zaman anladım. Sonra basamakları usulca tırmanıp Cardan'ın eski yatak odasına çıktım. Duvarları hatırladığım gibi boştu; odaya dans eden çıplak memeli kedi kız oymalarıyla süslü, üstü yarı kapalı yatak egemendi.

Kitap ve evraklarının yerinde yeller esiyordu artık ama dolap geride bıraktığı abartılı kıyafetlerle hâlâ doluydu. Galiba Yüce Kral'ın nazarında eğlenceli kıyafetler değillerdi artık. Neyse ki birçoğunun rengi gece karasıydı, hatta giymesi kolay bir tayt da vardı. Cardan'ın yatağına girdim. Gerginlikten dört dönüp tepineceğimden endişelensem de rüya görmediğim, deliksiz bir uykuya daldığımı fark edince şaşırdım.

Ay ışığıyla uyandığımda dolaptan Cardan'ın en sade giysilerini seçip giydim. Manşetlerindeki ve yakasındaki incileri kopardığım uzun etekli bir kadife ceket, altına da düz renk, rahat bir pantolon.

Tekrar dışarı çıktığımda anladım sersemliğimin azaldığını. Mutfaktan geçerken yiyecek namına bir şey görmedim, neyse ki bir köşede bayat ekmek buldum da karanlıkta yürürken onu kemirdim.

Elfhame Sarayı –muazzam taht odasının da dahil olduğu– en önemli odaların yer altında bulunduğu devasa bir höyüktür. Tepesinde bir tanecik ağaç vardır, kökleri o kadar derinlere uzanır ki yalnızca sihir soğurur erişti-

ği yerden. Gelgelelim, ağacın hemen altında, incecik billur pencerelerinden gün ışığının içeri sızdığı birkaç oda vardır. Alelade odalardır bunlar, tıpkı Cardan'ın vaktiyle ateşe verdiği, Nicasia'nın da dolaptan çıkıp onu vurduğu oda gibi.

O malum oda artık mühürlüydü, kraliyet dairelerine bağlanan geçitleri kullanılmasın diye çift kanatlı kapıları sürgülenip kilitlenmişti. Sarayın içinden oraya girmek olanaksızdı.

Ama ben bayırı tırmanacaktım.

Sessizce, sinsice, iki hançerimi toprağa saplaya saplaya, kayalara ve köklere basa basa yılmadan tırmandım. Tırmandıkça tırmandım. Tepemde daire çizen yarasaları görünce donakaldım, birileri namına gözcülük yapanlara yakalanmak istemiyordum. Yakındaki bir ağaçta bir baykuş ötünce idrak ettim hayvan suretinde sayısız gözcü olabileceğini. Tüm yapabildiğim elimi çabuk tutmaktı. İlk pencere sırasına yaklaştığımda aniden halsizlik hissettim.

Dişlerimi sıktım, titreyen ellerime, sarsak adımlarıma aldırmamaya uğraştım. Çok hızlı soluk alıyordum, tüm istediğim biraz dinlenmekti. Oysa bunu yaparsam kaslarımın tutulacağını ve tekrar devam edemeyeceğimi biliyordum. Tırmanmayı sürdürdüm ama her yerim ağrıyordu.

Derken hançerlerden birini toprağa saplayıp kendimi yukarı çekmek istediğimde kolumda güç kalmadı. Yapamıyordum. Altımda dimdik inen kayalığa, höyüğün girişinde göz kırpan ışıklara baktım. Bir an gözüm kararadı, acaba elimi bırakıversem ne olur diye düşündüm.

Ne aptalca bir düşünceydi. Ne olacaktı, paldır küldür yuvarlanır, kafamı çarpar ve çok ağır yaralanırdım.

Adeta tırmalarcasına cam pencerelere kadar çıkmayı başardım. Saray haritalarını vaktiyle o kadar çok incelemiştim ki doğru pencereyi bulana kadar sadece üç tanesinden içeri bakmam yetti. İçerisi safi karanlıktı, yine de işe koyulup billur camı bıçağımla çizerek çatlattım.

Ellerimi ceket koluna sokup camı paramparça ettim. Sonra da Cardan'ın kaderine terk ettiği karanlık daireye atladım. Duvarlar ve mobilyalar hâlâ is ve ekşi şarap kokuyordu. El yordamıyla dolaba yaklaştım.

Oradan itibaren geçidin girişini açmak kolaydı, ondan sonra doğruca hole çıktım, döner merdivenden de kraliyet dairesine.

Cardan'ın odasına sızdım. Henüz şafak sökmediğinden şanslıydım. Odada âlemciler yoktu. Minderlerin üzerinde veya yatağında sızıp kalmış oynaşlar yoktu. Uyuduğu yere yaklaşıp elimi ağzına kapattım.

Uyanıp debelenerek elimden kurtulmaya çalıştı. Elimi öyle sıkı bastırdım ki dişlerinin etime battığını hissettim.

Beni gırtlağımdan yakaladığında, bir an için ya yeterince güçlü değilsem ya eğitimim yeterli değilse diye korktum. Derken kim olduğumu anlamış gibi tamamen gevşedi.

Böyle gevşememesi gerekirdi. "Abin seni öldürmeye beni yolladı," diye fısıldadım kulağına.

Vücudundan bir ürperti geçti, eli belime kaydı ama beni itip savuşturacağına yatağa çekti, kalın işlemeli yatak takımlarının arasında yuvarlandık.

Elim ağzından kaydı. Kendimi yeni Yüce Kral'ın ye-

ni yatağında bulmaktan tedirgindim. bir insan olarak bu yatakta yatmaya hâlâ layık değildim, kaldı ki ona güzel duygular besledikçe beni daha da dehşete düşüren birinin koynundaydım.

"Balekin ile Orlagh seni öldürmeyi planlıyor," dedim, telaşla.

"Peki," dedi miskince. "Beni niye uyandırdın madem?"

Fiziksel varlığının fevkalade ayırdındaydım, yarı uyarılmış haliyle bana abandığının. "Çünkü baştan çıkarılmam zordur," dedim.

Bu lafım onu hafif güldürdü. Uzanıp saçımı okşadı, elmacık kemiğimde gezdirdi elini. "Abime ispiyonlayabilirim bunu," dedi. Sesinin mülayimliği karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

"Eğer Madoc'un beni seninle görüşmekten alıkoymasına müsaade etmeseydin sana çok daha önceden haber verebilirdim. Edindiğim bilgi ihmale gelmez."

Cardan kafasını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini anlamadım. Madoc bana senin dinlendiğini ve iyileşmene müsaade etmemiz gerektiğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Anlaşıldı. Bu arada da Madoc danışmanın olarak yerime geçmiştir kuşkusuz," dedim Cardan'a. "Muhafızlarına beni saraya sokmamaları emrini vermiş."

"Emrimle hepsini hükümsüz kılarım," dedi Cardan. Yatakta doğrulup oturdu. Beline kadar çıplaktı, gümüşi teni hafiften sihirli ışıltılar saçıyordu. Bana bir tuhaf bakmayı sürdürüyordu, sanki beni daha önce hiç görmemiş ya da bir daha hiç göremeyeceğini sanmış gibiydi.

"Cardan?" dedim, adı garip bir tat bıraktı damağım-

da. "Termin Hanedanlığı'ndan bir elçi benimle görüşmeye geldi. Kadın bana bir şey anlattı..."

"İade edilmen karşılığında ne istendiğini anlatmıştır," dedi. "Bir de senden dinlememe gerek yok. İstedikleri bedeli ödemeye razı gelmek aptalcaydı. İktidarımı sarsan bir talepti. Zaaflarımı sınadılar ve ben o sınavı geçemedim. Madoc bile yükümlülüklerime ihanet ettiğimi öne sürdü, gerçi onun çözüm önerileri de hiç diplomatik değildi, orası ayrı. Ama sen Balekin ile Nicasia'yı benim kadar iyi tanıyamazsın. Sana çok değer verdiğimi sanmaları, sana yapacakları her şeyin yanlarına kalacağını sanmalarından daha hayırlıdır."

İkisinin değerli olduğumu sanırken bana yaptıklarını düşününce ürperdim.

"Sen gittiğinden beri düşüne düşüne bir hal oldum, sana söylemek istediğim bir şey var." Cardan'ın ifadesi ciddileşti, neredeyse efkârlıydı, bu yüzünü çok nadiren gösterirdi. "Babam beni dışladığında, önceleri hiç de sandığı gibi biri olmadığımı ispatlamaya çalıştım. Ama baktım ki işe yaramıyor, tam da sandığı gibi biri olmaya soyundum. Kötü olduğumu sanıyorsa beter olurum dedim. Zalim olduğumu sanıyorsa korkunç olurum. Her önyargısını pekiştirmeye adadım kendimi. Madem gözdesi olamıyorum, öyleyse gazabını uyandırırım dedim.

Balekin benimle ne yapacağını bilemedi. Sefahat alemlerinde beni küçük evcil prensi olarak sergileyip bana zorla şarap ve yemek ikramı yaptırdı. Büyüyüp de hırçınlaştığımda disipline sokacak birini buldu diye sevindi. Hüsranları bana kırbaç cezası olarak geri döndü, kendi güvensizlikleri benim kusurlarım oldu. Yine de beni kişi-

liğimden ötürü seven ilk kişiydi, bende kendini görmüştü de ondan. Zalimliğimi teşvik etti, hiddetimi körükledi. Ben de iyice zıvanadan çıktım.

Acımasızdım Jude. Çoğu kişiye acımadım. Sana da. Seni arzuluyor muydum yoksa bu duygulardan kurtulayım diye ortadan kaybolmanı mı arzuluyordum bir türlü emin olamıyordum, bu da beni daha da acımasız kılıyordu. Ama ortadan kaybolduğunda –sahiden dalgalara karışıp gittiğinde– kendimden hiç olmadığı kadar nefret ettim."

Sözleri karşısında öylesine şaşkındım ki altında bir bit yeniği arıyordum sürekli. Bunları içtenlikle dile getiriyor olamazdı.

"Soytarıyım belki ama aptal değilim ben. Benden hoşlanıyorsun," dedi, hınzırca bir ifade aydınlatırken çehresini, böylesi çok daha bildikti. "Çetin cevizim diye mi? Güzel gözlerimin hatırına mı? Önemi yok, çünkü hoşlanmadığın yanlarım da çok ve ben bunun da farkındayım. Sana güvenemiyorum. Yine de ortadan kaybolduğunda, bir sürü büyük kararı tek başıma vermek zorunda kaldım, çoğunda da keşke yanımda olsaydın diye hayıflandım Jude, keşke bana bir sürü aptalca emir verseydin de ben de mecburen boyun eğseydim dedim."

Nutkum tutuldu.

Gülerek sıcak elini omzuma koydu. "Ya seni şaşırttım ya da Madoc'un dediği kadar hastasın."

Ama henüz bir şey dememe kalmadan, daha ne diyeceğimi bile toparlayamadan, kendimi bir arbaletin namlusunda buldum. Bana nişan alan kişi Kakalak'tı. Bomba da elinde iki hançerle hemen arkasındaydı.

"Majesteleri, onu takip ettik. Abinizin evinden çıkıp

buraya sizi öldürmeye geldi. Lütfen yataktan çıkın," dedi Bomba.

"Saçmalamayın," dedim.

"Sahiden saçmaysa, üzerinde taşıdığın tılsımları göster," dedi Kakalak. "Üvez kurusu var mı? Ceplerine tuz da koydun mu bari? Çünkü benim bildiğim Jude tılsımsız ortalıkta dolaşmaz."

Olur da Balekin kontrol eder diye ceplerim tabii ki boştu, hem ihtiyacım da yoktu zaten. Ne var ki kanıt namına fazla seçeneğim de yoktu. Onlara Dain'in kondurduğu memnuları anlatabilirdim ama durduk yere bana inanmazlardı.

"Lütfen yataktan çıkın Majestleri," diye yineledi Bomba.

"Asıl benim çıkmam gerekir, benim yatağım değil," diyerek ayakucuna kaydım.

"Olduğun yerde kal Jude," dedi Kakalak.

Cardan örtülerin altından sıyrıldı. Çıplaklığı bir an çarptı beni. Hiç utanmadan gidip üzerine ağır işlemeli bir sabahlık geçirdi. Hafif tüylü kuyruğu sinirden kıpır kıpırdı. "Beni uyandırdı," dedi. "Niyeti cinayet olsaydı uyandırmaya tenezzül etmezdi."

"Ceplerini boşalt," dedi Kakalak. "Silahlarını görelim. Her şeyi yatağın üzerine koy."

Cardan sabahlığına bir makam kaftanı gibi sarınarak bir koltuğa kuruldu.

Üzerimde çok az şey vardı. Bir parça ekmek, kemirilmiş ama bitirilmemişti. Toprak ve ot lekeli iki hançer. Bir de tıpası kapalı şişecik.

Bomba şişeceği alıp bana bakarak kafasını iki yana salladı. "Al işte. Nereden edindin bunu?"

"Balekin'den," dedim usançla. "Cardan'ı öldüreyim diye beni efsunlamaya çalıştı, Grimsen'i yeni bir Elfhame tacı yapmaya ikna edebilmesi için kardeşinin ölmesini istiyor. Ben de bunu Yüce Kral'a haber vermeye gelmiştim. Önce size yetiştirecektim ama Gölgeler Meclisi'ne ulaşamadım."

Bomba ile Kakalak birbirine şüpheyle baktı.

"Sahiden efsunlanmış olsaydım bunları size anlatır mıydım?"

"Muhtemelen hayır," dedi Bomba. "Ama gayet zekice yanlış yönlendirebilirdin."

"Efsun işlemez bana," diye itiraf ettim. "Prens Dain'le yaptığım anlaşmanın bir parçasıdır, casus olarak hizmetlerimin karşılığıydı."

Kakalak'ın kaşları kalktı. Cardan'ın bana bakışı sertti, Dain'le yapılan herhangi bir anlaşmadan hayır gelmeyeceğinden emindi sanki. Ya da sadece başka bir sırrımı daha öğrendiği için şaşkındı.

"Ben de sana ne vaat etti de kalkıp bizim gibi serserilerin arasına katıldın diye merak diyordum," dedi Bomba.

"Bir amacım vardı," dedim, "ama efsuna direnç kazanmamın da etkisi oldu."

"Gene de yalan söylüyor olabilirsin," dedi Kakalak. Cardan'a döndü, "Sınayın onu."

"Ne dedin?" dedi Cardan, diklenerek. Kakalak da kiminle emrivaki konuştuğunu yeni idrak etmişti sanki.

"Hemen buluttan nem kapmayın Majesteleri," dedi Kakalak omuz silkip sırıtarak. "Size emir falan verdiğim yok. Önerdiğim şu, Jude'u efsunlamayı denerseniz gerçeği öğrenebiliriz."

Cardan içini çekerek bana yaklaştı. Bunun şart oldu-

gunun bilincindeydim. Niyetinin bana zarar vermek olmadığının bilincindeydim. Beni *efsunlayamayacağını* biliyordum. Yine de gayri ihtiyari geri çekildim.

"Jude?" dedi.

"Buyrun," dedim.

Sesinde çınlayan efsunu işittim, sarhoş edici, baştan çıkarıcıydı, beklediğimden de güçlüydü. "Ayaklarıma kapan," dedi sırıtarak. Utançtan yanaklarıma al bastı.

Yerimden kıpırdamdan tek tek suratlarına baktım. "Tatmin oldunuz mu?"

Bomba başıyla onayladı. "Efsunlanmamışsın."

"Şimdi siz söyleyin, size neden güveneyim," dedim Kakalak'la ikisine. "Hayalet, Vulciber'la gelip beni Unutuş Kulesi'ne götürdü. Yalnız gitmemde ısrarcıydı, götürdüğü yerde yakalandım ve sebebini hâlâ bilmiyorum. İkinizden biri onunla işbirliği içinde miydi?"

"Hayalet'in bize ihanet ettiğini son ana dek bilmiyorduk," dedi Kakalak.

Kafa sallayıp onayladım. "Gölgeler Meclisi'nin ormandaki eski girişinin ne hale geldiğini gördüm."

"Hayalet kendi yaptığımız patlayıcıları ateşledi." Başıyla Bomba'yı işaret etti.

"Kale kısmen yıkılırken Gölgeler Meclisi mağarasını da göçertti, Mab'ın mezarının bulunduğu tarihi kabristan da cabası," dedi Cardan.

"Bunu epeydir tasarlıyormuş. Sayemde daha beter bir akıbetten kurtulduk," dedi Bomba. "Birkaçımız sıyrık almadan dışarı kaçtık. Kaparejder iyi, höyüğe tırmandığını gören de oydu zaten. Ama çoğu kişi patlamada yaralandı. Sluagh –Niniel– çok feci yandı."

"Ya Hayalet?" diye sordum.

"Yel oldu," dedi Bomba. "Kayıp. Nerede bilmiyoruz."

İyi ki Bomba ile Kakalak sağ kurtulmuştu yoksa çok daha feci olabilirdi diyerek avuttum kendimi.

"Artık hepimiz aynı bahtsızlıkta buluştuğumuza göre," dedi Cardan, "bundan sonra ne yapacağımızı tartışalım."

"Eğer Balekin beni maskeli baloya sokabileceği kanaatindeyse bırakalım bildiğini yapsın. Oyuna ayak uydururum." Susup Cardan'a baktım. "Ya da onu öldürebilirim."

Kakalak kahkahayla enseme bir şaplak attı. "İyi iş çıkardın evlat, farkında mısın? Eskisinden de güçlü çıktın denizden."

Birinin bunu söylemesine ne denli muhtaç olduğumu fark edince şaşkınlıktan kafamı öne eğdim. Tekrar kafamı kaldırdığımda Cardan'ın beni dikkatle süzdüğünü gördüm. Gücenmiş gibi bakıyordu.

Onu aklından geçeni söylemesinden alıkoymak için kafamı iki yana salladım.

"Balekin, Sualtı Büyükelçisi," dedi aksine, Dulcamara'ya söylediklerimi yinelercesine. Tekrar asıl meseleye döndüğümüze minnettardım. "Orlagh'ın himayesinde. Kadın Grimsen'i de avucunda tutuyor, ayrıca beni zora sokmaya pek meraklı. Büyükelçisi öldürülürse küplere biner."

"Orlagh karaya çoktan saldırdı," diye anımsattım. "Açıkça savaş ilan etmemesinin tek sebebi durumu her bakımdan lehine çevirmek istemesi. Elbet ilan edecektir. O yüzden ilk darbeyi biz indirelim."

Cardan başını iki yana salladı.

"Abin *senin* ölmeni istiyor," diye üsteledim. "Grimsen tacı yapmak için Balekin'e bunu şart koşmuş."

"Demirciyi ellerinden etmelisiniz," dedi Bomba. "İki elini de bileklerinden koparttırın ki başımıza bir daha bela olmasın."

Kakalak başıyla onayladı. "Bu gece bulacağım onu."

"Üçünüz de her soruna tek çözümle yaklaşıyorsunuz. *Cinayet*. Her kilidi açan anahtar yoktur." Cardan hepimizi bakışlarıyla azarlıyordu, elini sallayarak konuşunca gördüm ki benden çaldığı yakut yüzük hâlâ parmağındaydı. "Birisi Yüce Kral'a ihanete mi kalkıştı, hemen *cinayet*. Birisi yan mı baktı, *cinayet*. Birisi saygısızlık mı etti, *cinayet*. Birisi çamaşırları mı kirletti, *cinayet*.

"Sizi dinledikçe uykumu tam alamadan uyandığımı daha iyi anlıyorum. Ben kendime çay isteyeceğim, Jude'a da yiyecek birşeyler getirteyim, rengi solgun."

Cardan ayağa kalkıp çağırdığı uşaktan yulaflı kurabiye, peynir ve iki koca demlik çay istedi ama odaya başkasının girmesine izin vermedi. Getirilen koca ahşap-gümüş tepsiyi kapıdan kendisi alıp alçak bir sehpanın üzerine yerleştirdi.

O kadar açtım ki kurabiyelerin arasına peynir koyup yemeden duramadım. İkincisini de yiyip üzerine cila niyetine üç fincan çay yuvarladıktan sonra biraz kendime geldim.

"Maskeli balo yarın," dedi Cardan. "Termit Hanedanlığı'ndan Lord Roiben'in onuruna düzenleniyor. Herif onca yolu sırf beni haşlamak için geliyor, o yüzden bırakalım keyfine baksın. Balekin'in suikast girişimi onu bir süreliğine oyalarsa, bundan iyisi can sağlığı.

Kakalak, başımıza daha fazla bela olmasın diye Grimsen'i biryerlere yok edebilirsen çok faydasını görürüz. Bu küçük oyunda tarafını seçip oyunculardan sadece birinin önünde diz çökmesinin zamanı geldi. Ancak Balekin'in öldürülmesini istemiyorum."

Kakalak çayını tam yudumlarken çalı gibi tek kaşını kaldırdı. Bomba işitilir bir sesle iç çekti.

Cardan bana döndü. "Sen kaçırıldıktan sonra kara ve deniz ilişkileri üzerine bulabildiğim tüm tarihçeyi karıştırdım. İlk Yüce Kraliçe Mab'dan bu yana, Elfhame adalarının deniz dibinden fışkırdığı dönemden beri, halklarımız zaman zaman çatışırmış, ancak dürüstçe savaşmadığımız takdirde zafere ulaşamayacağımızın altı çizilmiş. Kraliçe Orlagh'ın savaş ilan etmeden önce durumu lehine çevirme arayışında olduğunu söylemiştin. Ben aksini düşünüyorum, bence yeni bir hükümdar arayışında, kandırabileceği veya kendisine borçlu olan birisini kral yapmak istiyor. Beni toy ve beceriksiz gördüğü için de boyumun ölçüsünü almamı istiyor."

"Ne olmuş yani?" dedim. "Ya ne kadar ölümcül olduğuna bakmadan kadının oyunlarına katlanacağız ya da kazanamayacağımız bir savaşa gireceğiz, başka seçeneğimiz var mı?"

Cardan başını iki yana sallayıp çayını yudumladı. "Ona beceriksiz bir Yüce Kral olmadığımı ispatlayacağız."

"Bunu nasıl yapacağız peki?" diye sordum.

"Müthiş zor olacak," dedi. "Çünkü korkarım ki kadın haklı."

27. Bölüm

Dairemden kendi giysilerimden birini aşırmak mesele değildi, yine de Balekin'in saraya girdiğimden kuşkulanmasını istemiyordum. Onun yerine, maskeli baloya uygun bir kıyafet bulmak üzere Insmoor Adası burnundaki Adamotu Pazarı'nın yolunu tuttum.

Adamotu Pazarı'na daha önce iki kez gitmiştim, ikisi de çok eskidendi ve yanımda Madoc da vardı. Oriana'nın Taryn'le ikimizin kesinlikle uzak durmamızı istediği türden bir yerdi, çünkü pazarlık yapma heveslisi perilerle dolup taşardı. Yalnızca sisli sabahlarda açılırdı, Elfhame'in büyük bölümü uykudayken. Eğer orada bir entariyle maske bulamazsam, asilzadelerden birinin gardırobundan aşırmam gerekecekti.

Tezgahların arasında dolaşırken yosun yatağında istiridyelerin buram buram kokusu hafiften midemi bulandırdı, ister istemez Sualtı Diyarı'nı hatırladım. Hayvan şeklinde keten helvası, şarap dolu minik meşe palamudu fincanlar, boynuzdan kocaman biblolar satanların yanından

geçtim. Tezgâhın birinde kadının teki iki büklüm durmuştu, boya fırçasıyla ayakkabıların tabanlarına nazarlıklar çiziyordu. Biraz dolaşmam gerekse de sertleştirilmiş deri maske satan bir dükkân nihayet buldum. Duvara asılı sergilenen maskeler acayip hayvanların, gülen goblinlerin ve yabani fanilerin suratlarını taşıyordu. Altın sarısı ve yeşilin yanı sıra akla gelebilecek her tür renkteydiler.

İnsan suratı olan bir tanesini seçtim, sırıtmayanını. "Bu olsun," dedim satıcıya. Sırtı dimdik, servi boylu bir kadındı. Gülümsemesi baş döndürücüydü.

"Sayın vekil," dedi, gözlerindeki ışıltıdan belliydi beni tanıdığı. "Size hediyem olsun."

"Çok naziksiniz," dedim, adeta can havliyle. Her hediyenin bir bedeli vardırdır, bense hâlâ borçlarımı ödemek için didiniyordum. "Ama maalesef..."

Göz kıptı. "Yüce Kral maskenize iltifat ederse müsaadenizle kendisine de bir tane yaparım." İsteğinin dolaysızlığı karşısında rahat bir nefes alıp başımla onayladım. Kadın maskeyi elimden alıp tezgâha koydu, sonra da masanın altından bir boya tası çıkardı. "İzninizle küçük bir rötuş yapayım."

"Nasıl yani?"

Bir fırça aldı eline. "Sizin yüzünüzü daha çok andırsın diye." Fırçasının birkaç hamlesiyle maskeye yüz hatlarımı işledi. Bakınca Taryn'e benzettim.

Maskeyi paketlediği sırada, "Kibarlığınızı unutmayacağım," dedim.

Sonra oradan ayrılıp kapısında kumaş dalgalanan bir giyim mağazası aradım. İksirciler ve falcıların bulunduğu bir labirentte biraz dört döndükten sonra bula bula bir

dantelci buldum. Geri dönüş yolunu ararken de küçük bir ocakla yan yana açılmış bir tezgâha rastladım. Ateşin başındaki taburede de bir kocakarı oturuyordu.

Karıştırdığı kazandan sebze yahnisi kokusu yükseliyordu. Kadın benden yana bakınca anladım Marrow Ana olduğunu.

"Buyur, ocakbaşıma oturmaz mısın?" dedi.

Duraksadım. Katı nezaket kurallarının işlediği Periler Diyarı'nda kabalıktan kimseye fayda gelmezdi, ne var ki acelem vardı. "Maalesef..."

"Çorba içsene azıcık," dedi, bir tas kapıp bana uzattı. "Sırf en erdemli kişilere layıktır."

"Öyleyse niçin bana ikram ediyorsun ki?" diye sordum.

Keyifli bir kahkaha attı. "Kızımın hayalleriyle oynamasaydın seni sevebilirdim. Otur. Ye. Söylesene, Adamotu Pazarı'nda ne arıyorsun?"

"Bir elbise," dedim, ocakbaşına tüneyip. Kâseyi aldım. İçinde hiç de iştah açıcı görünmeyen, seyreltilmiş, kahverengi bir sıvı vardı. "Kızının bir deniz prensesiyle rekabet etmek istemeyeceğini de hesaba katman gerekir belki. Sayemde kurtuldu hiç değilse."

Bakışlarıyla beni tarttı. "Asıl sen kurtuldun onun sayesinde."

"El elden üstündür derler," dedim.

Marrow Ana çorbayı işaret etti, ben de daha fazla düşman edinmeyi kaldıramayacağımdan, tası dudaklarıma götürdüm. Tam olarak yerli yerine koyamadığım bir hatıranın tadı geldi damağıma: sıcak bir öğleden sonra, havuzda sıçrayan sular, yaz çayırlarının esmerleşmiş otları arasında plastik oyuncaklar. Gözlerim yaşardı.

Çorbayı yere dökesim geldi.

Sonra son damlasına kadar da içesim.

"Bu seni kendine getirir," dedi. Gözlerimi kırpıştırarak hislerime ket vurdum, sonra da hışımla baktım kadına. "Şimdi şu elbiseye gelince. Karşılığında ne verecek-sin bana?"

Sualtı Diyarı'nda edindiğim inci küpeleri çıkardım. "Bunlara ne dersin? Hem elbise hem de çorba için." Ederi on elbiseden fazlaydı, yine de pazarlığı fazla uzatmak istemedim, hele ki karşımdaki Marrow Ana'yken.

Alıp sedefli kısmını dişledi, sonra da cebine attı. "İş görür." Diğer cebinden bir ceviz çıkarıp uzattı.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bana güvenmiyor musun kız?" dedi.

"Senin ipinle kuyuya inmezdim," diye karşılık verdim. Yine kıkır kıkır güldü.

Gelgelelim cevizin içinde *bir şey* vardı, muhtemelen *bir nevi* entari, aksi takdirde anlaşmanın şartlarını dile getirmezdi. Icığına cıcığına kadar soru sorup da karşısında saftirik fani kızı oynayacak değildim. Hemen ayağa kalktım.

"Seni pek sevmiyorum," dedi, büyük bir sürpriz değildi, gene de lafı battı. "Ama derya halkını hiç sevmiyorum."

Akabinde cevizi ve maskemi alıp Insmire'e, Oyuk Yurt'a geri dönüş yolunu tuttum. Etrafımızı saran denize baktım, dört yanımız uçsuz bucaksız okyanustu; sürekli çalkantılı, huzursuz, köpük köpük dalgalı. Tuzlu su nefes aldıkça genzimi yakıyordu sanki. Yavru yengeçlerin dolaştığı su birikintilerinden sakınarak yürüdüm.

Bu denli engin bir şeyle savaşmak umutsuzca geliyordu bana. Galip çıkacağımıza inanmak gülünç geliyordu.

* * *

Oyuk Yurt'a girdiğimde Balekin'i merdiven dibindeki bir koltukta oturur buldum. "Ee, geceyi nerede geçirdin?" diye sordu, kinayeli bir tonda.

Yanına gidip yeni maskemi gösterdim. "Kostüm ayarladım."

Kafa salladı, gene sıkılmıştı. "Hazırlanabilirsin," dedi, elini merdivene doğru sallayarak.

Yukarı çıktım. Hangi odayı bana ayırdığını kestiremediğimden Cardan'ınkini seçtim. Orada yıkandım. Sonra sönük şöminenin önündeki kilime çöreklenip cevizi kırdım. İçinden uçuk kayısı renginde, tülbent inceliğinde bir kumaş katmer katmer döküldü. Elbiseyi silkeledim. Yüksek belliydi, büzgülü geniş kolları ise omuzlarımı açıkta bırakacak şekilde dirseğin hemen üzerinden başlıyordu. Pileli eteği ta yerlere kadar iniyordu.

Giydiğimde kumaşının ten rengimle mükemmel uyumlu olduğunu fark ettim, yine de hiçbir kıyafet beni bundan daha zayıf gösteremezdi. Giysiye her ne kadar bayılsam da, bana yakışmadığı hissini üzerimden atamadım. Buna rağmen geceye gayet uygundu.

Orasını burasını çekiştirirken elbisenin zekice gizlenmiş ceplerini buldum, birine zehri koydum, hançerlerimin en küçüğünü de öbür cebine.

Sonra kendime çeki düzen vermeye koyuldum. Cardan'ın ıvır zıvırları arasında bulduğum tarakla sa-

çımı elimden geldiğince taradım. Tokam olmadığından omuzlarıma serbest bıraktım. Ağzımı çalkaladım. Sonra maskemi takıp doğruca Balekin'in yanına döndüm.

Yakından bakınca kim olduğum büyük ihtimalle anlaşılacaktı, yine de kalabalığa karışınca göze batmayacağımı düşünüyordum.

Beni görünce bıkkınlığı dışında bariz bir tepki vermedi. Ayağa kalktı. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Bazen yalan söylemek hakikaten zevktir.

Ağzı kapalı şişeceği cebimden çıkardım. "Eskiden Prens Dain'in casusuydum. Gölgeler Meclisi'nin bir üyesiydim. Kardeşinizi öldüreceğime emin olabilirsiniz."

Yüzü güldü. "Cardan beni hapse tıkarak nankörlük etti. Beni kollaması gerekirdi. Beni vekili yapmalıydı. Aslında tacı bana bırakmalıydı."

Gık çıkarmadım, kristal kürede gördüğüm oğlan aklıma geldi. Sevgi beklentisi içindeki oğlan. Neye dönüştüğüne dair Cardan'ın ağzından duyduğum itiraf hâlâ aklımdan çıkmıyordu: *Kötü olduğumu sanıyorsa, beter olurum.*

O hissi nasıl da iyi bilirim.

"En küçük kardeşimin yasını tutacağım," dedi Balekin, bu fikir onu neşelendirmiş gibi bir hali vardı. "Diğerlerine yas tutmamış olabilirim ama onun şerefine türküler besteleteceğim. Bir tek onun adı hafızalara kazınacak."

Dulcamara'nın, beni Prens Balekin'i öldürmeye teşvik etmek için, Termit Hanedanlığı'na saldırı emrini de Balekin'in verdiğini söylemesi aklıma geldi. Belki Hayalet'in Gölgeler Meclisi'ne patlayıcı yerleştirmesinin azmettiricisi de Balekin'di. Onun deniz altındaki güç sarhoşu halini anımsadım. Tüm yaptıkları, art ni-

yetleri aklıma geldikçe iyi ki maske takmışım diye sevindim.

"Gel," dedi, ben de dışarı çıkmak üzere peşine takıldım.

* * *

Topraklarının saldırıya uğradığı vahim bir olayın ertesinde Lord Roiben'in şerefine maskeli balo düzenlemek gibi bir saçmalık yalnızca Locke'un harcı olabilirdi. Ne var ki Balekin'in kolunda höyüğe girdiğimde ortalığı çoktan bayram yerine dönmüş buldum. Goblinler, grigler, periler, elfler... Hepsi cümbür cemaat kol kola girmiş, durmaksızın dans ediyordu. Bal şarabı, boynuz kadehlerden su gibi akıyordu. Masalar olgun kirazlar, üzümler, narlar ve eriklerle tıka basa doluydu.

Balekin'den ayrılıp boş kürsüye yaklaştım. Gözüm kalabalıkta Cardan'ı arıyordu ama ortalıkta görünmüyordu. Onun yerine tuz beyazı saçlı biri ilişti gözüme. Termit Hanedanlığı'nın selamlama faslına katılmak üzereyken yanımdan Locke geçti.

Çabucak ona döndüm. "Beni öldürmeye çalıştın."

İrkildi. Düğün günü topalladığını hatırlamıyordu belki ama küpeleri Taryn'in kulağında gördüğümü mutlaka tahmin etmişti. Olayın üzerinden çok sular aktığı için de yaptıkları yanına kâr kalacak sanmıştı belki.

"Ciddi bir niyetimiz yoktu," dedi, elime uzanıp, suratına aptalca bir sırıtma yerleşti. "Senin bana yaptığın gibi gözdağı vermek istemiştim sadece."

Elimi hızla çekip pençesinden kurtardım. "Şimdilik sana ayıracak vaktim yok, ama çok yakında *ifadeni alacağım*."

Taryn kafes etekli muhteşem bir balo elbisesi giymişti, tepeden tırnağa camgöbeği renginde, üzeri zarif gül desenliydi; gözlerini de bir dantel maskeyle örtmüştü, yanımızda bitiverdi. "Locke'un ifadesini mi alacaksın? O niyeymiş?"

Locke kaşlarını kaldırdı, sonra da kolunu eşinin omzuna attı. "İkizin bana kızgın. Sana aldığı hediyenin aynısını ben ondan önce davranıp sana vermiş bulundum."

Sözlerinde doğruluk payı olduğu için itiraz etmesi zordu, bilhassa Taryn beni kuşkuyla süzüyorken istesem de tersleyemezdim.

"Ne hediyesi?" Meraklandı. Ona süvarileri anlatasım geldi, sırf düğün gününde onu üzmek istemediğim için ormandaki dalaşmayı sakladığımı, küpeleri nasıl kaybettiğimi, süvarilerden birini hakladığımı, kocasını da hançer fırlatıp yaraladığımı. Hatta, amacı beni öldürmek olsun veya olmasın, Locke'un kesinlikle canıma kastettiğini.

İyi de tüm bunları söylesem bana inanır mıydı ki?"

Ne yanıt versem diye düşünürken Lord Roiben karşımıza dikilip gümüş pırıltılı gözleriyle bana tepeden baktı.

Locke eğilerek selamladı. Kardeşim güzelce diz kırdı, ben de olabildiğince taklit ettim onu.

"Onur duydum," dedi Taryn. "Adınıza yakılmış sayısız türkü dinledim."

"Çoğunun benimle alakası yok," diye itiraz etti Lord. "Hepsi de abartılıdır. Ama kanın buzdan sıçraması doğrudur. O mısrada hiç yalan yok."

Kardeşim bir an bozum oldu. "Eşinizi de getirdiniz mi?"

"Kaye, evet, o türkülerde onun da bahsi çok geçiyor, de-

ğil mi? Yok, maalesef bu kez gelemedi. Yüce Divan'ı en son ziyaretimiz hiç de ona söz verdiğim gibi olmamıştı."

Dulcamara kadının ağır yaralı olduğunu söylemişti, ancak Lord'un bunu söylemekten kaçınması ilginçti. Yalan söylemiyor ama yanıltıcı bir ağ örüyordu.

"Taç giyme töreni," dedi Taryn.

"Evet," diye devam etti o da. "Öngördüğümüzün çok üstünde bir ihtilaftı yaşanan."

Taryn bunu buruk bir gülümsemeyle karşılayınca Lord Roiben bana dönüp Taryn'e sordu. "Müsaadenizle Jude'la konuşabilir miyim? Önemli bir konu var da."

"Elbette," dedi Taryn, Roiben de beni koluna takıp salonun en karanlık köşelerinden birine götürdü.

"İyi mi?" diye sordum. "Kaye?"

"Yaşayacak," dedi, kısa ve öz. "Yüce Kralın nerede?"

Salonu tekrar taradım, kürsüye ve boş tahta kaydı gözüm. "Bilmiyorum ama gelir. Yalnız dün gece kayıplarınızdan dolayı esef duyduğunu belirtip sizinle görüşme arzusundan dem vurdu."

"Saldırının arkasında kim olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi Roiben. "Prens Balekin ağırlığımı ve nüfuzumu ortaya koyup tacı küçük prensin başına takmanı sağlamakla suçluyor beni."

Başımla onayladım, sükûnetine minnettardım.

"Bana bir söz verdin," dedi. "Bir fani sahiden sözüne sadık mıdır, anlamanın zamanı geldi artık."

"Telafi edeceğim," diye söz verdim. "Telafi etmenin bir yolunu bulacağım."

Lord Roiben'in yüzü sakindi ama gümüşi gözleri öyle değildi. Tahta oturmak için önüne çıkan herkesi katlet-

tiğini hatırlamadan edemedim. "Yüce Kralınla konuşacağım, ama bana tatminkâr bir yanıt veremezse alacağımı talep etmek durumunda kalacağım."

Bunu dedikten sonra da uzun pelerinini savurarak uzaklaştı.

Asilzadeler karmaşık ayak oyunlarıyla dans pistinin tozunu attırıyorlardı. Çember dansı hiç durmadan sürüyor, üç kola ayrılıp tekrar birleşiyordu. Locke ile Taryn'i de pistte gördüm, beraber dans ediyorlardı. Taryn tüm figürleri biliyordu.

Locke'un icabına er geç bakacağım, ama bu gece değil.

Madoc kolunda Oriana'yla salona daldı. Kendi siyah giyinmişti, eşi de beyaz. Satranç tahtasındaki rakip piyonlar gibiydiler. Arkalarından Mikkel ile Randalin geliyordu. Salona çabucak göz gezdirdiğimde Baphen'in konuştuğu boynuzlu bir kadın dikkatimi çekti ama onu tanımam zaman aldı. Tanıdığımdaysa yıldırım çarpmışa döndüm.

Lady Asha. Cardan'ın annesi.

Onun da vaktiyle bir asilzade olduğunu Eldred'in masasında bulduğum kristal küreden biliyordum, ama şu haliyle onu adeta ilk kez görüyor gibiydim. Üzerinde kısa etekli bir entari vardı, o yüzden ayak bileklerinin yanı sıra yaprak görünümü verilmiş usta işi ayakkabıları da gözüküyordu, ufacıklardı. Elbisesi güz tonlarındaydı, pilelerine boydan boya yapraklar ve tomurcuklar işliydi. Boynuzlarının uçları bakır rengine boyalıydı, bir de kraliyet tacını andıran bakır bir taç takmıştı.

Cardan bana ondan hiç bahsetmemişti ama muhtemelen bir şekilde barışmışlardı. Annesini affetmiş olmalıydı. Başka bir asilzade onu dansa davet ederken, kadının nü-

fuzlu ve güçlü eski haline çabucak dönmeye meyilli olduğunu endişeyle anladım, bu da hiç hayra alamet değildi.

"Yüce Kral nerede?" Nihuar sordu. Siğli elçisinin yanıma geldiğini hiç fark etmediğimden irkildim.

"Ben nereden bileyim?" diye terslendim. "Bugüne kadar saraya girmeme bile izin verilmedi."

Tam o anda Cardan nihayet teşrif etti. Önden giden iki koruması onu güvenle höyüğe ulaştırdıktan sonra kenara çekilip yol açtı.

Biraz sonra Cardan yere yıkıldı. Gösterişli devlet kaftanının eteklerini savurarak iki seksen yere serildikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Katıla katıla gülüyordu, sanki hayatının en inanılmaz numarasını sergilemiş gibi.

Bariz sarhoştu. Çok ama çok sarhoş.

Yüreğim sıkıştı. Nihuar'a baktım, yüzü ifadesizdi. Dans pistinden bakakalan Locke bile mahcup görünüyordu.

Bu arada Cardan ayağa kalkıp şaşkın bir goblin müzisyenin elinden lavtasını kaptı. Sarsakça, uzun şölen masasının üzerine sıçradı.

Tellere vurarak söylediği şarkı öyle kaba sabaydı ki, tüm davetliler dans etmeyi bırakıp kıs kıs gülerek dinlemeye başladı. Derken, tek vücut halinde bu deliliğe onlar da katıldı. Peri asilzadeleri utangaç değildir. Tekrar dansa başladılar ama bu kez Yüce Kral'ın şarkısı eşliğinde.

Onun müzik aleti çalabildiğini bile bilmiyordum.

Şarkısı bitince masadan yanlamasına çok fena devrildi. Tacı kafasından kayıp tek gözünü örttü. Muhafızlar onu yerden kaldırmak üzere hemen yanına koşsalar da o hepsini kışkışladı. "Bu takdimi nasıl buldunuz?" Lord

Roiben'e sordu, oysa daha önceden tanışmışlardı. "Sıkıcı bir hükümdar değilim ben."

Balekin'e baktım, gülümsemesi hoşnuttu. Lord Roiben'in suratı adeta taş gibi okunaksızdı. Gözüm Madoc'a kaydı, Cardan'ın tacı düzeltmesini tiksintiyle seyrediyordu.

Roiben esas ziyaret amacını yerine getirmek üzere tüm ciddiyetiyle hengâmeyi yarıp öne çıktı. "Majesteleri, halkımın öcünü almak için izninizi rica etmeye geldim. Saldırıya uğradık, tepkimizi ortaya koymak isteriz." Mütevazılığı beceremeyen çok kişi görmüşümdür, ancak Lord Roiben bunu müthiş bir zarafetle yapıyordu.

Ne var ki Cardan'ın haline bakınca bunun pek önemi olmadığını anladım.

"Senin kan dökmede usta olduğunu söylüyorlar. Yeteneklerini sergilemenin derdindesin galiba." Cardan parmağını Roiben'e sallayarak dedi bunu.

Nasiğli kralı suratını ekşitti. Yeteneğini *oracıkta* sergileyesi gelmişti mutlaka, ama yorum yapmadı.

"Avucunu yala," dedi Cardan. "Maalesef onca yolu boşuna gelmişsin. Hiç değilse şarap içersin."

Lord Roiben gümüşi gözlerini bana çevirdi, bakışında tehdit vardı.

Hiç de umduğum gibi gitmiyordu.

Cardan bir ikram masasına elini salladı. Meyve kabukları kendiliğinden sıyrıldı, birkaçı çekirdek ve sular sıçratarak patlayınca yakındakiler irkildi. "Ben de bir süredir kendi becerimi geliştiriyorum," dedi gülerek.

Araya girmek üzere Cardan'a hamle yaptığımda Madoc elimden yakaladı. Dudak büktü. "Bu muydu planın?" diye fısıldadı. "Çıkar onu buradan."

"Denerim," dedim.

"Yeterince tahammül ettim," dedi Madoc, kedi gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Kardeşinin iyiliği için kuklanın tahttan feragat etmesini sağla yoksa sonuçlarına katlanırsın. Tekrar söylemeyeceğim. Ya şimdi ya da asla."

Onun gibi sesimi alçaltarak konuştum. "Beni saraydan men ettikten sonra mı aklına geldi?"

"Hastaydın," diye karşılık verdi.

"Seninle işbirliği yapmak daima senin hesabına çalışmaktır," dedim. "O yüzden, asla."

"Ailen yerine sahiden *bunu* mu yeğliyorsun?" diye hırladı, *bunu* derken de gözüyle Cardan'ı işaret edip yine bana baktı hışımla.

Surat ekşittim ama ne kadar haklı olsa da aynı zamanda yanılıyordu. "İster inan ister inanma, *bunu* ailem için yapıyorum," dedim. Başka bir terslik çıkmadan onu salondan çıkarabilirim umuduyla elimi Cardan'ın omzuna koydum.

"Oo," dedi. "Sevgili vekilim. Gel fır dönelim salonda." Beni yakaladığı gibi dans pistine çekti.

Ayakta zor duruyordu. Dün geceki ciddiyetiyle şimdiki hali arasında dağlar kadar fark vardı.

"Cardan." Tekrar şansımı denedim. "Böyle yapma. Sana kendini toparlamanı emrediyorum. Sana daha fazla içmemeni ve ayılmaya çalışmanı buyuruyorum."

"Olur benim tatlı cadalozum, biricik tanrıçam. Mümkün olan en kısa sürede cin gibi ayılacağım." Bunu dedikten sonra da dudaklarımdan öptü.

Bir duygu keşmekeşinin göbeğinde buldum kendimi.

Ona kızgındım. Yüce Kral olarak başarısızlığına hem içerliyor hem kızıyordum; yozlaşmışlığına, uçarılığına, tam da Orlagh'ın düşündüğü gibi zayıf oluşuna. Öpüşmenin yarattığı infial da cabasıydı; herkesin önünde bu gösteriye kalkışması şok ediciydi. Beni arzuladığını asla alenen belli etmek istemezdi eskiden. Belki ileride çark ederdi, yine de iş işten geçmişti bir kere.

Benim zayıflığım da ayrı meseleydi, çünkü Sualtı Diyarı'nda kaldığım süre boyunca hep öpüşmemizin hayaline sığınmıştım, şimdi dudak dudağaydık ve sırtını tırmalayasım geliyordu.

Dili alt dudağımı gıdıklıyordu, tadı baş döndürücü ve tanıdıktı.

Vahıdudu!

Sarhoş değildi; zehirlenmişti.

Geri çekilip gözlerine baktım. Gözleri aynıydı; kara ve altın sürmeli. Burun delikleri genişlemişti.

"Tatlı Jude. Sen benim en güzel cezamsın." Dans ederek benden uzaklaşırken ansızın tekrar yere devrildi, gülüyordu, tüm salonu kucaklarcasına kollarını iki yana açtı.

Dehşetten afallamış halde seyrediyordum.

Birisi Yüce Kral'ı zehirlemişti. Onu kâh keyif kâh esef duyarak seyreden asilzadelerin önünde dans edip kahkahalar atarak ölecekti. Kalbi durduğunda kendisini rezil ettiği yer edecekti hafızalarda.

Odaklanmaya çalıştım. Panzehirler! Mutlaka bir panzehiri vardı. Bünyeden atması için kesinlikle su içmeliydi. Çamurlu su. Bomba daha bilgiliydi bu konuda. Etrafa bakınıp onu aradım ama tüm görebildiğim baş döndürücü bir kalabalıktı.

Bir muhafıza döndüm. "Bana bir kova, bir sürü bataniye, iki sürahi su getir ve hepsini daireme bırak. Tamam mı?"

"Nasıl isterseniz," dedi diğer şövalyelere talimatlar verip. Cardan'a döndüğümde korktuğum başıma geldi ve onun olabilecek en kötü istikamete gittiğini gördüm. Doğruca meclis üyeleri Baphen ile Randalin'in üzerine yürüyordu. İkisi de Lord Roiben ile şövalyesi Dulcamara'nın yanındaydı, hiç kuşkusuz alttan alıp ortamı yatıştırmanın gayretindelerdi.

Cardan'ı izleyen asilzadelerin ışıltılı bakışlarında garezi andıran bir küçümseme yakaladım.

Onun bir sürahi dolusu suyu bir yandan gülerek boğulurcasına kafaya dikmesini seyrediyorlardı.

"Affedersiniz," diyerek koluna girdim.

Dulcamara hor görerek bakıyordu. "Bunca yolu Yüce Kral'la görüşelim diye gelmiştik. Uzun süre ayık duramadığı belli."

Kral zehirlenmiş. Bu sözler tam dilimin ucundayken aynısını Balekin'in söylediğini işittim, "Korkarım Yüce Kral kendinde değil. Galiba zehirlenmiş."

Dalavereyi çok geç anladım.

"Sen," dedi bana. "Ceplerini boşalt. Burada bağlılık yemini etmemiş tek kişisin."

Sahiden efsunlanmış olsaydım cebimdeki şişeciği çıkarıp gösteriverirdim. Şişenin içinde vahıdudu olduğu anlaşılınca da hiçbir itiraz sökmezdi. Faniler yalancıdır ne de olsa.

"O sarhoş," dedim, Balekin'in şok olmuş ifadesi karşısında dört köşeydim. "Ayrıca siz de ona bağlı değilsi-

niz Sayın Büyükelçi. Bağlılığınız toprağa değil mi demeliyim yoksa."

"Çok mu içmişim? Alt tarafı kahvaltıda bir fincan zehir içtim, bir fincan da akşam yemeğinde," dedi Cardan.

Ona terslenerek baksam da tek kelime etmedim ve Yüce Kralı sendeleyerek yürüttüm.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" Muhafızlardan biri sordu. "Majesteleri, rızanızla mı gidiyorsunuz?"

"Hepimiz Jude'un emriyle dans ederiz," deyip güldü.

"Tabii ki rızasıyla gitmiyor," dedi Balekin. "Vekil, sen diğer vazifelerinle ilgilen, kardeşimle ilgilenmeyi bana bırak. Bu gece halletmesi gereken işleri var onun."

"Size ihtiyaç olursa çağrılırsınız," dedim, işi dobralığa vurup. Yüreğim ağzımdaydı. Zan altında kalırsam burada birilerinin benden yana çıkacağını hiç sanmıyordum.

"Jude Duarte, Yüce Kral'ın yakasından düş," dedi Balekin.

Bu çıkışın üzerine Cardan gözlerini kıstı. Odaklanmakta zorlandığını görebiliyordum. "Hayatta olmaz," dedi.

Bu haldeyken bile hiç kimse sözünden çıkamayacağı için onu nihayet salondan uzaklaştırabildim. Saray koridorlarında yürüdüğümüz süre boyunca Yüce Kral'ın tüm ağırlığını ben taşıdım.

28. Bölüm

Yüce Kral'ın koruması bizi uzaktan takip ediyordu. Kafamda sorular dolaşıyordu. Nasıl olmuş da zehirlenmişti? Her ne içtiyse içine zehiri kim koymuştu? Ne zaman olmuştu?

Koridorda yakaladığım bir uşağı Bomba'yı aramaya yolladım, onu bulamazlarsa bir simyacı da olurdu.

"İyileşeceksin," dedim.

"Aslında," dedi, koluma asılarak, "bunun beni rahatlatması gerekirdi. Ama faniler böyle dediklerinde bizdeki anlamıyla aynı kapıya çıkmıyor, değil mi? Sizin için bir temenni anlamında. Bir mucize beklentisi gibi. İyileşmeyeceğimden korktuğun için öyle diyorsun."

Bir süre konuşmadım. "Zehirlenmişsin," dedim sonunda. "Farkındasın herhalde?"

Tınmadı. "Ah," dedi. "Balekin."

Hiçbir şey demeden onu dairemdeki şöminenin önüne oturtup sırtını kanepeye dayadım. Odamdaki varlığı yadırgatıcıydı, güzelim kıyafeti düz renkli kilimle tezat yaratıyordu, benzi atmıştı ama yanakları al aldı.

Uzanıp elimi tutarak yanağına bastırdı. "Komik, değil mi, senin faniliğinle alay ediyordum ama benden uzun yaşayacaksın."

"Ölmeyeceksin," dedim ısrarla.

"Ah, keşke yalan söyleyemeseydin diye az mı hayıflandım. Ama hiç şu andaki kadar çok istememiştim bunu."

Yana kaykıldı. Su sürahilerinden birini alıp bir bardak doldurdum. Dudaklarına götürdüm. "Cardan? İçebildiğin kadar çok iç."

Gözlerini açtı. Sesi cılızdı. "Azıcık uyusam."

"Pakhöyüklü Severin'le aynı akıbeti paylaşmak istemiyorsan uyanık kalmalısın. Asırlarca bir cam tabut içinde muhafaza edilmiş, faniler de cesediyle fotoğraf çektirmek için kuyruğa girmiş."

Toparlanıp biraz dik oturdu. "Peki," dedi. "Benimle konuş."

"Bu gece anneni gördüm," dedim. "İki dirhem bir çekirdekti. Onu en son Unutuş Kulesi'nde görmüştüm."

"Onu unutup unutmadığımı mı merak ediyorsun?" dedi. Hülyalıydı, nüktedanlığını konuşturduğuna bakılırsa zihni açıktı, bunu fark etmek beni sevindirdi.

"Alaycılığın yerinde bakıyorum, ne mutlu."

"Can çıkar huy çıkmaz. Annemi anlatsana."

Tümüyle olumsuz bir şeye değinmek istemediğimden düşündüm: Tarafsız olmaya özen gösterecektim. "Onunla ilk karşılaştığımda kim olduğunu bilmiyordum. Onu kuleden çıkarmamın karşılığında bana bazı bilgiler sızdıracağını söyledi. Senden çekiniyordu."

"İyi," dedi.

Kaşlarım kalktı. "O zaman nasıl oldu da maiyetine katılıverdi?"

"Galiba ona hâlâ biraz düşkünüm," diye itiraf etti. Ona biraz daha su koydum, gereğinden yavaş yudumladı. İlk fırsatta bardağı tazeledim.

"Anneme soramayıp içimde ukde kalan çok soru var," dedim.

"Neler sorardın?" Peltek konuşsa da söyledikleri anlaşılıyordu.

"Madoc'la niye evlendiğini," dedim bardağı işaret edip, uslu uslu ağzına götürdü. "Ona âşık mıydı? Neden terk etti, insanlar âleminde mutlu muydu? Birisini sahiden katledip cesedini Madoc'un eski kalesinin küllerine gömdü mü?"

Şaşırdı. "Hikâyenin o kısmını hep unutuyorum."

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Sen de babana sormak üzere böyle sorular kuruyor muydun?"

"Neden böyleyim diye mi?" Sanki ondan böyle bir soru beklediğimi ima etmişti, asıl merak ettiği bu değilmiş gibi. "Tam bir yanıtı yok Jude. Millete neden mi zalimdim? Sana neden mi korkunç davrandım? Çünkü canım öyle istedi. Çünkü hoşuma gitti. Çünkü, çirkefliğim tuttuğunda, bir anlığına güçlü hissediyordum, çoğunlukla da güçsüz, üstelik Periler Diyarı Yüce Kralı'nın oğlu ve prensi olmama rağmen."

"Bu da bir yanıt," dedim.

"Öyle mi?" Hemen ardından da, "Gitmelisin."

"Neden?" Kızarak sordum. Burası benim dairemdi sonuçta. Ayrıca onu hayatta tutmaya çalışıyordum.

Bana bakışı ciddiydi. "Çünkü istifra edeceğim."

Kovaya davrandım. Elimden kaptığı anda tüm vücudu kasılarak şiddetle kusmaya başladı. Midesinden çıkanlar keçeleşmiş yaprakları andırıyordu, ürperdim. Vahıdudunun böyle etkilere yol açtığını bilmiyordum.

Kapı tıklatılınca bakmaya gittim. Bomba nefes nefese gelmişti. İçeri aldım, yanımdan geçip doğruca Cardan'a gitti.

"Buyrun," dedi, küçük bir şişe çıkarıp. "Çamurlu su. Zehiri bünyeden söküp atar."

Cardan kafa sallayıp şişeyi elinden aldı ve içindekini surat ekşiterek yuttu. "Tadı toprak gibi."

"Toprakla karışık işte," diyerek aydınlattı kız. "Bir şey daha var. İki şey aslında. Onu yakalamaya gittiğimizde Grimsen çoktan arazi olmuştu. En kötü ihtimali göz önünde bulundurmalıyız. Orlagh'a sığınmış olabilir."

Cebinden bir not kâğıdı çıkarıp devam etti. "Bir de şu geçti elime. Balekin'den. Kurnazca kaleme alınmış ama şöyle özetlenebilir: Tacı bana teslim edersen ben de sana panzehiri veririm diyor Jude'a."

"Tacı mı?" Cardan gözlerini açtı. Yumduğunun farkına bile varmamıştım.

"Bahçeye götürmeni istiyor, gülistanın oraya," dedi Bomba.

"Panzehir almazsa ne olur?" diye sordum.

Bomba elinin tersini Cardan'ın yanağına değdirdi. "O Elfhame'in Yüce Kralı, toprağın gücünü soğurmaya muktedirdir. Ama şimdiden çok bitap düştü. Ayrıca o güçten nasıl faydalanacağını bildiğini sanmıyorum. Majesteleri?"

Kıza bakışı mülayim bir saflık taşıyordu. "Ne demek istedin? Az önce sırf sen istedin diye *ağız dolusu* toprak yuttum."

Yüce Kral'ın nelere muktedir olduğuyla ilgili Kraliyet Müneccimi Baphen'in söylediklerini düşündüm.

Kendisi tahta oturduğundan beri adaların eskisi gibi olmadığı muhakkak dikkatinizi çekmiştir. Fırtınalar daha sık patlak verir oldu. Renkler biraz daha canlı, kokular daha keskin.

İyi de tüm bunları bilinçli yapmamıştı ki. Diyarını kendi lehine değiştirdiğinin farkına bile varmadığına emindim.

Aylar önceki bir şenlikte, *Maiyetine bir bak*, demişti bana. *Gerçek hükümdarlarının kim olduğunu tek kişinin dahi bilmemesi yazık.*

Cardan'ın Elfhame'in gerçek Yüce Kralı olduğuna inanmamasının, benliğini kendi kudretine ulaşmaktan alıkoymasının sorumlusu bendim. Vahıdudu yüzünden ölürse sorumlusu ben olacaktım.

"Panzehiri getireceğim," dedim.

Cardan tacı başından aldı ve bir an elinde ne aradığına akıl erdiremiyormuş gibi ona bakakaldı. "Bunu kaybedersen Oak'a devredemezsin. Ama belirtmem lazım, ölürsem veraset işleri iyice sarpa sarar."

"Dedim ya," dedim. "Ölmeyeceksin. O tacı da alacak değilim." Arka tarafa geçip cebimdekilerin yerini değiştirdim. Sırtıma büyük başlıklı bir pelerin atıp başka bir maske taktım. Ellerimin titremesine sinir oluyordum. Ölçülü mitridatizm sayesinde eskiden vahıduduya bağışıklıydım. Küçük dozlarla almayı sürdürseydim, zamanında Madoc'u kandırdığım gibi Balekin'i de kandırabilirdim belki. Ne var ki Sualtı Diyarı'ndaki tutsaklığımdan sonra o avantajımı kaybetmiştim, risk de daha çok artmış-

tı. Bağışıklığımı yitirmiştim. Cardan kadar savunmasızdım artık.

Bomba'ya sordum. "Onun yanında kalır mısın?" Kafa salladı.

"Olmaz," dedi Cardan. "Seninle gitsin."

Kafamı iki yana salladım. "Bomba iksirlerden anlıyor. Sihirden anlıyor. Durumun kötüleşirse müdahale edebilir."

Bana aldırmayıp kızın elini yakaladı. "Liliver, kralın olarak sana emrediyorum," dedi. Sesindeki asalet bir kova dolusu kusmuğun yanı başında yere oturmuş birine göre müthişti. "Jude'la git."

Bomba'ya baktığım anda itaatsizlik edemeyecek durumda olduğunu yüzünden anladım. Ona yeminle bağlıydı, hatta kızın adını bile kral koymuştu. Cardan onun kralıydı.

"Boyun devrilsin," diye fısıldadım, belki de ikisini birden kastederek.

Panzehiri bir an önce alıp getireceğime ant içtim, ne var ki kalbinin vahıdudu yüzünden her an durabileceğini bildiğimden onu bırakıp gitmemi kolaylaştırmıyordu bu. Dağlayıcı bakışlarla arkamızdan baktı, burun delikleri şişkindi, tacı hâlâ sımsıkı elindeydi.

* * *

Balekin vaat ettiği gibi bahçede, gümüşi-mavi bir gül ağacının dibindeydi. Oraya varınca, bulunduğumuz yerin civarında gece yürüyüşüne çıkmış başkaları da gözüme çarptı. Yani bana saldıramazdı, ama ben de ona saldıramazdım.

En azından görgü tanığı bırakmadan mümkün değildi.

"Büyük bir hüsransın," dedi.

Boş bulunup kahkaha attım. "Beni efsunlayamadığını kastediyorsun herhalde. Evet, senin için çok acı olduğunu görebiliyorum."

Bakışları ateş püskürüyordu ama beni onunla tehdit edebileceği Vulciber bu kez yanında değildi. Galiba Sualtı Büyükelçisi unvanı yüzünden kendisini dokunulmaz sanıyordu.

Cardan'ı zehirlemesini, bana işkence etmesini, Orlagh'ı istilaya zorlamasını bir türlü hazmedemiyordum. Öfkeden titriyordum ama bana köstek olmasın diye hiddetimi bastırmaya çalışıyordum.

"Tacı getirdin mi?" diye sordu.

"Yakında bir yere gizledim." salladım. "Vermeden önce panzehiri görmek istiyorum."

Ceketinden bir şişecik çıkardı, bana verdiğinin aynısıydı, ben de cebimden çıkardım. "Beni bu zehirle yakalasalardı idam edilirdim," dedim, şişeyi çalkalayarak. "Niyetin buydu, değil mi?"

"Birisi seni ergeç idam edecek zaten," dedi.

"Şöyle yapacağız." Şişenin tıpasını açtım. "Bu zehiri içeceğim, sen de bana panzehiri vereceksin. İşe yararsa tacı sakladığım yerden getirir, panzehir karşılığında takas ederim. İşe yaramazsa ölürüm herhalde, ama taç da ebediyen kayıplara karışır. Cardan yaşasa da ölse de tacı sakladığım yeri hayatta bulamazsınız."

"Grimsen bana yenisini yapar," dedi Balekin.

"Diyelim ki doğru, burada ne işimiz var öyleyse?"

Balekin surat buruşturdu, ben de bunun üzerine bodur demircinin Orlagh'a sığınmamış olabileceği ihtimali

üzerinde durdum. Belki de bizi birbirimize düşürdükten sonra en iyi becerdiği şeyi yapıp sırra kadem basmıştı.

"Tacı benden çaldın," dedi.

"Nispeten doğru," diyerek kabullendim. "Ben de sana iade edeceğim, ama bedavaya olmaz."

"Ben yalan söyleyemem ölümlü. Panzehiri vereceğim diyorsam veririm. Dile getirmem kâfi."

Dövecekmiş gibi baktım. "Perilerle pazarlık yaparken dikkatli olmak gerektiğini herkes bilir. Düzenbazlık kanınızda var sizin. Elindeki sahiden panzehirse, kendimi zehirlemenin sana ne zararı olacak? Bence keyif alırsın."

Beni bakışlarıyla tarttı. Beni efsunlayamadığı için yaşadığı kızgınlığı hayal edebiliyordum. Cardan'ı taht odasından apar topar uzaklaştırdığımda kafası allak bullak olmuştu mutlaka. Panzehiri işin en başında mı hazırlamıştı acaba? Cardan'ı tacı vermeye ikna edeceğini mi sanıyordu? Yüce Divan'ın engel olmayacağını zannedecek kadar kibirli miydi?

"Pekâlâ," dedi. "Bir doz panzehir sana, gerisi Cardan'a."

Daha önceden verdiği şişenin tıpasını açıp içindekinin hepsini kafaya dikip suratımı ekşittim. Ufacık dozlarla kendimi zehirleyişim hatırıma gelince yine öfkeden kudurdum. Hepsi boşunaymış.

"Vahıdudunun kanına karıştığını hissediyor musun? Sende hepimizden daha hızlı tesirini gösterir. Hem çok büyük doz aldın." Beni öyle hınç dolu bir ifadeyle seyrediyordu ki ölüme terk etmeye can attığını seziyordum. İstese sırtını dönüp gidebilirdi. Bir an öyle yapacak sandım.

Derken elindeki şişenin tıpasını açarak bana yaklaştı. "Şişeyi hemen sana vereceğimi beklemiyordun herhalde,"

dedi. "Ağzını bir kuş yavrusu gibi aç, gereken dozu ben dökeceğim. Sen de gidip bana tacı getireceksin."

Uslu uslu ağzımı açıp bekledim. Kalın kıvamlı, acı bal gibi bir madde döktü dilime. Aramızdaki mesafeyi korumak üzere geri çekildim. Sarayın kapısına biraz daha yakındım şimdi.

"Tatmin oldun mu?" dedi.

Panzehiri bendeki cam şişenin içine tükürdüm, eskiden vahıdudu dolu olan şişeye, ama ben o şişeyi demin sadece suyla doldurmuştum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Tıpasını tekrar kapatıp şişeyi Bomba'ya salladım, o da havada kaptı. Kız gittikten sonra ağzı bir karış açık bakan Balekin'le baş başa kaldık.

"Ne yaptın sen?" diye çıkıştı.

"Seni kandırdım," dedim. "Küçük bir yanıltmaca. Verdiğin zehri döküp şişeyi suyla çalkaladım. Burada büyüdüğümü sürekli unutuyorsun, yani pazarlık konusunda ben de tehlikeli biriyim, hem gördüğün gibi yalan da *söyleyebiliyorum*. Ayrıca, çok eskiden bana hatırlattığın gibi, vaktim dar."

Belinden kılıcını çekti. Yalımı ince uzundu. Kulesindeki odada Cardan'la idman yaparken kullandığı kılıca benzetemedim ama o olabilirdi.

"Halkın içindeyiz," diye anımsattım. "Ayrıca ben hâlâ Yüce Kral'ın vekiliyim."

Etrafına bakınarak bahçedeki diğer asilzadeleri süzdü. "Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı. Birinin bunu yapabileceği hiç aklıma gelmezdi ama Balekin prensliğe alışkındı. Sözünü dinletmeye alışkındı.

Sahiden de asilzadeler adeta gölgelere karışıp buhar oldu, kesinlikle kalkışmamamız gereken bir düelloya zemin hazırlıyorlardı. Elimi cebime sokup hançerimin kabzasına dokundum. Kılıçla boy ölçüşemezdi. Madoc'tan defalarca işitmişimdir: *Kılıç savaş silahıdır, hançerse cinayet silahı.* Hançeri silahsız kalmaya yeğlerdim, yine de en çok keşke Zifirkara yanımda olsaydı diye hayıflandım.

"Düello mu teklif ediyorsun?" dedim. "Dengin olmayan biriyle düelloya tutuşup haysiyetine leke sürmek istemeyeceğine eminim."

"Sende zerre haysiyet olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" dedi, ne yazık ki doğru bir noktaya parmak basmıştı. "Korkağın tekisin. Seni yetiştiren herif gibi korkağın tekisin."

Bana doğru bir adım attı, silahım olsun veya olmasın beni deşmeye hazırdı.

"Madoc'u mu diyorsun?" Hançerimi çektim. Ufak değildi, ama boyu bana doğrulttuğu kılıcın yarısı kadar yoktu.

"Taç giyme töreninde darbe yapma planı Madoc'undu. Dain'i aradan çıkardık mı Eldred'in gerçeği görüp tacı benim başıma takacağını öngören oydu. Her şeyi o planladı, ama kendisi Baş General unvanını korurken ben Unutuş Kulesi'ni boyladım. Parmağını kımıldatıp da imdadıma koştu mu? Koşmadı. Nefret ettiği kardeşime boyun eğdi. Sen de aynı onun gibisin, iktidara ulaşmak uğruna alçalmaya, ayaklara kapanıp yakarmaya razısın."

Prensi buna inandırmış olsa bile, Madoc'un gerçek planının Balekin'i tahta oturtmak olduğundan kuşkuluydum, yine de sözleri az buz can yakıcı değildi. Elfhame'de

kendime makul bir yer edinebilmek umuduyla kendimi küçük düşürerek bir ömür harcamıştım. Akla gelebilecek en büyük çaplı darbe girişimini tezgâhladığımdaysa yeteneklerimi her zamankinden çok saklamak zorunda kalmıştım.

"Hayır," dedim. "Bu doğru değil."

Şaşırmış görünüyordu. Unutuş Kulesi'nde hapisken bile beni Vulciber'e darp ettirmesine *göz yummuştum*. Sualtı Diyarı'nda hiç onurum yokmuş gibi davranmıştım. Durduk yere niçin zannettiğinden farklı biri olduğuma kanaat getirsindi ki?

"Öz kardeşin yerine Orlagh'a boyun eğen sensin," dedim. "Hem korkaksın hem de hain. Akraba katilisin. En beteri de aptalın tekisin."

Dişlerini alenen sıkarak üzerime yürüdü, bense artık suyuna gitmeyi bırakıp en pis huyuma başvurmaya başladım, yani peri kışkırtıcılığına.

"Durma," dedi. "Tam bir korkak gibi kaç."

Bir adım geri çekildim.

Prens Balekin'i gebert. Dulcamara'nın sözleri aklıma geldi ama sesi kulağımda çınlamıyordu. Sadece kendi sesim vardı zihnimde, tuzlu su yüzünden hırıltılı, dehşet dolu, titrek ve mahzun.

Madoc'un fi tarihindeki sözleri geldi aklıma. *Aceleye getirip oyun stratejisi kurmadan savunma olur mu?*

Savaşmanın amacı iyi savaşmak değil, kazanmaktır.

Kılıç karşısında dezavantajlıydım, büyük dezavantaj. Üstelik Sualtı Diyarı'ndaki tutsaklığımdan dolayı hâlâ takatsizdim. Ben hamlelerinden kaçmakla uğraşırken Balekin kendini yormadan ağırdan alabilir, beni gıdım

gıdım doğrayarak parçalarıma ayırabilirdi. Tek şansım çevik davranmaktı. Savunmasını delmem gerekiyordu ama bunu yapmak için açığını arayacak zamanım yoktu. Mecburen hücuma geçecektim.

Sadece tek hakkım vardı.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Bana hamle yaptığı anda sağ elimdeki hançeri kılıcının balçağına vurup darbeyi savuşturdum, sonra da sol elimle kolunu dirsek altından yakalayıp silahını elinden çalacakmış gibi büktüm. Elimden kurtuldu. Hançeri boynuna saplayıverdim.

"Dur," diye bağırdı. "Tesl..."

Atardamardan fışkıran kan kolumdan çimenlere sıçradı. Hançerim kandan sırılsıklamdı. Balekin iki büklüm olup yere serildi.

Her şey çok hızlı olmuştu.

Çok hızlı.

Bir tepki bekledim. Elim titresin ya da midem bulansın istiyordum. Birini öldürünce zırlamaya başlayanlar gibi olmak istiyordum. Hiç kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakınan; hançerini toprağa, elini maktulün elbisesine silen, muhafızlar gelmeden de tüyen kişi olmak istemiyordum.

Küçük bir cani, demişti Dulcamara benim için.

Geri dönüp baktığımda Balekin'in gözleri hâlâ açıktı, boşluğa kilitlenmişti.

* * *

Cardan kanepede oturuyordu. Kova gitmişti, keza Bomba da.

Miskince bir tebessümle bakıyordu bana. "Elbisen. Gene onu giymişsin."

Afalladım, demin yaptıklarımın sonuçlarını –Cardan'a anlatmak zorunda oluşum dâhil– yok saymak zordu. Gelgelelim üzerimdeki elbise Marrow Ana'nın cevizinden çıkan elbiseydi, üzerimi hiç değiştirmemiştim. Bir koluna kan bulaşmıştı ama bunun dışında her şeyiyle aynıydı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Bilmem," dedi, şaşkınca. "Oldu mu? İstediğin iyiliği yerine getirdim. Baban güvende mi?"

İyilik mi?

Babam mı?

Madoc. Elbette. Madoc beni tehdit etmişti. Cardan'ın davranışları karşısında tiksinen Madoc. Ne işler çevirmişti acaba, bir de bunun elbiseyle ne alakası vardı?

"Cardan," dedim, elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak. Gidip divana oturdum. Küçük bir kanepe değildi, Cardan battaniyenin altında bacaklarını uzatmış, sırtını yastıkla desteklemişti. Ne kadar uzağına otursam da sanki dip dibeydik. "Bana neler olduğunu anlatmalısın. Bir saattir ortalıkta yokum."

Endişeli bir ifadeye büründü.

"Bomba panzehirle geri döndü," dedi. "Senin de hemen peşinden geleceğini söyledi. Ben hâlâ çok bitkinken bir muhafız gelip acil durum yaşandığını bildirdi. Kız da bakmaya gitti. Hemen akabinde *sen* geldin. Bir planın olduğunu söyledin..."

Duraksadı, aklıma gelince lafa atlayıp gerisini tamamlayacağımı bekliyordu sanki. Ama ben tabii ki susuyordum.

Biraz sonra gözlerini yumup kafasını iki yana salladı. "Taryn."

"Anlamıyorum," dedim, çünkü anlamak istemiyordum.

"Yaptığın plana göre, baban ordunun yarısını alacakmış, ama bağımsız hareket edebilmesi için taca ettiği yeminden azat edilmesi gerekiyormuş. Şu uzun ceketlerinden birini giymiştin, hep giydiklerinden. Bir de kulağında şu acayip küpeler vardı. Ay yıldızlı." Kafasını iki yana salladı.

Sırtımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Fani dünyada çocukken Taryn'le ikimiz yer değiştirir, annemizi kandırıp şakalaşırdık. Periler Diyarı'nda bile kandırmacamızın nereye kadar işlediğini görmek için bazen birbirimizin yerine geçerdik. Bakalım öğretmen fark edebilecek mi? Oriana anlar mı dersin? Madoc? Oak? Ya ulu ve kudretli Prens Cardan?

"İyi de seni nasıl ikna etti?" diye çıkıştım. "Senin üzerinde gücü yok ki. Benim kılığıma girebilir ama seni herhangi bir şeye zorlayamaz ki..."

Kafasını uzun parmaklı ellerine dayadı. "Bana emir vermesine gerek yoktu Jude. Sihir kullanmasına gerek yoktu. Sana güveniyorum. Sana güvendim."

Ben de Taryn'e güveniyordum.

Ben Balekin'in canına okurken, Cardan zehirlenmiş ve feleğini şaşırmış vaziyetteyken, Madoc taht aleyhine hamle yapmıştı. Benim aleyhime. Üstelik kızı Taryn'in yandaşlığıyla yapmıştı bunu.

29. Bölüm

Yüce Kral dinlensin diye kendi dairesine götürdüm. Kanlı elbisemi ateşe atıp üzerime bir bornoz geçirdim ve plan yaptım. Eğer Balekin hepsini kovalamadan önce bahçedekilerden yüzümü gören hiç kimse olmamışsa kimliğimi teşhis edemezlerdi çünkü o sırada pelerinimin başlığı kafamdaydı. Yalan da söyleyebilirdim tabii. Gelgelelim, Sualtı Büyükelçisini öldürme suçlamasından nasıl kurtulacağım sorusu, Madoc'u ne yapacağım sorusunun yanında silik kalıyordu.

Ordunun yarısını generale kaptırmışken Orlagh saldırıya geçtiğinde onu nasıl geri püskürteceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Cardan'ın başka bir Baş General araması gerekecekti, hem de çabucak.

Ayrıca diğer hanedanlıkları Madoc'un hıyanetinden haberdar etmesi gerekiyordu ki Yüce Kral namına hareket etmesinin önüne geçebilsin. Madoc'u Yüce Divan'a geri döndürmenin bir yolu mutlaka vardı. Kibirlidir ama işinin ehlidir diye düşünüyordum. Belki yaptıklarının ge-

rekçesi Oak'la ilgili bir şeye dayanıyordu. Belki de Oak'un hükümdarlığına dair umutlarımı çok yüksek tutmamam gerektiği anlamına geliyordu bu. Tüm bunlara kafa yorarken kapım tıklatıldı.

Bir ulak gelmişti, üzerinde kraliyet üniformasıyla leylak tenli bir kızdı. "Yüce Kral teşrif etmenizi bekler. Sizi dairesine götürmem emredildi."

İç çektim. Hiçbir görgü tanığı olmayabilirdi ama Cardan muhakkak işkillenmişti. Kimle buluşmaya gittiğimi ve o görüşmeden ne kadar geç döndüğümü biliyordu. Kolumdaki kanı da görmüştü. *Borusu öten sensin, Yüce Kral değil*, diye hatırlattım kendime, ama sığ kalıyordu bütün yaşananlardan sonra.

"Müsaade et de üzerimi değişeyim," dedim.

Ulak kafasını iki yana salladı. "Kral derhal getirilmenizi özellikle vurguladı."

Kral dairesine girdiğimde Cardan'ı üzerinde sade bir kılıkla taht benzeri bir koltukta otururken buldum. Solgun görünüyordu, gözleri de hâlâ biraz fazla parlaktı, sanki zehir hâlâ kanında dolaşıyordu.

"Buyur," dedi. "Otur."

Tedirgin oturdum.

"Vaktiyle bana bir teklifte bulunmuştun," dedi. "Şimdi benim sana bir teklifim olacak. İrademi geri ver. Özgürlüğümü geri ver."

Nefesimi koyverdim. Şaşırdım, şaşırmamam gerekirdi aslında. Her ne kadar aramızdaki güç dengesi, onun ant içmesine rağmen benim nazarımda sallantılı olsa da hiç kimse bir başkasının tahakkümü altında olmak istemez. Ona hükmetmek bir bıçak ucunda dengeni sağla-

maya çalışmak gibiydi, neredeyse imkânsız, olasılıkla da tehlikeliydi. Yine de bundan feragat etmek, bu ufak iktidar yanılsamasından da mahrum kalmak demekti. *Her şeyden* feragat etmek demekti. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

İtirazım karşısında pek tınmadı. "Beni dinle. Benden talep ettiğin itaatkârlık bir yıl bir günlük süreyi aşmak üzere. Tanıdığın sürenin yarısından fazlası geride kaldı. Oak'u tahta oturtmaya hazır mısın?"

Bir an sustum, bunu lafın gelişi sorduğunu umuyordum. Ama işin rengi değişikti, kafamı iki yana salladım.

"Öyleyse yeminimin vadesini uzatmak aklından geçmiştir. Bunu nasıl yapacağını buldun mu bari?"

Yine verecek cevabım yoktu. Kesinlikle düzgün bir yanıt veremeyecektim.

Gülümseme sırası ondaydı. "Pazarlık konusu yapacak hiçbir şeyimin olmadığını zannettin herhalde."

Onu hafife almak evvelden de yaptığım bir hataydı, yine aynı hataya düşmekten korkuyordum. "Hangi pazarlıktan bahsediyorsun" diye sordum. "Benim istediğim, yemininin süresini on yıllığına değilse de en az bir yıllığına uzatmak ama sen kalkmış yemini tümden feshetmemi istiyorsun, nasıl olacak bu?"

"Babanla kardeşin beni oyuna getirdi," dedi Cardan. "Taryn bana emretseydi onun sen olmadığını anlardım. Ama hastaydım, bitkindim, seni geri çevirmek istemedim. Sebebini bile sormadım Jude. Bana güvenebileceğini, benden bir şey yapmamı istediğinde emretmene gerek olmadığını göstermek istedim. Senden de aynısını beklediğimi göstermek istedim. Halbuki hükümdarlık böyle iş-

lemez. Hele ki birisine emrederek iş yaptırıyorsan orada güvenden bile bahsedilmez.

Periler Diyarı birbirimizin gırtlağına yapışmamızdan çok çekti. Kendince lüzum gördüğün eylemleri dayattın bana, fikir ayrılığına düştüğümüzdeyse birbirimizi dalavereye getirmekten başka bir şey yapmadık. İşe yaramadı, sırf boyun eğmek çözüm değil. Böyle devam edemeyiz. Bu gece olanlar bunun ispatı. Kendi kararlarımı vermem gerekiyor."

"Benden emir almaktan pek gocunmadığını söylemiştin." Bu beceriksizce espri yapma girişimi onu güldürmedi.

Bana bakmaya yüzü yokmuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Kendimi krallık lüksünden mahrum etmek istememin en büyük sebebi bu. Beni Yüce Kral yaptın Jude. Yüce Kral *olmama* izin ver."

Kollarımı göğsümde kavuştararak savunma duruşu aldım. "Peki ya ben ne olacağım? Uşağın mı?" Mantıklı konuşmasından nefret ediyordum çünkü talebini yerine getirmem mümkün değildi. Madoc dışarıda at koşturuyorken, hele ki sayısız tehdit unsuru varken kenara çekilemezdim. Beri yandan, Cardan'ın toprakla bağlantılı gücünü kullanmayı bilmediğinden dem vuran Bomba'nın söyledikleri geldi aklıma ister istemez. Kakalak'ın söyledikleri de, o da Cardan'ın kendini kral rolü kesen bir casus olarak gördüğünü dile getirmişti.

"Benimle evlen," dedi. "Elfhame Kraliçesi ol."

Başımdan aşağı soğuk sular boşandı, adeta birisi eşek şakası yapmış da hedefi ben olmuşum gibi hissettim. Birisi yüreğimi okumuş da, içimden geçen en gülünç, en ço-

cukça arzumu keşfedip suratıma çarpmış gibiydi. "Ama evlenemezsin ki."

"Evlenebilirim," dedi. "Krallar ile kraliçeler siyasi bağlaşma haricinde nadiren evlenirler, orası doğru, ama bunu da onun bir türlüsü gibi düşün. Hem kraliçe olduğunda bana itaat etmene gerek kalmayacak. Kendi emirlerini verebileceksin. Ben de özgür kalacağım."

Elimde olmadan, yalnızca birkaç ay öncesine kadar sarayda bir yer edineyim diye nasıl da didindiğimi, umutsuzca şövalyelik hayalleri kurduğumu ve avucumu yaladığımı düşündüm.

İşin ironik yanı, bana *bu* teklifte bulunan kişinin Periler Diyarı'na ait olmadığımı ısrarla kafama kakan Cardan olmasıydı ki bu da ayrıca şok ediciydi.

Devam etti. "Dahası, ebediyen evli kalmamız da şart değil. Krallar ile kraliçeler arasındaki evliliklerin ömrü hükümdarlıklarının süresi kadardır, ama bizim durumumuzda o kadar uzun sürmeyecektir. Sadece Oak tahta oturacak yaşa gelinceye kadar, onun da hükümdarlıkta gönlü olduğunu varsayarsak tabii. Bağlılık yeminimi feshetmek gibi cüzi bir bedel karşılığında tüm isteklerine kavuşabilirsin."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki tekleyip duracağından korktum.

"Sen ciddi misin?" demeyi başardım.

"Tabii ki ciddiyim. Tüm içtenliğimle öneriyorum."

Bir bit yeniği arıyordum çünkü bu da anlaşmaya varıldıktan sonra altından bambaşka bir şey çıkan şu peri pazarlıklarından biri olsa gerekti. "Dur bir tahmin yürüteyim, benimle evleneceğini vaat ederek yeminini hemen

fesahetmemi mi istiyorsun? Düğün de herhalde güneş batıdan doğunca, kırmızı kar yağdığında, çıkmaz ayın son perşembesi yapılacak."

Kafasını arkaya atarak kahkahalarla güldü. "Kabul edersen seninle bu gece evleneceğim," dedi. "Hatta hemen. Şuracıkta. Evlilik yemini ettik mi tamamdır. Fanilerin nikah törenleri gibi değildir, nikah memuru da istemez şahit de. Yalandan yemin edemem. Seni geri çeviremem."

"Yeminin sona ermesine çok fazla zaman kalmadı," dedim, çünkü teklifini kabul etme fikri –hanedanlığın bir ferdi olmakla kalmayıp başına da geçeceğim fikri– öyle baştan çıkarıcıydı ki, sonuçları ne olursa olsun karşı koymak zordu. "Bana birkaç ay daha bağlı kalmaktansa yıllarca sürebilecek bir evliliğe razı gelmene bakılırsa o kadar zor olmasa gerek."

"Dedim ya, bir yıl bir gün zarfında her şey olabilir. Yarısı kadar sürede dünya kadar şey yaşandı."

Bir süre sessizce oturduk, düşünüp taşındım. Son yedi aydır, bir yıl bir günlük sürenin bitiminde ne yapacağım diye karar kara düşünüyordum. Aradığım *çözüm* karşımdaydı ama yine de bana hiç pratik gelmiyordu. Yemyeşil bir dere kenarında içim geçince gördüğüm, hatta kız kardeşlerime anlatmaya bile utandığım saçma rüyalara özgü bir şeydi.

Fani kızlar Periler Diyarı kraliçesi olmazlardı.

Kendimi başımda tacımla hayal ettim, iktidara geçtiğimi. Belki o zaman Cardan'a sevdalanmaktan korkmama gerek kalmazdı. Belki olağan gelirdi. Belki ömrüm boyunca korktuğum onca şeyden, küçük düşürülmekten,

aciz ve zavallı görülmekten korkmama gerek kalmazdı. Belki azıcık sihirli bir varlığa dönüşürdüm.

"Evet," dedim, ama sesim cılız çıktı. Bir çırpıda ekledim. "Olur."

Koltuğunda öne eğildi, kaşları kalkık ama her zamanki kibirli ifadesi yoktu. Çehresini okuyamıyordum. "Neye evet?"

"Tamam," dedim. "Yapacağım. Seninle evleneceğim."

Hınzırca sırıttı. "Büyük bir ödün veriyormuşsun gibi söyledin."

Koltukta bıkkınlıkla kaykıldım. "Niyetim o değildi."

"Elfhame'in Yüce Kralı'yla evlenmek çoklarınca paha biçilmez sayılır, çok az kişinin layık görüldüğü bir onurdur."

İçtenliğinin bir yere kadar olduğunu tahmin ediyordum ama bu kadar da kısa süreceğini düşünmemiştim. Göz devirdim ama tekrar kendisi gibi davranmasına minnettardım, hem böylece evliliğin gözümü korkuttuğunu belli etmemiş de olurdum. "Ee, ne yapıyoruz?"

Taryn'in düğününü düşündüm, ama törene tanıklık edememiştik. Annemin düğünü aklıma geldi sonra, o da Madoc'a yeminler etmiştir mutlaka, derken içim ürperdi. Bunun aklıma gelmesi kötüye alamet olmasa bari dedim içimden.

"Basit," dedi, koltuğun ucuna kayıp. "Sadakat yemini edeceğiz. Önce ben başlayayım... Yoksa bekleyelim mi istersin. Belki daha romantik bir şey hayal ediyordun."

"Yok," dedim hemencecik, bu evlilikle ilgili herhangi bir hayal kurduğumu itiraf edecek değildim.

Yakut yüzüğümü parmağından sıyırdı. "Ben, Cardan, Eldred'in oğlu, Elfhame'in Yüce Kralı, sen Madoc'un fani

vasisi Jude Duarte'yi eşim ve kraliçem olarak kabul ediyorum. Aksine rıza göstermediğimiz sürece evli kalalım, tacımız kendi ellerimizden nesillere aktarılsın."

O bunları söylerken ümit ve korkuyla karışık titremeye başladım. Sarf ettiği sözcükler öyle önem taşıyordu ki adeta gerçeküstüydü –hele ki burada, Eldred'in kendi dairesinde. Zaman dondu adeta. Tepemizde dallar tomurcuklanmaya başladı, yeryüzü de işitiyordu sanki sözlerini.

Elimi tutup yüzüğü parmağıma geçirdi. Yüzük takmak bir peri geleneği olmadığından şaşırdım.

"Sıra sende," dedi, suskunluğum üzerine. Sırıtarak baktı bana. "Nikahımızın ardından sözünde durup beni itaat bağımdan azat edeceğine güvenim tam."

Gülümseyerek karşılık verdim. Lafını bitirdikten sonra donup kalmamı telafi etmişti. Bunun yaşandığına hâlâ inanamıyordum. Elini sımsıkı tutarak konuştum. "Ben, Jude Duarte, Elfhame'in Yüce Kralı Cardan'ı eşim olarak kabul ediyorum. Biz aksini istemediğimiz sürece evli kalalım, tacımız kendi ellerimizden nesillere aktarılsın."

Avucumdaki yarayı öptü.

Abisinin kanı hâlâ tırnaklarımın arasındaydı.

Ona takacak yüzüğüm yoktu.

Tavanda tomurcuklar açıyordu. Tüm daireyi çiçek kokuları kapladı.

Balekin'le ilgili tüm düşünceleri, ona ne yaptığımı kardeşine gelecekte açıklamak zorunda kalacağımı kafamdan uzaklaştırıp geri çekildim ve şunları ekledim; "Cardan, Eldred'in oğlu, Elfhame'in Yüce Kralı, üzerindeki hâkimiyetimi kaldırıyorum. Seni bağlılık yemininden şu anda ve ebediyen azat ediyorum."

Bir oh çekerek sendeler gibi oldu. Olup biteni henüz tam anlamıyla idrak edebilmiş değildim. Kelimelere dahi dökemiyordum. O gece çok fazla şey yaşanmıştı.

"Tam dinlenmemiş gibisin." Koltuktan devrilecek olursa tutayım diye ayağa kalktım ama ben de yere yığılacak gibiydim.

"Biraz uzanayım," dedi, onu devasa yatağına götürdüm. Oraya varınca elimi bırakmadı. "Sen de yanıma uzansan."

İtiraz etmenin anlamı olmadığından dediğini yaptım, gerçeküstü hislerim her yanımı sarmıştı. Zarif işlemeli yorgana uzandığımda Yüce Kral'ın yatağına girmekten çok daha ağır bir saygısızlık yaptığım kafama dank etti, adata küfür gibiydi, Cardan'ın mühür yüzüğünü parmağıma takmaktan, hatta bizzat tahta geçmekten daha ağır bir saygısızlıktı.

Periler Kraliçesi olmuştum.

* * *

Karanlıkta, yorgunlukla karışık öpüştük. Uyku tutmaz herhalde desem de içim geçti, onunla sarmaş dolaştık, Sualtı Diyarı'ndan döndüğümden beri ilk kez mışıl mışıl uyuyordum. Kapının güm güm vurulmasıyla uyandım.

Cardan çoktan kalkmıştı, Bomba'nın getirdiği çamur şişesini bir elinden diğerine atarak oynuyordu. Hâlâ giyinikti ama fırfırlı giysisi pejmürde bir hava veriyordu ona. Bornozumu daha bir sıkı sarındım. Yatağını böyle alenen paylaşmaktan utanıyordum.

"Majesteleri," dedi ulak, bir şövalye. "Abiniz öldü. Tespit edebildiğimiz kadarıyla bir düello yaşanmış."

"Ya," dedi Cardan.

"Sualtı Kraliçesi de burada." Şövalyenin sesi titredi. "Büyükelçisinin ölümünün hesabını soruyor."

"Sorar tabii." Cardan'ın sesi ruhsuzdu, geveleyerek konuşuyordu. "Eh, kadını bekletmek olmaz şimdi. Sen. Adın ne senin?"

Şövalye duraksadı. "Rannoch, Majesteleri."

"Sir Rannoch, bana sahile kadar eşlik edecek bir grup şövalye topla. Avluda beklesinler."

"Ama general..." diyecek oldu şövalye.

Cardan tamamladı lafını. "Şu an burada yok."

"Emredersiniz," dedi şövalye. Kapının kapandığını işittim. Cardan eşikte belirdi, duruşu mağrurdu.

"Vay vay," dedi soğuk bir sesle. "Görünüşe bakılırsa çeyizinde en az bir tane sır saklıyormuşsun karıcığım. Gel, ilk resmi görüşmemiz için giyinelim."

Yüreğim ağzıma geldi, ama ne açıklamaya vakit vardı ne de doğru düzgün bir açıklaması.

Üzerimde sabahlığımla hole koştum. Daireme dönüp kılıcımı kaptım, kadifelerimi giydim. Bu sırada aklım yeni medeni halimin muhtemel getirileriyle meşguldü. Başıboş kalan Cardan'ın neler yapacağını merak etmeden duramıyordum.

30. Bölüm

Orlagh bizi çalkantılı okyanusta bekliyordu, kızı yanındaydı; fok, köpekbalığı ve her tür sivri dişli deniz yaratığının sırtına binmiş bir sürü şövalye de cabası. Kendisi bir katil balina sırtında ve savaşa hazır gibi giyinmişti. Teni hem metalik hem de doğal görünümlü parlak gümüşi pullarla kaplıydı. Saçını kemik ve dişlerden yapılma bir miğferin altında toplamıştı.

Yanındaki Nicasia bir köpekbalığı sırtındaydı. Bugün kuyruğu yoktu, uzun bacakları kabuktan bir zırhla örtülüydü.

Fırtınanın sürüklediği yosun öbekleri sahil kıyısını boylu boyunca kaplamıştı. Suda başka şeyler de görür gibi oldum. Dalgaların hemen altında sırf sırtı gözüken iri bir yaratık yüzüyordu. Boğukların saçları eğrelti otları gibi salınıyordu. Sualtı ordusu ilk bakışta görünenden daha kalabalıktı.

"Büyükelçim nerede?" Orlagh kafa tutarcasına sordu. "Abin nerede?"

Cardan simsiyah kılığı, omzunda kızıl peleriniye kır atının sırtındaydı. Aralarında Mikkel ve Nihuar'ın da bulunduğu iki düzine atlı şövalye yanında saf tutuyordu. Yol boyunca Cardan'ın ne planladığını kestirmeye çalıştılarsa da Cardan aklından geçenleri paylaşmadı, daha da can sıkıcı olanı, benden de sakladı. Balekin'in öldürüldüğünü duyduğundan beri çok az konuşmuştuk, hatta benden yana bakmaktan kaçınıyordu. Gerginlikten midem allak bullaktı.

Orlagh'a soğuk bakışı ya hiddetinden ya da korkudan kaynaklanıyordu, tecrübelerimden biliyorumdum. Bu sefer muhtemelen ikisi birdendi. "Gayet iyi tahmin ettiğin gibi, öldü."

"Onun can güvenliği senin sorumluluğundaydı" dedi kadın.

"Öyle miydi?" Cardan elini göğsüne götürerek abartılı bir şaşkınlıkla sordu bunu. "Yükümlülüğümün onunla zıt düşmemek olduğunu sanıyordum, kendi aldığı risklerin sonuçlarından korumak değil. Duyduğum kadarıyla küçük bir düelloya girmiş. Düello, biliyorsunuz ki tehlikelidir. Ama onun ne katili ne de azmettiricisiyim. Hatta bu yönde *caydırıcı* emirler verdim."

Renk vermemeye gayret ettim.

Orlagh kan kokusu almışçasına suyun içinden diklendi. "Böyle bir itaatsizliğe izin vermemen gerekirdi."

Cardan umursamazca omuz silkti. "Belki."

Mikkel atında kıpırdandı. Cardan'ın böyle pervasızca, arkadaş muhabbetindeymişçesine, sanki Orlagh hile yapmaya iktidarını sarsmaya gelmemiş gibi konuşması karşısında tedirginlik duyduğu belliydi. Kadın Madoc'un ortadan kayıp olduğunu bir bilse hemen saldırırdı.

Ona baktıkça, Nicasia'nın hain sırıtmasını, selkiler ve merfolkların tuhaf nemli gözlerini gördükçe güçsüz hissediyordum. Cardan üzerindeki hâkimiyetimi feshetmiş, karşılığında da nikâh yeminiyle sadakatini kazanmıştım. Ne var ki bunu bilen yokken hiç yaşanmamış gibi geliyordu bana.

"Adalet yerini bulsun istiyorum. Balekin benim büyükelçimdi, onu koruma gereği duymamış olabilirsin ama ben onu kanatlarımın altına almıştım. Katilini denize teslim et, acımasızca cezalandırılsın. Vekilin Jude Duarte'yi bize iade et."

Bir an nefes alamadım sanki. Yine boğulur gibi oldum.

Cardan kaşlarını kaldırdı. Sesi sakindi. "Ama kız denizden yeni döndü."

"Suçu onun işlediğini reddetmiyorsun yani?" dedi Orlagh.

"Neden reddedeyim?" dedi Cardan. "Onunla düello eden sahiden kendisiyse kesin kazanmıştır. Abim kendisini kılıç ustası sanıyordu, gereğinden fazla abartılmış bir beceridir zaten. Gerek görürsem onu cezalandırıp cezalandırmamak bana düşer."

Evlilik akdiyle hayatımızı birleştirmişken benden *orada yokmuşum* gibi bahsedilmesi sinirimi bozuyordu. Öte yandan, kraliçenin bir büyükelçisinin öldürmesi berbat bir siyasi sorun sayılırdı.

Orlagh bana bakmıyordu bile. İadem karşılığında Cardan'ın verdiği ödünlerden başka bir şeyi önemsediğini sanmıyordum, üstelik beni tehdit ederek daha fazlasına kavuşacağına inanıyordu. "Toprağın kralı, buraya dilbazlığınla savaşmaya gelmedim. Kanım soğuktur benim,

kılıcı yeğlerim. Bir zamanlar seni kızıma müstakbel eş olarak görüyordum, kaldı ki denizde en kıymetli nimettir bu. Aramızda kalıcı bir barışın tesis edilmesine vesile olabilirdi."

Cardan, Nicasia'ya baktı, ancak Orlagh'ın bir an susup ona söz hakkı tanımasına rağmen sesini çıkarmadı. Konuştuğundaysa sadece şunu dedi: "Ben de senin gibi affedici değilimdir."

Kraliçe Orlagh'ın sinirden deliye döndü. "İstediğin savaşsa, bir adada bunu ilan etmen akılsızlık olur." Etrafındaki dalgalar daha da kudurdu, köpürüp kat kat oldular. Kıyı şeridinde oluşan ufak çaplı burgaçlar birleşip derinleşti, dönüp duran yepyeni anaforlar yarattı.

"Savaş mı?" Kadının bu lafına gücenmiş gibi yadırgayarak baktı. "Sahiden savaş yanlısı olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Beni *düelloya* mı davet ediyorsun?"

Kadını dolduruşa getirmeye çalıştığı belliydi, fakat amacını kestiremiyordum.

"Diyelim ki evet?" dedi Orlagh. "Ne yapacaksın ufaklık?"

Cardan'ın dudaklarına yerleşen tebessüm haz doluydu. "Deniz tabanı topraktır. Kaynar, volkanik toprak. Bana hele bir saldır, bu ufaklığın neler yapacağını sana gösteririm leydim."

Elini uzatmasıyla beraber sudan macun gibi bir şey fışkırdı. Kum. Dip kumu.

Derken, Sualtı Hanedanlığı'nın etrafındaki sular çalkalanmaya başladı.

Göz teması kurarım umuduyla Cardan'a baktım ama odaklanmış haldeydi. Başvurduğu sihir her neyse, Yü-

ce Kral'ı toprağa bağlı, vatanın kalbi ve Elfhame'in kader yıldızı olarak niteleyen Baphen'in sözlerini haklı çıkarıyordu. Güç buydu işte. Cardan'ın bu gücü kullandığını görmekse, onun insan olmadığını, dizginlerimden kurtulduktan sonra nasıl büyük bir dönüşüm geçirdiğini daha net ortaya koyuyordu.

Çalkalanan sular fokurdamaya yüz tutarken "Dur!" diye bağırdı Orlagh. Denizin bir bölümünde kaynar su baloncukları oluşunca derya halkı ciyaklayarak çil yavrusu gibi dağıldı. Birkaç fok karaya yakın kayalıklara vurup kendi dillerinde akranlarına bağırdı.

Nicasia'nın köpekbalığı geri dönüp suya daldı.

Dalgalardan buhar yükseliyor, sıcağı sahile vuruyordu. Beyaz, devasa bir bulut perdesi örttü manzarayı. Deniz dibinden peydahlanmış yeni kara parçasını sis dağılınca gördüm, korlar gözümüzün önünde soğuyup taşlaşıyordu.

Nicasia yeni oluşan adada yere kapaklanmıştı, yüzünde hayret ve dehşetle karışık bir ifade vardı. "Cardan?" diye seslendi.

Dudağının kenarı gülümser gibi hafifçe kıvrıldı ama bakışı donuktu. Orlagh'a aciz olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu.

Bunu en başından planladığını şimdi anlıyordum. Tıpkı dizginlerini koparıp boyunduruğundan kurtulmayı planlaması gibi.

Sualtında geçirdiğim bir aylık sürede değişmişti. Türlü türlü entrikalar kurmuştu belli ki. Üstelik tedirgin edici ölçüde ustalaşmıştı bu konuda.

Ben bunları düşünürken Nicasia'nın ayak parmakları

arasında otlar bitmeye başladı, adacığın kabararak bayırlar oluşturan sırtlarında yaban çiçekleri filizlendi, gözümün önünde ağaçlar ve çayırlar oluşmaya başladı yerde, hatta Nicasia'nın vücudunu bir ağaç kabuğu örtmeye başlıyordu.

"Cardan!" diye ciyakladı. Dallar beline dolanarak bedenini sarmaladı.

Orlagh "Ne yaptın?" diye bağırırken ağaç daha da boy attı, dallanıp budaklandı, yeşerirken mis kokulu tomurcuklar açtı. Denize taç yapraklar döküldü.

"Sele boğacak mısın karayı?" Cardan bunu son derece sakin sordu Orlagh'a, denizde dördüncü bir ada oluşmasına yol açmamış gibi. "Tuzlu sularla ağaçlarımızın köklerini çürütüp nehir ve göllerimizi pisletecek misin? Yemişlerimizi suya gömüp gırtlağımızı kessinler, güllerimizi koparsınlar diye merfolkları yollayacak mısın? Kızının da aynı acıları çekmesini göze alacak mısın? Haydi durma, sana meydan okuyorum."

"Nicasia'yı bırak," dedi Orlagh. Sesi korku doluydu.

"Ben Elfhame'in Yüce Kralıyım," dedi Candan. "Emir almaktan hoşlanmam. Karaya saldırdın. Aynı zamanda müttefiğin, babam Eldred'i katlettiği için hapis yatan abimi kurtarıp vekilimi kaçırdın. Eskiden birbirimizin bölgesine saygı gösterirdik.

Sana çok fazla saygısızlık ettim, sen de sınırı aştın.

Şimdi, Sualtı Kraliçesi, tıpkı vaktiyle Eldred'le, Mab'la yaptığın gibi, ateşkes anlaşması yapacağız. Ya ateşkes ilan edeceğiz ya da savaşa tutuşacağız, çatışmaya girersek gözünüzün yaşına bakmam. Ne tebaan ne sevdiklerin güvende olur."

Orlagh duraksadı, ben de nefesimi tutuyordum, arka-

sından ne geleceğini hiç bilmiyordum. "Pekâlâ Yüce Kral. Anlaşma yapalım. Kızımı bırak, gidelim."

Bir oh çektim. Ürkütücü olsa da Cardan'ın kadını zorlaması akıllıcaydı. Neticede Orlagh, Madoc'un ortalıktan kaybolduğunu öğrendiğinde şansını zorlamak isteyecekti. Kriz patlak vermeden bu safhayı atlatmamız daha hayırlıydı.

İşe yaradı da. Gülümsememi gizlemek için başımı öne eğdim.

"Nicasia burada kalıp Balekin'in yerine büyükelçin olsun," dedi Cardan. "Bu adalarda büyüdü o, buralarda seveni çok."

Yüzümdeki gülümseme silindi. Yeni adada dallar Nicasia'nın teninden sıyrıldı. Cardan'ın onu Elfhame'e geri getirterek ne oyunlar çevireceğini merak ediyordum. Onunla bir olup sorun çıkartması kaçınılmazdı.

Belki de o tür sorunlardı istediği.

"Kalmak istiyorsa kalabilir. Memnun oldun mu?" dedi Orlagh.

Cardan başıyla onayladı. "Oldum. Kraliçesi ne denli kudretli olsa da deniz beni yönetemez. Yüce Kral olarak benim hükmüm geçmeli. Aynı zamanda adil de olmalıyım."

Bu noktada duraksadı. Derken bana döndü. "Fakat bugün adalet dağıtacağım. Jude Duarte, Yüce Kral'ın kardeşi ve Sualtı Büyükelçisi Prens Balekin'i öldürdüğünü inkâr ediyor musun?"

Ne dememi beklediğini kestiremedim. İnkâr etmemin faydası olur muydu? Olsaydı beni bu duruma sokmazdı, bunu sorarak Balekin'i benim öldürdüğümden emin olduğunu açıkça dile getiriyordu. Cardan tüm bunları en ba-

şından tasarlamıştı. Şu anda tek yapabileceğim onun bu planına güvenmekti.

"Bir düelloya tutuştuğumuzu ve kazandığımı inkâr etmiyorum," dedim, sesim beklediğimden fazla tereddütlü çıkmıştı.

Tüm peri halkının gözü üzerimdeydi, acımasız suratlarını görünce bir an Madoc'un eksikliğini hissettim. Orlagh sivri dişlerini sergileyerek sırıttı.

"Kararım şudur," dedi Cardan, buyurganca çınlayan sesiyle. "Jude Duarte'yi fani dünyaya sürgüne yolluyorum. Kraliyet makamınca affedilmediği sürece Periler Diyarı'na adım atmaktan ömür boyu men edilmiştir."

Ağzım açık kaldı. "Ama bunu yapamazsın!"

Bana uzunca baktı ama bakışı yumuşaktı, sürgün cezasını sineye çekmemi beklermiş gibi bir hali vardı. Tebaasından biriyle muhataptı sanki. Karşısında adeta bir hiçtim. "Elbette yapabilirim," diye karşılık verdi.

"Ama ben Periler Kraliçesiyim," diye bağırdım. Bir an sessizlik oldu. Derken etrafımdaki herkes gülmeye başladı.

O anda şövalyeler el bileklerimden yakaladı. Sir Rannoch beni çekerek attan indirdi. İki düzine şövalye etrafımı sarmamış gibi bir an gözüm dönüp adamla dövüşmeme ramak kaldı.

"İnkar et o zaman!" diye bağırdım. "İnkar et beni!"

Elbette yapamazdı, o yüzden de yalanlamadı. Göz göze geldik. Suratındaki tuhaf gülümseme apaçık bana yönelikti. Ondan tüm yüreğimle nefret etmenin ne demek olduğunu hatırlamıştım ama artık çok geçti.

"Benimle gelin leydim," dedi Sir Rannoch. Sözünü dinlemekten başka seçeneğim yoktu.

Yine de elimde olmadan dönüp arkama baktım. Aynı anda Cardan yeni adaya ilk adımını attı. Babasını hiç aratmayan bir hükümdar edası taşıyordu, abisinin dönüştürmeye uğraştığı canavarın ta kendisiydi. Rüzgâr kuzgun karası saçını uçuşturuyor, kızıl pelerinini dalgalandırıyordu; gözleri göğün boz rengine çalıyordu.

"Madem Insweal'a Elem Adası demişler, Insmire'a Kudret Adası, Insmoor'a da Taşlık Ada," dedi, deniz yeni oluşan adanın taşıyordu sesini, "burası da Insear olsun, yani Kül Ada."

Sonsöz

Televizyonun önündeki kanepeye uzanıyorum. Mikrodalgada pişmiş bir tabak balık köftesi önümde soğuyor. Ekrandaki çizgi filmde kayakçının suratı beş karış. *Çok iyi bir kayakçı değil*, diyorum içimden. *Belki de müthiş bir kayakçıdır.* Altyazıları okumayı hep unutuyorum.

Bu günlerde herhangi bir şeye odaklanmak zor.

Vivi odaya girip pat diye kanepeye çöküyor. "Heather mesajlarıma yanıt vermiyor," diyor.

Vivi'nin kapısına yorgun argın, gözlerim ağlamaktan kıpkırmızı halde gelmemin üzerinden bir hafta geçti. Rannoch ve zümresi, beni uçan atlarından birine bindirip rastgele bir kasabanın rastgele bir sokağına bıraktı. Ayaklarıma kara sular inene kadar yürüdüm de yürüdüm, o kadar ki yıldızlara bakarak yön bulma becerimden kuşkulanmaya başladım. En sonunda bir benzin istasyonunda yakıt alan bir taksiye rastladım da taksilerin varlığını irkilerek hatırladım. Beş kuruş paramın olmamasını hiç dert etmedim çünkü Vivi nasıl olsa adama

avuç dolusu efsunlanmış yaprakla ödeme yapar diye düşündüm.

Gel gör ki Heather'ın evi terk ettiği aklıma gelmezdi.

Vivi'yle beraber Periler Diyarı'ndan döndüklerinde Heather'ın kafasında bir sürü soru işareti kaldığını tahmin ediyordum. Ama kızın aklında *başka* sorular da oluşunca Vivi nihayetinde onu efsunladığını itiraf etmek zorunda kalmış. İşte o andan itibaren her şey tepetaklak gitmiş.

Vivi efsunu kaldırmış, Heather'ın hafızası geri gelmiş. Sonra da çekip gitmiş.

Ailesinin evinde kalıyor, o yüzden Vivi onun elbet bir gün geri döneceğini umuyor. Bazı eşyaları hâlâ burada. Elbiseleri, çizim masası, kullanılmamış yağlı boyaları...

"Kendini hazır hissettiğinde mesaj atar," diyorum, bundan çok da emin değilim gerçi. "Kafasını toplamaya çalışıyordur o kadar." Sırf duygusal konularda katıyım diye herkesin benim gibi olmasını bekleyemem tabii.

Bir süre kanepede öylece oturup çizgi filmdeki kayakçının hüsranla noktalanan atlayışlarını seyrediyoruz, galiba koçuna karşılıksız ve ümitsiz bir aşkla abayı da yakmış bu delikanlı.

Oak'un okuldan dönmesine az kaldı, ondan sonra yine her şey normalmiş ayağına yatacağız. Onu sitenin korusuna götürüp kılıç dövüşü alıştırması yaptıracağım. O taraklarda hiç bezi yok, onun için maksat oyalanmak olsun, yine de gözünü korkutup kılıç dövüşünü ciddiye almasını sağlamaya gönlüm elvermiyor.

Vivi tabağımdan bir balık köftesi alıp ketçaba banıyor. "Somurtmayı daha ne kadar sürdüreceksin? Sualtı tut-

saklığı seni bitkin düşürmüş işte. Formunda değilmişsin. Seni başından savmış. Olur böyle şeyler."

Yemeğimden bir lokma alıp "Neyse ne," diyorum.

"Yakalanmasaydın onunla beraber yerleri paspaslıyor olurdun."

Neyi kastettiğini tam anlamadım ama hoşuma gitti.

Kedi gözlerini bana çeviriyor, aynı babasına çekmiş gözleri. "Fani dünyaya gelmeni istiyordum hep. Geldin işte. Belki seversin. Bir şans tanı."

Kafa sallayıp geçiştiriyorum.

"Hem baktın sevmiyorsun," diyor tek kaşını kaldırıp, "dilediğin zaman Madoc'a katılabilirsin."

"Yapamam," diyorum. "Beni saflarına çekmeye çalışıp durdu, ben de sürekli geri çevirdim. Gemiyi kaçırdım artık."

Omuz silkiyor. "O aldırmaz ki öyle şeylere... Tamam, aldırır diyelim. Seni süründürür, önümüzdeki birkaç on yıl boyunca savaş konseylerinde konuyu kafana kakar. Ama er geç kabullenir."

Terslenerek bakıyorum. "Ne olmuş yani? Amaç Oak'u tahta oturtmak mı? Onun güvenliği uğruna yaptığımız onca şeyden sonra mı?"

"Amaç Cardan'ın canını yakmak," diyor Vivi, gözlerinde vahşi bir parıltıyla. Kindardır.

O anda kindarlığı beni sevindiriyor.

"Nasıl?" diyorum, beynimin stratejik bölümündeki çarklar yavaştan dönmeye başlıyor yine. Grimsen hâlâ oyuna dahil. Balekin'e taç yapabilecek birisi benim için neler yapabilir?

"Bilmem, ama şimdilik bunları dert etme sen," diyor Vivi kalkarak. "İntikam tatlıdır ama dondurma daha da

tatlıdır." Buzdolabına gidip koca bir kova naneli çikolata parçacıklı dondurma çıkarıyor. İki tane de kaşık alıp kanepeye dönüyor. "Şimdilik *bu* tatlının keyfini çıkar, gerçi sürgündeki Periler Kraliçesine layık değil ama olsun."

Benimle alay etmediğini biliyorum ama bu unvan yine de içimi cız ettiriyor. Kaşığımı alıyorum.

Yeterince güçlenmelisin ki yorulmaksızın art arda vurabilesin. İlk dersin kendini o denli güçlü kılmak.

Ekranın titrek ışığı altında dondurma yiyoruz. Vivi'nin fiskos sehpasında duran telefonu suskun. Zihnimde kasırgalar esiyor.

Teşekkür

Sarah Rees Brennan, Leigh Bardugo, Steve Berman, Cassandra Clare, Maureen Johnson, Kelly Link ve Robin Wasserman'ın desteği, teşviği ve eleştirileri olmasaydı bu serinin ikinci kitabını ortaya çıkarmak çok daha zor olurdu.

Beni bu yolculukta yalnız bırakmayan ve *Zalim Prens*'i ne kadar çok sevdiklerini gerek mesajları gerekse karakter çizimleriyle ileten tüm okurlarıma teşekkür ediyorum.

Little, Brown Books for Young Readers'ta çılgın hayalimi destekleyen herkese koca bir teşekkür. Özellikle de müthiş editörüm Alvina Ling başta olmak üzere, Kheryn Callender, Siena Koncsol, Victoria Stapleton, Jennifer McClelland-Smith, Emilie Polster, Allegra Green, Elena Yip ve nicelerine teşekkürler. İngiltere'den *Hot Key Books*'a, özellikle Jane Harris, Emma Matthewson ve Tina Mories'e teşekkür ederim.

Zorlukların üstesinden gelmemi sağlayan New Leaf

Literary'deki herkese, Joanna Volpe, Hilary Pecheone ve Pouya Shahbazian'a.

Çağrışım uyandırıcı harikulade illüstrasyonları için Kathleen Jennings'e.

En çok da kocam Theo'ya, anlatmak istediğim öyküleri şekillendirmemi sağladığı için. İlham ve teselli kaynağı oğlum Sebastian'a da ayrıca teşekkür ediyorum.